

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

လမင်းနှင့်နေမင်း

တစ်လှည့်ဝိကြီးဝိုးသောကမ္ဘာ

BURMESE
CLASSIC
COM

အမျိုးသမီး
လှည့်လည်သော

ဒို့တာဝန်အရလုပ်ပါ

- ညီထွက်စု ပြုလုပ်ရေး ဒို့အရေး
- နိုင်ငံရေးသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု ပြုလုပ်ရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားနည်းဆုံးနဲ့ အဆိုးဆုံးဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်တည်တံ့ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ၊

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- စည်ကမ်းချစ်ခင်သော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

မိမိတို့အရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုစွဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများသိမ်းဆည်း၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်တောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ပန်တီးနိုင်းစနစ်အားမည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာကြံညှိပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် မညာရည်မြင့်မားရေး

မယ်ခိုင်

လမင်း နှင့် နေမင်း

တစ်လှည့်စီ

ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ကမ္ဘာ့ပုံနှိပ်မှုအမှတ် - ၅၀၀၀၂၀၀၁၂
- ကုမ္ပဏီနာမည်ပုံနှိပ်မှုအမှတ် - ၅၀၀၀၆၀၀၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ ဩဂုတ်လ
- ဘုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေစာပေတိုက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအေဘွဲ့ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင် ဓမ္မဗျူဟ
လမ်းမင်းနှင့်နေမင်း တစ်လှည့်စီကြီးစိုးသောကမ္ဘာ / မယ်ခိုင်
။ - ရန်ကုန်
ရွှေစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။
၂၉၂ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) လမ်းမင်းနှင့်နေမင်း တစ်လှည့်စီကြီးစိုးသောကမ္ဘာ

နေမင်းနှင့်လမ်းမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ၅

ရာသီဥတုနဲ့တူတဲ့
မင်းရဲ့ချစ်သူ ငါကလည်း
တစ်ခါတစ်ရံမှာ
မီးတောက်ဖြစ်လိုက်...
တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ရေခဲကျွန်းမျှောကြီးဖြစ်လိုက်...
တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ချွန်ချစ်လိုက်...
တစ်ခါတစ်ရံမှာ
အောက်ချင်းငှက်ဖြစ်လိုက်...
တစ်ခါတစ်ရံမှာ
သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်လိုက်...
တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်လိုက်နဲ့
ဟမ်ဘာဂါစားရသလို
ကရိုကထနိုင်လွန်းပါတယ်...။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

“ကိုမန်း...ရှင် ကျွန်မကို အဲ့ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ
တို့သားအမိကို အဲ့ဒီလိုပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့”

သူမရဲ့အော်သံက ကူရာကယ်ရာမဲ့စွာပင် ထပ်မံထွက်
ပေါ်လာခဲ့ပေမယ့်လည်း အိမ်ပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာခဲ့သော
ထိုယောက်ျားက နောက်သို့ပင် ထပ်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

“ကိုမန်း၊ ရှင် အဲလောက်ထိ မရက်စက်ပါနဲ့ရှင်နော်။
ရှင်ကို လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း ထို

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူက ပြန်လှည့်မကြည့်ပါချေ။

“ကိုမန်း... ရှင်ပြန်လာခဲ့ပါ။ အခုချိန်မှာ ရှင် နောက် ပြန်လှည့်ရင် အချိန်မီသေးတယ်။ ရှင်ပြန်လှည့်ခဲ့ပါ။ ရှင်သာ ရှေ့ တစ်လှမ်းထပ်တိုးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အဆိုးမဆိုခဲ့နော်”

ဟု သူမက နမရတော့သည့်အခြေအနေမှာ ကြမ်းပစ် ဖို့စိတ်ကူးနှင့် ထိုသို့ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပေမယ့် ထိုလူရဲ့ခြေလှမ်း တွေက အနည်းငယ်တုန်ဆိုင်းခြင်းအလျဉ်းမရှိအောင်ပင် သူမနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားရပါသည်။

သူမရဲ့စိတ်တွေက ကစဉ့်ကလျားနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ချပစ်လိုက်မိပါသည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ... သို့ သော် သူမ ဘာမှမလုပ်နိုင်တာကိုလည်း သူမကိုယ်သူမ သိနေ ရပါ၏။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ... ဒါကို သူမ မတွေးတတ်ပါ။

ဒါဆို သူမ ဘယ်သူ့ကိုတိုင်တည်ရမလဲ။ ဒါလည်း သူမ မသိပါ။ သူမရဲ့ဘေးမှာလည်း မည်သူမှမရှိပါချေ။ ယခုအချိန်မျိုး မှာ သူမရဲ့ဘေးတွင် မားမားမတ်မတ်ရှိနေတာဆိုလို့ တစ်နှစ်ကျော် အရွယ် စကားပြောတတ်ခါစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ... သူမ အထပ်ထပ်စဉ်းစား ကြည့်ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မထူးပါဘူးဟု အားတင်းကာ တစ်နှစ်ကျော်အရွယ်ကလေးကို ပွေ့ချီပြီး လုံချည်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ခိုင်ခိုင်မာမာပင် ဦးတည်ချက် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ သူမ သွားနေသည်က လူကုံထံတို့နေရာ ခပ် သန့်သန့်ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ပြန်ပါသည်။ သူမက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ပါ၏။

သူမလို ဖရိုဖရဲ ခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့က ထို အိမ်ရဲ့ခမ်းနားမှုနှင့် လားလားမှုအပ်စပ်မှုမရှိပါချေ။ သို့သော် သူမ က ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် အုတ်နံရံတွင်မြှုပ်ထားသော အနီရောင်ခလုတ် လေးကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေမှာ နီရဲပြီး မျက်ရည်တို့နှင့် စိုရွှဲနေရ ပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

ဟူသောအသံက စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ထွက်

ပေါ်လာ၍ သူမက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်အစား နှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ချယ်ရီဒြိုမ့်နဲ့”

“မမလေး မရှိပါဘူး”

“ရှိပါတယ်၊ ဒီမိန်းမ ဒီအချိန် ဒီမှာရှိမယ်ဆိုတာ သေချာ ပေါက်သိလို့ လာတာပါ”

ဟု သူမက ရဲရဲရင့်ရင့်ဆိုတော့ ထိုလူမှာ စဉ်းစားကြပ် သွားပုံနှင့် နဖူးကြောလေး ပေါ်လွင်လာကာ စဉ်းစားနေပါသည်။ ထိုစဉ်...

“ဘယ်သူလဲဟေ့! အိမ်ရှေ့မှာ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရိုင်း လှချည်လား”

ဆိုပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာခဲ့၍ သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းကို နီရဲနေအောင် ဆိုးထားပြီး စိန်ရောင်လို တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော မိန်းမလှတစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမက ထိုမိန်းမကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တကယ်ရိုင်းတာက ငါမဟုတ်ဘူး... မင်းပဲ”

“ဘာ!”

“မင်းရဲ့ရုပ်နဲ့ မင်းရဲ့အဆင့်နဲ့ဆိုရင် လူပျိုလူလွတ် ရနိုင် ပါတယ်။ ဘာလို့ သားမယားရှိတဲ့ယောက်ျားကိုမှ ကြောင်တောင် ဖမ်းချင်တာလဲ... ဟင်... လင်မိုးမ”

ဟူ၍ အော်ပြောမိလိုက်ပါသည်။

“ရှင် အောက်တန်းကျလှချည်လား၊ ဒါ တို့ရဲ့အိမ်နော်၊ ရှင်ကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ အချိန်မရွေးတရားစွဲလို့ရတယ်၊ အဆင့် မရှိတဲ့လူတွေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဆင့်မရှိတဲ့လူ၊ အောက်တန်း ကျတဲ့လူ၊ အဲဒီလူရဲ့ယောက်ျားကိုမှ ဘာလို့လိုချင်နေတာလဲ၊ အထက်တန်းမကြီးရဲ့၊ အဆင့်ရှိတဲ့ လင်မိုးမရဲ့”

“ကိုယ့်လူ ကိုယ်မနိုင်ဘဲ ခုမှ ဘာလို့လာပတ်ရမ်းချင် ရတာလဲ၊ ရှင်လူဟာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်းလည်း တို့မသိခဲ့ဘူး”

“အရင်က မသိတော့ အခုသိပြီမဟုတ်လား၊ အေးအေး ဆေးဆေးနောက်ဆုတ်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လက်ထပ်ပါရစေဆိုပြီး တစ်နာရီလောက် ခူးထောက် တောင်းပန်လို့ လက်ခံစဉ်းစားထားတာနော်။ ရှင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ”

“ဘာ!”

“ဆေးရုံတစ်ခုလုံးကလည်း ကိုမန်းကို လူပျိုလူလွတ် ပဲ သိထားကြတာ။ ကိုမန်းက ရှက်မှာပေါ့။ ရှင့်လို ပေါက်လွတ် ပဲစားပုံစံကို ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမတော်ချင်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ ဘာမှထပ်၍မပြောနိုင် လောက်အောင်ကို ဆွံ့အသွားခဲ့ရပါသည်။ ဒေါသမဖြစ်နိုင်လောက် အောင်ကို ရင်ထဲခံစားသွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအိမ်ရှေ့မှ လည်း အရှုံးနှင့်သာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

လမ်းမမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး သူမ စဉ်းစားပါ၏။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ... ဘာပြောသင့်သလဲ... ဘယ်သူနှင့်တွေ့ သင့်သလဲပေါ့။

နောက်ဆုံးတွင် သူမ တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီး ထရပ် လိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့ဦးတည်ချက်မှာ သီလရှင်ကျောင်းသို့ဖြစ်ပါ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ သူမနှင့်ခင်မင်နေသော သီလရှင်လေးဆီ အကူ အညီတောင်းမှဖြစ်ပေလိမ့်မည်လေ။

သီလရှင်ကျောင်းသို့ရောက်တော့ တရားစာအုပ်ကို ဖတ် နေသော သီလရှင်ကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ စိတ်ပျက် အားငယ်မှု၊ ကျရှုံးမှုတို့နှင့် ပြည့်သိပ်နေသောသူမက သီလရှင် လေးရှေ့တွင် အားမနာတမ်းပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက် ပါသည်။

“ဟင်! စောင်းအို... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလာချိန်မှာတော့ သူမကို ကြင်နာတဲ့လူက ဒီ လောကမှာ ရှိပါသေးလားဟု ခံစားမိသွားကာ ရှုံးပွဲချ ငိုချလိုက် ပါတော့သည်။

“ဟဲ့, ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကလေးကလည်း အိပ်ပျော် လို့ပါလား။ ကဲကဲ... ကလေးကို အရင်ချသိပ်လိုက်ပါဦး”

ဟုဆိုတော့မှ မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖဝါးနှင့်သုတ်ပြီး ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချသိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ နေပူကဲ့ကဲ့ကြီးက လာခဲ့ရပုံပဲ”

“ဆရာလေးရယ်... ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

“ကိုမန်းလေ... သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ”

“ရန်ဖြစ်ကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ သူ နောက်မိန်းမနောက်လိုက်သွားတာ”

“ဘုရား!... ဘုရား!...”

“ဆရာလေးရယ်၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ၊ ဈေးဗန်း ခေါင်းရွက်၊ အရပ်တကာမှာ ဈေးရောင်းပြီး သူ့ကိုကျောင်းထားခဲ့တာပါ။ သူ ဆရာဝန်ဖြစ်မှ နားရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ငါးလတောင် မကြာသေးဘူး၊ ကျွန်မကိုပစ်သွားပြီ။ ကျွန်မက အဲဒီလောက်ထိပဲ ရှက်စရာကောင်းနေတဲ့မိန်းမလား ဆရာလေးရယ်။ ကျွန်မစုတ်ပြတ်တယ်ဆိုတာ သူ့အတွက်ပါ”

“နေပါဦး... ကိုမန်း ဆင်းသွားတာ ကြာပြီလား”

“မနက်ကမှ အပြီးအပိုင်ဆင်းသွားတာပါ”

“ဟေ!”

“ဆေးရုံမှာ အလုပ်များတယ်ဆိုပြီး အိမ်ပြန်မအိပ်တာတော့ ကြာပါပြီ။ နောက်တော့ သူ့ကိုကွဲပေးပါလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ကွဲမပေးနိုင်ဘူးပြောတော့ မကွဲလို့မရတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ချစ်သူမှာ သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။ ကျွန်မနှလုံးသားကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပါပဲ ဆရာလေးရယ်”

“လောကကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဒီနှစ်တွေမှာ ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခက နည်းသလား ဆရာလေးရယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်စိတ်နာတာပဲ”

“လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာပဲ ငါးနှစ်ကျော်နေပြီလေ။ ဒါ နည်းတဲ့သံယောဇဉ်လား။ ငယ်လင်ငယ်မယားဆိုတာ သံယောဇဉ်က မပြတ်ပါဘူးကွယ်... သူပြန်လာမှာပါ”

“သူ ဟိုမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် ဆရာလေးရယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကဲကဲ... ဒီလိုလုပ်၊ ကလေးကိုတော့ ဒီမှာ ထားခဲ့။

ကလေး ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒကာမလေးက ဆရာမလေးရဲ့ဒကာ နဲ့သွားတွေ။ သူကတော့ ဒကာမလေးကိုအကြံပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အပူမီးတောက်လောင်နေတဲ့သူမက ဆရာ လေး ပေးသည့်လိပ်စာအတိုင်း ခရီးပြန်ဆက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

သူမ မသိဖူးသော ယတ်ဝန်းကျင်မှို အိမ်ရှေ့တွင် တံဆိုင်ခံ တံဆိုင်ခံဖြစ်နေစဉ်မှာ...

“ဒီက စောင်းအိုဆိုတဲ့မိန်းကလေးလားကွယ့်”

ဟူသောအသံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက လှမ်းကြည့် ရာ အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီဖြစ်သော လူကြီးတစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုလူကြီးရဲ့အမေးကို သူမက ခေါင်း ညိတ်ဖြေတော့ ထိုလူကြီးက သူမကို အိမ်ပေါ်တက်လာရန်ခေါ်၍ သူမက သုံးထပ်မျှသာရှိသောလှေကားကိုကျော်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ပါ”

ဂုဏ်သရေရှိပုံရတဲ့ ထိုလူကြီးက သူမရဲ့စုတ်ပြတ်နံ့ခြာ လှသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အလေးမထားပါဘဲ သူမကို လူ တစ်ယောက်လိုပင် ပုံမှန်ဆက်ဆံ၍ သူမရင်ထဲ အင်အားတို့ ဖြစ် သွားရသည်မှာအမှန်ပါ။

“ဆရာလေး ပုညဝတ် ကြိုပြီးဖုန်းဆက်ထားပါတယ်၊ ဘာဘ နားလည်အောင် သမီးက ထပ်ပြီးပြောပြပါဦး။ ဘာဘာ မည်က ဦးဆန်းမြိုင်ပါ၊ အငြိမ်းစားရှေ့နေဆိုပါတော့”

“ရှေ့နေကြီးကို အားကိုးပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ဘာလုပ် လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့လို့ပါ။ သူတို့တွေရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကျွန်မ ဟာ သုံးမရတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါပြီ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ သမီး။ ဘယ်အရာမဆို စိတ် လိုက်မာန်ပါ လုပ်တာမျိုးက မကောင်းပါဘူး။ ဘာဘကို နားလည် အောင် ရှင်းပြပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူမထံ ရေတစ်ခွက် လှမ်းပေးသဖြင့် သူမက ရိုဂျိုကျိုးကျိုးလေး လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ တစ်ခွက်လုံးကို တစ်ကျိုက် တည်း မော့ချပစ်လိုက်ပါသည်။

“သမီးကြည့်ရတာ သိပ်ကိုပင်ပန်းနေပုံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သိပ်ကိုမောနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုမောနေရတာ ကျွန်မရဲ့ဘဝပါ”

“ဆက်ပါဦး”

“ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ အမေဆုံးပါတယ်။ အဖေကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မရှိတာပါ။ ဆွေမျိုးမရှိတဲ့ ကျွန်မက ဆရာလေးတို့ကျောင်းမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ အသက် ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်မှာ ဆရာလေးတို့ကျောင်းကထွက်ပြီး အပြင်မှာ စက်ချုပ်အကူလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိမ္မာတဲ့ကျွန်မက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကြား ရှုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပိုင်ရှင်က ကျွန်မကို တာဝန်ယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဆရာလေးတို့ကျောင်းကို ပြန်ပို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်စိတ်ဝင်သွားတဲ့ကျွန်မက စည်းကမ်းတွေကြားမှာ မနေတတ်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မကျောင်းက ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျောင်းသားတစ်ယောက်မို့ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းလိုသဘောထား

ခဲ့ပေမယ့် စိတ်ကစားနေတဲ့ကျွန်မက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ စာတော်တဲ့သူက ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်။ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ငိုနေတယ်။ သူ့မှာလည်း ကျွန်မလိုပဲ မိဘမရှိဘူးလေ။ သူကတော့ အားကိုးရတဲ့အမေ ဆုံးခါစပေါ့။ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ကျွန်မက သူ့ကို ကျောင်းဆက်နေပါလို့ပြောခဲ့တယ်။ သူ ပြုံးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မပျော်ခဲ့တယ်။ သူ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရလို့ပေါ့။ ကျွန်မ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်တယ်။ သူများရဲ့ခြေသည်းလက်သည်းလည်း ညှပ်တယ်၊ အဝတ်လည်း အငှားလိုက်လျှော်တယ်၊ ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင် တောက်တိုမယ်ရအကုန်လုပ်တယ်။ ပဲပြတ်ပါမကျန် ကျွန်မရောင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့အိပ်ချိန်က တစ်ရက်ကို ခြောက်နာရီပါပဲ။ ခြောက်နာရီကလွဲရင် ကျွန်မ အငြိမ်မနေခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ငါးပိရည်နဲ့စားရလည်း သူ့ကို ငါးဟင်းနဲ့ အနည်းဆုံး ကျွေးခဲ့တာပါ။ ဒီလိုဖြူဖြူစင်စင်နေလာကြရာက သူ ဒုတိယနှစ်တက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့မူတွေက ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မသူ့ဆီက တွေ့သွားတယ်၊ မိန်းကလေးဆံညှပ်လေး တစ်ချောင်း။

ကျွန်မနုလုံးတွေ ကွဲထွက်တော့မလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုပေး
တော့ ကျွန်မကိုပေးဖို့ ဝယ်လာတာတဲ့။ ကျွန်မ မယုံခဲ့ပါဘူး။ ဒါ
နဲ့ပဲ ကျွန်မ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မရင်
ပူရလွန်းတာနဲ့ လက်ထပ်ကြစို့လို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ သူ သိပ်
လန့်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့ ကျွန်မကိုလက်ထပ်မယ်လို့
ပြောလာပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်း... အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်
ချင်းတွေကနေ အစိမ်းလိုက်ပဲ လင်မယားတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။
အဲဒီတော့မှ ကျွန်မတို့လင်မယားက အိမ်အတူငှားနေကြတယ်။
သူက စာကျက်၊ ကျွန်မက ဈေးရောင်းနဲ့ပဲ နေတွေက ကုန်လွန်
သွားတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရလာတယ်။ သူ့
ကိုပြောတော့ သူသိပ်လန့်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို မတားရလေ
ကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတယ်။ သားဦး
လေးကို ဘာကြောင့်ငြင်းရသလဲပေါ့။ ကျွန်မ ကလေးမွေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဆေးရုံကဆင်းတဲ့အချိန်ထိ သူတစ်ခါမှမလာခဲ့ပါ
ဘူး။ သူ့ရဲ့အကြောင်းပြချက်က စာကျက်နေလို့တဲ့။ ကလေးငို
ရင်လည်း အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ကလေးကိုလည်း လုံးဝဂရု

မစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
သိပ်ရက်စက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိ
ခဲ့ရပါဘူး။ သူ အလုပ်ရသွားတာကိုလည်း မသိခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်မ
ကို ကွာရှင်းပေးဖို့ပဲ ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်မက ဘာလို့လဲလို့
ပြောတော့ ကျွန်မနဲ့မနေချင်တော့လို့တဲ့။ သူအလုပ်ပြေးတဲ့ ဆေး
ရုံနား ပြောင်းနေမယ်တဲ့။ ကျွန်မက လိုက်နေမယ်ပြောတော့ မရ
ဘူးတဲ့။ သူ ဘွဲ့တွေဆက်ယူဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်တဲ့။ သံယောဇဉ်
မထားချင်လို့ဆိုပါတယ်။ နောက်တော့ ကွာရှင်းပေးဖို့ မကြာခဏ
ပြောပြီး စကားများလာကြပါတယ်။ ကျွန်မက လုံးဝကွာမပေးနိုင်
ဘူးဆိုပြီး အမြဲတမ်းငြင်းတော့ အားနာလို့ဆက်ပေါင်းနေတာတဲ့။
ဒီလိုချွေးနွံသေးနွံ နံတဲ့အိမ်မှာ ဒီထက်ပိုပြီးမအိပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။
မကွာပေးချင်လည်း၊ နေ... စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လက်ထပ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အိမ်က ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မ အရှူးမီးဝိုင်း
ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ သူဘယ်ထွက်သွားတာလဲဆိုပြီး စုံစမ်းတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ သူ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်ဆိုတာ သိ
လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ သူနဲ့သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အိမ်

ပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့အတူ ပြန်နေဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့စာအုပ်တွေယူပြီး အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့တာပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

ဟုဆိုကာ ရုံးပွဲချင်းတော့ ထိုလူကြီးက သူမကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး...

“သမီးဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ သူ့ကို တရားစွဲချင်သလား”

“တရားစွဲတယ်! ဒါဆို သူ့ဘာဖြစ်သွားနိုင်မလဲဟင်”

“ထောင်ချလို့ရတယ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရဲ့စရာ မရှိအောင် လုပ်နိုင်တယ်”

“ရှင်!”

သူမ တွေဝေတုန့်ဆိုင်းသွားရပါသည်။

“သမီးစိတ်ထဲရှိတာပြောပါ၊ ဘာဘဲ ကူညီမယ်”

“အရင်တုန်းကလိုပဲ သူ့နဲ့ပေါင်းသင်းနေထိုင်ချင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရှေ့နေဟောင်းကြီးမှာ ဘာမှထပ်မံပြောနိုင်အောင်ကို ဆွံ့အသွားခဲ့ရပါသည်။

ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်ထိ ပြုမူနိုင်ပြတာကို ဘာကြောင့်

ပြန်မကိုက်ချင်ရတာလဲ။

“ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မဘဝရဲ့ အရှင်သခင်ပါ။ သူ့မရှိရင် ကျွန်မဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ။ သူ့ဖိနပ်ကိုပဲ နေ့တိုင်းတိုက်ပေးနေရရင်တောင် ကျွန်မ သူ့ဖုန်းပဲ လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးဦးဆန်းမြိုင်မှာ သက်ပြင်းကို မသက်မသာကြီးချလိုက်ပါ၏။

သူ့အတွေ့အကြုံအရသာဆိုလျှင် ဒါတော်တော်မလွယ်တဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုမို့ တော်တော်ခက်မည်ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်ပါသည်။ အသိုင်းအဝိုင်း ဆွေမျိုးညာတိ မရှိလို့ တွယ်မိတွယ်ရာ ပညာတတ်ခင်ပွန်းသည် ကိုပဲ တွယ်တာအားကိုးနေတဲ့သဘောပါ။

သို့သော် ဆရာဝန်ရာထူးနှင့်ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုပေရေစုတ်ပြတ်နေသော ဒီမိန်းကလေးကို ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဘယ်လိုမှထပ်မံဖြစ်နိုင်တော့မှန်းကို အတွေ့အကြုံအရ သိနေပါ၏။

“ကူညီပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မနဲ့သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်က

နှစ်တွေကြာခဲ့ပါပြီ။ သူ့ ခဏမျက်စိမှားသွားလို့ပါ။ ကူညီပါ ဆရာ
ကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု မျက်နှာညှိုးညှိုးလေနှင့် အသနားခံလာချိန်မှာတော့
သက်ပြင်းကိုရှိကံကာ...

“သူနဲ့တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ရော သူက ဘယ်
အခြေအနေရှိသလဲ”

“အဲဒီမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ သူကပြောပါတယ်”

“ဒါဆို တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေကြတာပေါ့”

“အဲဒီမိန်းမက သိပ်လှပါတယ်၊ ပြီးတော့ ချင်းသာတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ပို၍သက်ပြင်းရှိကံမိပါသည်။

“အကယ်၍ သမီးရဲ့အမျိုးသားက ပြန်မလာချင်တော့
ပါဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ရှင်!”

“ဘာ မေးချင်တာက ဒီလိုပါ။ အလုပ်ပြုတ်အောင်
တရားစွဲ၊ ထောင်ချမလား”

“အဲလိုလုပ်လို့ရလား”

“ကလေးမှာ မွေးစာရင်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးလို့ လုပ်ထားပါတယ်”

“သန်းခေါင်စာရင်း၊ အဲ... အိမ်ထောင်စာရင်းရော ရှိ
သလား”

“ဒါတော့ မရှိပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်မတို့က အိမ်ငှား
ဘဝမို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ လစဉ်တိုင်ကြားထားတဲ့ မှတ်တမ်းတော့ ရှိ
မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုတော်စပ်မှု ဖြည့်ထားသလဲ”

“လင်မယားပါ”

“အေး၊ ဒါဆိုရပြီ၊ တရားစွဲဖို့ ပြင်ဆင်ရုံပေါ့”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ သူက ဆရာ
ဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်တာ”

ဟု ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စုံမက်စွာဆိုလာပြန်တော့
နားမလည်နိုင်စွာ ထပ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ပြီးတော့ သူက သမီးရဲ့အဖေပါ”

ဟုဆိုကာ ငြိမ်ကျသွားသောအခါမှာတော့ သက်ပြင်း
မောကိုသာ ရှိုက်ပြီး...

“ဒါဆို သမီးက သူနဲ့မကွဲနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သူနဲ့ပြေပြေလည်လည်ပြောကြည့်ပါလား”

“သူက အတွေ့မခံဘူး”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့...

“ဘယ်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသလဲ”

“.....ဆေးရုံမှာပါ”

“နာမည်ကရော”

“ကိုမန်းပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘာတော့ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဝမ်းသာသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်
ဒူးတုပ်ထိုင်ချပြီး ဦးသုံးကြိမ်တိုက် ရှိခိုးပစ်မိပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးကြီးလှ

ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ပြောနေရှာသော မိန်း
ကလေးကို ဦးဆန်းမြိုင်မှာ ခေါင်းလေးရမ်းပြီး ကြင်နာစွာ ကြည့်
နေမိပါတော့၏။

အခန်း (၂)

“ညော်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ဆို၍ ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ်ကာ ညော်ဆောင်သို့ လျှောက်
လာခဲ့တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်မှောင်တွန့်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။
သေချာပါသည်။ ဒီလူကြီးကို သူ့ဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့
ဖူးတာ သေချာပါ၏။

“ဘယ်သူများလဲမသိဘူး ခင်ဗျ”

ဟု ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ မော့ကြည့်လာပါသည်။

“မောင်ရင်က ကိုမန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်ရင်က သားနားသန်ပြန်တဲ့လူပဲ။ မသိရင် ချမ်းသာပြည့်စုံသူတစ်ယောက်လို့ ထင်ရတယ်”

ဟု မဆီမဆိုင်ပြောနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူ့အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူ့ကိုဝေဖန်သလိုပြောနေ၍တော့ မနှစ်သက်တာ အမှန်ပါ။ သို့သော် ပညာတတ်တစ်ယောက်မို့ ခါးတူးလှသောစိတ်မည်းကို ဖုံးဖိပြီး ချိုသာသောအပြုံးနှင့်ပင်...

“ကျွန်တော်နဲ့ဦးလေးနဲ့ ဆုံဖူးကြလို့လား”

“မဆုံဖူးပါဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးပါပဲ။ ကျုပ်က အငြိမ်းစားရှေ့နေ ဦးဆန်းမြိုင်ပါ”

ဟုမိတ်ဆက်လာချိန်မှာတော့ သူ့ဆီ ရှေ့နေလာမှာတော့ စောင်းအိုရဲ့အမှုကလွဲရင် တခြားမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ စောချွေးပျံချင်လာရပါ၏။

ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်နဲ့တော့ သူမှန်ချင်မှန်နိုင်ပေမယ့် လူ

မှုရေးဥပဒေအရတော့ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့်ဆီကို အကြောင်းကိစ္စရှိနေလို့လား”

“ကိုမန်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မှန်းတတ်မှာပါ”

“အမှုကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာပြစ်မှုမှ ကျူးလွန်ထားတာမရှိပါဘူး”

ဟုပေါ်တင်ပင် ငြင်းလာသော ထိုဆရာဝန်ကို ဦးဆန်းမြိုင်က အထင်သေးသွားမိတာ အမှန်ပါ။

“လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုက နိုင်ငံတကာမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေတစ်ခုပါ”

“လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှု! ဟုတ်လား... ဘာကြောင့် အဲလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု ဆက်ငြင်းနေသေးသော ထိုပညာတတ်ကြီးကို ဦးဆန်းမြိုင်ကလည်း ဝါရင့်ရှေ့နေပီပီ သံသယကြည့်နှင့်ထပ်ကြည့်

တော့ ထိုလူရဲ့နဖူးကြောမှ ချွေးစိစိုကို အထင်းသားတွေ့မြင်ရပါသည်။ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါက အပြစ်ရှိနေခြင်းရဲ့ သင်္ကေတတချို့ပဲလေ။

“မောင်ရင်လို လူတစ်ယောက်ကို စောင်းအိုက တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတာတော့ အံ့သြစရာပဲ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ကိုမန်းရဲ့ရင်ထဲ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားရပါသည်။

စောင်းအိုလို သမက္ခံ၊ နမက္ခံ စာကောင်းကောင်းမတတ်သူကို ဘာမှမစိုးရိမ်ပေမယ့် ဒီရှေ့နေကိုတော့ သူလန့်ရပါသည်။ သူအံ့သြမိပါ၏။ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ဈေးသည်စောင်းအိုနဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို အထွေးထဲ လုံးဝဆက်စပ်လို့မရပါချေ။

ရှေ့နေငှားရလောက်အောင် စောင်းအိုမှာ အစွမ်းအစမရှိမှန်း ငွေမပေါမှန်း သူသိနှင့်ပြီးသားမို့ပါ။

“မွေးတယ်၊ ကျွေးတယ်၊ ပညာတွေသင်ပေးတယ်၊ အဲဒီလိုလူကို အသိဉာဏ်ရှိသူတွေက မိတ်လိုခေါ်ကြတယ်။ မွေးတော့ မမွေးဘူး၊ ကျွေးခဲ့တယ်၊ ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို

လူကိုတော့ မွေးစားမိဘလို သတ်မှတ်ကြတယ်။ ခွေးက ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ဘယ်တော့မှမကိုင်ဘူး”

ဟုဆိုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားက အချို့ကို ထိမှန်လာရ၍ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်စပြုလာခဲ့ရပါသည်။

“နောက်မကျသေးခင်မှာ မောင်ရင်က စောင်းအိုဆီ ပြန်သွားလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးတာလား... တောင်းဆိုတာလားမသိတဲ့ စကားလုံးမှာတော့ သူ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဟိုဟာလုပ်ပါ၊ ဒီဟာလုပ်ပါဆိုပြီး အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့် ရှေ့နေကြီးမှာ မရှိဘူးလို့ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အမိန့်ပေးလို့မရသေးတာဘဲ။ တခြားလူကိုဆို ခိုမရပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မလွဲသာမရှောင်သာရင်တော့ အတင်းစေခိုင်းရတာမျိုး တကယ်ရှိတယ်ကွယ့်။ မောင်ရင်၊ စောင်းအိုဆီ ပြန်လိုက်ပါ”

“အမိန့်ပေးနေတာလား”

“တောင်းဆိုနေတာပါ။ အဆိပ်မရှိတဲ့ စံပယ်ပန်းကို ဆူးများတဲ့နှင်းဆီခွေရောပြီး အိုးတစ်လုံးတည်းမှာ မထိုးမိစေဖို့ သတိပေးလာတာပါ။ အိမ်ဆိုတာ အမိုးနဲ့အကာနဲ့ ကြမ်းခင်းနဲ့ရှိမှ ပြည့်စုံတာပါ။ အဲဒီလိုပဲ သမီးလေးမှာလည်း အမိုးနဲ့တူတဲ့အဖေက လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်က မပြန်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ငါ့အကြံ၊ အဲဒါ အိမ်ဆိုတာတော့ သိသေးတာပဲ။ မပြန်နိုင်ဘူးဆိုတော့ အဲဒီနေရာက အိမ်လို့တော့ ရင်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားသေးတာပဲ”

“စောင်းအိုကိစ္စဆိုရင်တော့ ရှေ့နေကြီးကို အားနာစွာနဲ့ပဲ ပြန်ပါလို့ပြောချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြန်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ကို ပြောစရာရှိတယ်။ မောင်ရင် သေချာပြန်စဉ်းစားပါ။ အခု မောင်ရင် လက်ထပ်ပြီးတယ် ရှိစေဦးတော့၊ ရှိုင်းရှိုင်းပြောရရင်တော့ လင်ခိုးမှုနဲ့ မောင်ရင်ရဲ့အမျိုးသမီးက ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ လူမှုရေး

ဖောက်ပြန်မှုနဲ့ မောင်ရင်ကရော ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ သေချာစဉ်းစားပါ။ ဒီနေရာကို ရှေ့နေတစ်ယောက်က လာပြီဆိုကတည်းက... ဘာအထောက်အထားမှမရှိရင် လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်ရင် တွေးမိမှာပါ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်မည်ကြံတော့...

“အဖြူဆိုတာ ဘယ်အရောင်နဲ့မဆို လိုက်ဖက်ပေမယ့် ခရမ်းရောင်တော့ မတူဘူး”

ဟုဆိုသဖြင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော် စောင်းအိုကို ထပ်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ပွဲတက်မယား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ စောင်းအိုက မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုတာ ရှေ့နေကြီးအမြင်နဲ့တင် ခွဲခြားနိုင်မှာပါ။ အဲဒီကလေးကိုလည်း ကျွန်တော် အသိအမှတ်မပြုပါဘူး။ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘဲ သူ့ဖာသာသူ မွေးခဲ့တာပါ။ အဲဒါက ထားပါ၊ အခု ကျွန်တော် အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်ထားပြီ။ ဒီဘက်ကလေးမှာလည်း အဖေမရှိလို့မဖြစ်ပါဘူး။ စောင်းအိုက ရပေမယ့် ဒီက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်

၃၆ ● မယ်နိုင်

က ကြီးတယ်”

ဟု တစ်ဖက်စောင်းနှင်းပြောလာချိန်မှာတော့ အသိဉာဏ် မရှိတော့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ထိုဆရာဝန်ရဲ့မျက်နှာကို လက်သီးပေါင်းများစွာ ထိုးချပစ်ချင်မိပါတော့သည်။

“အမြင့်ကိုရောက်ချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ နှစ်တွေ အများကြီး သူများထက် ပိုကြိုးစားခဲ့တယ်။ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကို မုန်းလို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အမြင့်ကို ယုံတက်ချင်တဲ့သူနဲ့ စောင်း အိုက လိုက်ဖက်ရဲ့လား”

ဘာစကားမှမပြောချင်တော့လောက်အောင်ပင် အဲဒီ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ပညာတတ်ကြီးကို ရွံသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ချက်ချင်းထရပ်လိုက်ပြီး...

“နောက်မှ တရားရုံးမှာ တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟုပင် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“ရှေ့နေကြီး၊ ဘာအကြောင်းထူးသလဲရှင်၊ သူက ပြန် လာမယ်တဲ့လား”

ဟု အိမ်ထဲဝင်ချင်းပင် တစ်ချိန်လုံး စောင့်ဆိုင်းနေပုံ ရသည့် စောင်းအိုက အမောတကောနှင့်မေးလျှင် သူ စောင်းအို ကို အားနာသွားရပါ၏။ ပြီးတော့ ကလေးမကို သနားမိပါသည်။

“ဒီလိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ ဆုံဖို့ကံက မင်းမှာ ဘာလို့ပါလော ရတာလဲ မိန်းကလေးရယ်”

ဟုဆိုတော့ မေးခွန်းများစွာတို့နှင့် နစ်မျောပျော်ဝင်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သောမျက်လုံးနှင့် သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ကြည့်လာပါသည်။

“သူက ဘာပြောသလဲဟင်”

“ဘာတို့ တရားရင်ဆိုင်ကြမလား။ ဘာဘရဲ့ငွေခွဲ သမီးကို ကူညီချင်ပါတယ်... ကူညီချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို သူက ပြန်မလာနိုင်ဘူးပေါ့”

“တရားရင်ဆိုင်ရင်တော့ သမီး သေချာပေါက်နိုင်မှာပါ”

ဟုဆိုပေမယ့်လည်း ထိုမိန်းကလေးက မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားရသူလို ပဆစ်ဒူးတုပ် လျော့ရဲရဲ ထိုင်မှိုင်းကျသွားရပါသည်။

“ကျွန်မက သမီးရယ်၊ သူရယ်၊ ရှိတဲ့အိမ်တစ်ခုအဖြစ် မြင်မက်ခဲ့ရတာပါ။ မိဘမရှိတဲ့ကျွန်မက သမီးကိုတော့ မိဘပေးချင်ပါတယ်”

“သမီးဘာလုပ်ချင်လဲ”

“တရားရင်ဆိုင်လို့ သူနဲ့ရင် ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာအကျိုးထူးသွားမှာလဲ။ သမီးအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးရမှာလား။ ဒါကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့ကိုဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားခဲ့တဲ့ကျွန်မက သမီးကိုရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်။ သမီးက အဖေလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

တယ်၊ ကျွန်မက အိမ်ဦးနတ်လိုတယ်၊ ကျန်တာ ဘာမှမလိုအပ်ဘူး”

“စိတ်ကိုဖြတ်လိုက်ပါသမီးရယ်၊ မဟုတ်ရင် သမီးပဲ ခံစားရမယ်။ သမီးက သူ့ရဲ့ပွဲတက်မယား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတည်းက သူ ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ”

“ကျွန်မက သူ့ရဲ့ပွဲတက်မယားမဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ ဒါဆို ချယ်ရီဗွီမ့်က သူ့ရဲ့ပွဲတက်မယားပေါ့”

ဟုဆိုကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေရှာသောသူမကို ရှေ့နေကြီးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားတတ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိပါတော့ချေ။

သူမက မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်တာ...

“ရှေ့နေကြီး အရမ်းပင်ပန်းသွားပြီထင်တယ်၊ နားပါဦး။ ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသော ထိုမိန်းကလေးကို လေးပင်ရှောင် ကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရင်ထဲမှာတော့ မတန်ဘူးလို့ ထင်ပါသည်။

အဲဒီလို ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးတတ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း
သမားက ဘာလို့ ပညာတတ်မြတ်ပြီး အချစ်ကြီးပြီး တာဝန်သိ
သောမိန်းကလေးက ဘာလို့ အရာရာနိမ့်ပါးနေရတာလဲ။

မျက်လှည့်ဆန်တဲ့ လောကကြီးအကြောင်းတွေးရင်း
သက်မကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

ဒီရက်ပိုင်း ရွှင်ထွေးလှတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတို့ကြောင့် ဈေး
ထွက်မရောင်းဖြစ်တော့၊ လက်ထဲမှာ ငွေက သိပ်မရှိချင်တော့ပါ။
ထို့ကြောင့်လည်း ပြဿနာက ပြဿနာပဲ ဝမ်းရောပြေရှင်းဖို့တော့
ပြဿနာများကြားမှ သူမ ရုန်းကန်ရပေလိမ့်မည်။

များပြားလှသော သူမရဲ့အလုပ်များထဲမှ အလုပ်တစ်ခု
ဖြစ်သော မနက်ခင်းပဲပြုတ်အတွက် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် အိမ်ရှေ့
ဘက်သို့မှခြေသံကြား၍ သူမ နားစွင့်လိုက်ပါသည်။

“သမီးလား... သမီး”

ဟုအသံပြုလိုက်ပေမယ့် သမီးက စောစောလေးတင်
မှ အိပ်သွားတာပါ။ နေ့ခင်းဘက် အိပ်လျှင် အနည်းဆုံးနှစ်နာရီ
ကြာတတ်တဲ့ သမီးရဲ့အကျင့်ကိုလည်း သိပြီးသားမို့ သမီးမဟုတ်
မှန်းတော့ သိနေပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တခြားလူလားဟုတွေးကာ
အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ လုံးဝမထင်မှတ်ထား
သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! ရှင်”

မှန်ပါသည်။ သိပ်မြင့်မြတ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီလိုတဲစုတ်သာသာအိမ်ကို တို့က အပျော်ခရီးထွက်
လာတာမဟုတ်မှန်းတော့ ရှင် မှန်းမိမှာပါ စောင်းအို”

ဟု ဖိတ်ဆက်စရာ မလိုလောက်အောင်ကို သူမတို့နှစ်
ယောက်ကြား ထိုစကားအသုံးအနှုန်းတွေက ထင်ရှားနေလှပါ
သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်ကို အထက်အောက်
ဆင်တူ စမတ်ကျကျဝတ်ထားပြီး အနီရောင်ရဲရဲ လက်ကိုင်အိတ်ကို

ဟန်ပါပါကိုင်ထားကာ သူမကို အဖက်မတန်သလို စွေခနဲကြည့်
ပြီးမှ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော သူမရဲ့အိမ်အသွင်အပြင်ကို အကဲ
ခတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုအိမ်မှာ ကိုမန်းက နေခဲ့တာလား”

ဟု နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေးရုံ ခနိးခနဲလေသံကြီးအား
သူမ မှန်းတီးသွားမိပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ဟောင်းနွမ်း ရိနေ
ပြီဖြစ်သော သူမရဲ့အင်္ကျီကို မျက်လုံးလေးစွေကာ မတူမတန်သလို
ကြည့်ပြီးမှ...

“အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက အနံ့အသက်မကောင်းဘူး။
အကြောင့် ကိုမန်းက တို့အခန်းမှာ အိပ်ရတာကို သိပ်ကြိုက်နေ
တာကိုး”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သေသေသပ်သပ်ပြီးသင်ထားတဲ့
သူမရဲ့ဆံပင်တွေကို တစ်အုံလုံး ကျွတ်သွားသည်အထိ ဆောင့်
ဆွဲပစ်ချင်လှပါသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ရှင် တို့ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လို့ရတယ်
အား” တို့ခိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ကလေးက ခုဆို သုံးလရှိနေပြီ။ မင်းက

ချည်းပဲ တရားစွဲလို့မရအောင် တို့လည်း စိမ်ရမှာပေါ့”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက ဒေါသတို့ကိုဖြူသိပ်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ရှင် ငွေဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“ဘာ!”

“ကိုမန်းကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ဆွဲထုတ်ပေးတဲ့သဘောပါ။ နေရတဲ့ဘဝက လူနဲ့မတူဘူးလို့ ကိုမန်းပြောခဲ့တာ အခုအိမ်ကိုရောက်မှ သဘောပေါက်သွားတော့တယ်”

ဟုထပ်ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ တဆတ်ဆတ် နာကျင်သွားရပါသည်။

“ကိုမန်းကို ရှင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုမန်းကလည်း ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြတ်သန်းချင်မှာပေါ့။ ချွေးနဲ့တွေထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အဲဒီအိပ်ရာမှာ မည်းညစ်နေတဲ့ခေါင်းအုံးနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ချင်ပါ့မလဲ။ ကလေးငိုလို့ အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့ညဟာ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတယ်ထင်သလဲ။ ဒါကို ရှင်သိ

မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်က ဘာစာမေးပွဲမှ မဖြေခဲ့ဖူးတော့ ရှင်ကိုပြောလည်း အပိုပဲပေါ့”

“မင်းကို ဘာမှမလုပ်သေးခင် ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

“ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့နေနိုင်တဲ့အဆင့်အထိ ရှင်ကိုပေးမှာမို့ ရှင်စဉ်းစားပါ... ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော ချယ်နီဦးကို သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် စွေစောင်းစောင်းကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိန်းမက သူမကို ထပ်မံလှည့်ကြည့်လာပြီး...

“အရောင်နှစ်ခုကို ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် ကြည့်ပါဆောင်းအို။ မကြည့်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ ရှင်က မလှမပရွှားနိုင်ရမှာပဲ”

“တစ်ပါးလူရဲ့မျက်ရည်ပေါက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ဘဝကရော သာယာမယ်ထင်နေသလား။ ပြောပြဖို့မယ်ထင်သလား”

“အဲဒီထိ ရှင် ပူပန်ဖို့မလိုပါဘူး။ ရှင်စဉ်းစားရမှာက အရှင်စာချုပ်မှာ အမြန်ဆုံးလက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ”

“မှတ်ထား ချယ်ရီဗြိမ်း ဥယျာဉ်မှူးက သူ အမြတ်တနိုး ကြည့်နေခဲ့တဲ့ပန်းကို ဘယ်တော့မှ ရိုက်ချိုးမပစ်ဘူး”

“ရှင်ကလည်း ဥယျာဉ်မှူးမဟုတ်သလို ကိုမန်းကလည်း သက်မဲ့ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သိထားဖို့က ရွှေလက်ဟာ ရွှေဖလားနဲ့ပဲ အပ်စပ်တယ်။ ရွှေခွက်ထဲမှာ သူတောင်းစားရဲ့လက်က ဘယ်တော့မှရှိမနေတတ်ဘူး။ ရှင့်ရဲ့အဆင့်ကိုသိပါ။ မအပ်မစပ် မတန်တာကို မှန်းမိရင် ခြေချော်ကျမှာပဲ။ အလဲလဲအကွဲကွဲမဖြစ်ခင် ရှင့်စိတ်ကို ရှင်ပြင်ဆင်လိုက်ပါလို့ပဲ အကြံပေးချင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားသော ထိုကျော့ပြင်ကို သူမ မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုကျော့ပြင်တွင် သူမရဲ့ရှုံးနိမ့်မှုတွေ အပုံလိုက်ပါသွားရပါသည်။

သူမက အဲဒီလောက်ထိပဲ စုံတ်ပြတ်နံ့ခြာနေသူလား။ နင့်သည်းတဲ့ ထိုစကားလုံးတွေကို မကျေနပ်ပေမယ့် သူမမှာ တုန့်ပြန်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

အဲဒီလို အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်တတ်လှပါသည်ရဲ့

ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ သူမက လက်မြှောက်ဒူးထောက်ရပါမတော့သည်။

သူမရဲ့ကံက ဒီလိုပဲလား... ဆရာလေးတို့ရဲ့ စေတနာကိုမသိဘဲ ကျောင်းကထွက်ပြေးခဲ့လို့ လောကကြီးက သူမကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့တာလား။

သူမဘဝက အစကတည်းက မှားခဲ့တာပါ။ ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ဘဝလုံး ထာဝရဆက်မှားနေတော့မှာလား။ ချစ်တဲ့လူကို ခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်ပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေက တစ်နေ့မှာ ဒီလိုစော်ကားခံရဖို့လား။

ကိုယ့်ဖို့တော့ အင်္ကျီကောင်းကောင်းတစ်ထည်တောင် မသထားခဲ့တဲ့သူမက ချစ်သူကိုတော့ ကောင်းတာဆင်မြန်းပေးခဲ့သည့် သူမရဲ့အနစ်နာခံမှုတွေက ဒီနေ့လို စော်ကားခံရဖို့လား။

ဒီအပြောမျိုး၊ ဒီလိုအကြည့်မျိုးကို မခံနိုင်တော့လို့ သူမက ကွာရှင်းပေးရတော့မှာလား။ သူမ အရှုံးပေးရတော့မှာလား။ ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

သူမ ပင်ပန်းခဲ့ချိန်တိုင်း ငါဟာ တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်

ကတော်ပါဟု ရင်ထဲမှာ အားဖြည့်ခဲ့ရသည်ချည်းသာ ရှိခဲ့ပါ၏။
အဲဒီတစ်နေ့ကို အခုလိုရောက်ရှိလာချိန်မှ သူမက ရင်ဝကို ဆောင့်
ကန်မခံနိုင်လို့ အဲဒီလက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် သူမ
ထက် ဗိုက်မဲသောသူက ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

“မဖြစ်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဘဝက ဘာမှမရှိပေ
မယ့် သမီးကိုတော့ အဖေဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ဂုဏ်မျိုး
ပေးမှဖြစ်မယ်”

ဟု နှုတ်မှတ္တရဆိုကာ အိပ်ပျော်နေသောသမီးငယ်
ကို ခန်းဆီးစလေး မ,ကာ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကလေးငယ်က
တော့ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာပင် ပါးစပ်လေးဟကာ အိပ်ပျော်နေခဲ့
ပါ၏။

သူမရဲ့မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်ဥတို့က ယိုကျလာခဲ့ပါ
သည်။ သူမရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပါ၏။ သနားစရာကောင်းတဲ့
သမီးက အဖေဆိုတာမရှိဘဲ ကြီးပြင်းဖို့ကို သူမ တွေးပင် တွေး
မကြည့်ဝံ့ခဲ့ပါ။

သူမမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဇနီးသည်တစ်ယောက်ရဲ့

အခွင့်မျိုး မရှိရင်နေပါစေ။ သမီးကိုတော့ ဖခင်ပညာတတ်တော့
ဘေးနားရှိနေစေချင်ပါ၏။

သူမ မိခင်ပီပီ ကြိုးစားရမယ်ဟု တွေးမိပါသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် အိပ်ပျော်နေသောကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီကာ ရူးရှူးမိုက်
မိုက်ပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမရဲ့ဦးတည်ရာမှာ သမီးရဲ့အဖေ၊
သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်ရဲ့အလုပ်ရှိရာ ဆေးရုံကြီးသို့ဖြစ်ပါသည်။ ခမ်း
နားတောက်ပြောင်ပြီး အထက်တန်းကျတဲ့ ဒီဆေးရုံကြီးထဲ ရုတ်
တရက်တော့ သူမ မဝင်ဝံ့ပါချေ။

သူမလို စုတ်ပြတ်နံ့ချာမှုမျိုးက ရှံ့တွေ ပေပွနေသော
နံ့ကိုသာ မချွတ်တမ်းဝတ်ထားတတ်၍၊ ဤသို့ပြောင်လက်
ရှင်သန်နေသော ဒီကြွေပြားအခင်းတွေပေါ် နင်းရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်
ရပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်တို့ကို ဒုံးဒုံးချကာ
အတွက်ဆိုတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မာန်မျိုးနှင့် သန့်ရှင်းသော
ပြုံးခင်းပြင်များကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး စုံစမ်းရန်လို့ ရေး
သားသည်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

၅၀ ● မယ်နိုင်

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲရှင်”

ဟု အင်္ကျီအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးက တာဝန်အရ ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာမေးလျှင် သူမက...

“ဒေါက်တာ ကိုမန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုတော့ အမျိုးသမီးက သူမကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်ပါသည်။

“ကြိုများချိန်းထားသေးလား”

“ချိန်းတော့ ချိန်းမထားပါဘူး ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့မိန်းမပါ”

ဟု ရဲရဲတင်းတင်းပင်ဆိုတော့ သူမကိုလှောင်သလိုမျက်လုံးမျိုးနှင့် ထိုအမျိုးသမီးက ကြည့်လာပြန်ပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ သိတာတော့ ဒေါက်တာ ကိုမန်းမှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး။ စေ့စပ်ထားတာပဲ ရှိပါတယ်”

“ချယ်ရီဗြိတ်လား”

“ဟင်! အစ်မက သူ့ရဲ့ဇနီးလောင်းကို သိနေတယ်”

“သိတာပေါ့၊ သေသေချာချာကို သိတာပေါ့၊ ဘာလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ● ၅၁

လဲဆိုတော့ ကျွန်မက သူ့ရဲ့တရားဝင်ဇနီးမယားမို့ပါ။ သူ့ကိုသာ အကြောင်းကြားပေးပါ။ သူ့မိန်းမ စောင်းအို ရောက်နေပါတယ်လို့”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးမှာ သူမရဲ့စကားအချို့ကို မယုံတယုံနှင့် စဉ်းစားနေပါသည်။

သူမကတော့ ဘာစကားမှ ထင်မပြောတော့ပါဘဲ အများသူငှာတွေနှင့်ရောကာ ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ထိုစဉ်...

“မီးမီးတို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟင်”

ဟု စကားမပီမသနှင့် သမီးငယ်က အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် နှုတ်ယုတ်ခတ်နေအောင် သွားလာနေသူအချို့ကိုကြည့်ပြီး မေးလာပါသည်။

“သမီး၊ ဖေဖေကို မလွမ်းဘူးလား”

“လွမ်းတယ်”

“အခု ဖေဖေရှိတဲ့ဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်၊ ဖေဖေနဲ့အတူရတော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု သူမက အားတက်သရောပြောတော့ သမီးက ပြုံးနေပါသည်။

သူမ သိတာပေါ့။ ဖခင်လုပ်သူက သမီးကို စိမ်းကားနေပေမယ့် သမီးကတော့ သူ့အဖေကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ သူမအတတ်သိနေတယ်လေ။

“ဟင်! ဒီနေရာအထိ ဘာလာလုပ်တာလဲ စောင်းအို”

ဟု ခက်ထန်မာကျောတဲ့အသံကို သူမ ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူမ ငြုတ်သွားပါသည်။ ကျွတ်ကုတ်နှင့် သူမက သိပ်ကိုလိုက်ဖက်နေလို့ပါ။ ဒီလိုပုံနဲ့သူ့ကို သူမ တွေ့ဖူးချင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

ကြည့်ပါဦး... သူမက သိပ်စမတ်ကျတာပါပဲ။ သူမဟာ တကယ်ပဲ ဆရာဝန်ကြီးပါလား။ ဒီဆရာဝန်ကြီးက သူမရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ဆိုပါလား။ သူမ ဝမ်းသာလှပါသည်။ ရှစ်နှစ်ကျော်လောက် ပင်ပန်းခဲ့ဖူးတွေက ဒီတစ်ခဏလေး၌ပင် အမောပြေသွားရပါသည်။

“ရှင် သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ ကိုမန်းရယ်”

ဟု မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်း

ဖြစ်သူကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“ငါနဲ့အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်ကိုပြောစရာရှိလို့ လာတာပါ။ ဒီမှာ ထိုင်စရာထိုင်ခုံလည်းရှိတော့ ဒီမှာပဲ ပြောကြရအောင်လေ”

“မင်းကို ထွက်ခဲ့လို့ပြောနေတယ်နော်”

ဟုဆိုတော့ ခင်ပွန်းသည်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရတဲ့ သူမက ကလေးငယ်ကိုလက်ဆွဲပြီး တရိပ်တစောင်း အကဲခတ်နေသူများကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့နှောက်သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာခဲ့မိပါ၏။

“ဒီနေရာက မင်းနဲ့တန်တယ်ထင်သလား စောင်းအို”

“အဲဒါ ကျွန်မမသိပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင်နဲ့တွေ့ရအောင် လာတာပါ”

“နောင် မင်း ငါနေတဲ့နေရာကို ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့။ မင်းက အရှက်မရှိပေမယ့် ငါရှက်တယ်။ အခု မင်းကြောင့် ငါဘယ်လောက်ထိ သိက္ခာကျနေပြီလဲ။ ဒီလိုပုံစံနဲ့လာပြီးမှ ဘာငါ့မိန်းမလဲ။ မင်း ဦးနှောက်မရှိဘူးလား။ ဟမ်း! မင်းလို့မိန်းမ

မျိုးနွဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝကိုက အစကတည်းက မှားနေတာပါ။

“ကျွန်မလည်း ပြင်ဆင်ပြီး လာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဝတ်စုံသုံးထည်တည်း ရှိတာလေ။ နောက်တော့ ကျွန်မ အဆင်ပြေလာရင် အသစ်ဝတ်ပြီး ပြင်ဆင်လာဖို့မယ်”

“ဘယ်တော့မှလာစရာမလိုဘူး။ ခုလည်းမင်းပြန်တော့”

“ရက်စက်လှချည်လား ကိုမန်းရယ်၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုတော့ ရက်စက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုတော့ ရှင်ထည့်တွက်ပေး ပါ။ သမီးက အဖေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ကလေးမမွေးပါနဲ့လို့ ငါပြောခဲ့တာ ဝဲ။ မင်းဟာမင်း၊ ရပါတယ်ဆိုပြီး မွေးခဲ့တာလေ။ အဲဒါ ငါ့ကိုသာ မှလာမချည်နှောင်ပါနဲ့”

“ကိုမန်း... ရှင်”

“လာလုပ်မနေနဲ့ စောင်းအို၊ မင်းရဲ့မျက်ရည်က ငါ့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ တော်စမ်းပါကွာ... ပြန်ပါ”

“ရှင် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာပါ”

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲဟင်၊ ဆေးရုံမှာ အလုပ်များလို့လား”

“မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ ငါ မင်းကိုမပေါင်းချင်တော့ ဘူး။ ငါ အခု ချယ်နီခြံနဲ့အတူနေတယ်။ ဘဝသစ်မှာ ငါပျော် နေတယ်။ မင်းလာမရှုပ်ပါနဲ့တော့၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

သူမမှာ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် မှင်တက်သွားခဲ့ရပါသည်။

“မင်းနဲ့နေရတဲ့ဘဝကို ငါစိတ်ကုန်နေတာကြာပြီ စောင်း အို၊ ကျေးဇူးပြု၍ ငါ့ကိုလွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ”

ဟုတောင်းဆိုနေသော သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်ကို သူမ အား အင် ကုန်ခမ်းစွာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မ၊ ရှင်ကို ဘာတွေများ တာဝန်မကျေခဲ့တာ ရှိ သလဲ။ ဘာက စိတ်ကုန်စရာဖြစ်နေလို့လဲ။ ကျွန်မ ပြုပြင်ဖို့မယ်။ ရှင်ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုမန်းရယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို လိုအပ်တယ်။ သမီး အတွက်လည်း ရှင်လိုအပ်တယ်”

“မင်းတို့ လိုအပ်တာနဲ့ပဲ ငါက အဲဒီလို နံစော်တဲ့အိမ် မှာနေပြီး မင်းရဲ့ဘေးမှာ နှာခေါင်းပိတ်နေရမှာလား။ မင်းသိလား။

ဒီနှစ်တွေမှာ ငါဘယ်လောက်ထိ သည်းခံနေရသလဲ။ ဒါကို မင်း သိရဲ့လား။ လမ်းတကာမှာ ဈေးအော်ရောင်းနေတဲ့မင်းကို လမ်း မှာ ဆုံမှာစိုးလို့ ရောင်နေရတဲ့ဒုက္ခကိုလည်း မင်းသိလား”

“အဲဒါ ရှင်ကျောင်းစရိတ်အတွက်လေ။ ဒါကို ရှင်မသိ ဘူးလား”

“ကြက်ဥကြော်လေးတစ်လုံးတည်း ပြင်ဆင်တဲ့ မင်းပေး တဲ့ ထမင်းဘူးကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကြား ငါ ဘယ်လောက် ထိ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသလဲ။ မင်းလို လမ်းဘေးက မိန်းမက ဒါကို မတွေးမိဘူးလား”

“ရှင့်ကို အဲဒီလိုကျွေးခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ပဲ စားခဲ့တာပါ ကိုမန်းရယ်”

“အဲဒီအတွက် မင်းက ငါ့ကို အခု လူပုံအလယ်မှာ အရှက်လာခဲ့တာပေါ့... ဟုတ်လား”

သူမ ထိုစကားကို နားမလည်ပါ။ သူမက အဲဒီလောက် ထိအောင်ပဲ ကိုမန်းအတွက် အရှက်ရစေတာလား။

“ရတယ်၊ စောင်းအို၊ မင်းစဉ်းစားပြီး စာရင်းလုပ်ထား

လိုက်။ ငါစီးတဲ့ဖိနပ်ဖိုးပါ မကျန်စေနဲ့။ မင်းကို အတိုးနဲ့ပြန်ဆပ် ပေးမယ်”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ဒါ သူမ ယုံကြည် စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် အိမ်ဦးနတ်တဲ့လား။

“ကျွန်မပေးခဲ့တာက စေတနာတွေ မေတ္တာတွေပါ ကို မန်းရယ်။ ရှင် ဘာကြောင့် အဲဒီလို တလွဲတွေးနေတာလဲ”

ဟု ပြုတ်ကျလာသောမျက်ရည်တစ်စကို ပုတ်ခတ်ဖယ် ရှားရင်း ပြောလိုက်သည်တွင် သူမကို သူက စိတ်ပျက်စွာကြည့် ပြီး...

“လာပြန်ပြီလား၊ ဒီစေတနာတွေ မေတ္တာတွေ။ ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိ ကန့်သတ်နေဦးမှာလဲ... ဟမ်း”

“ရပါတယ်၊ ကိုမန်း။ ရှင် ကျွန်မဆီ ပြန်မလာချင် နေ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးဆီတော့ ရှင်...”

“တော်တော့ စောင်းအို၊ တော်ပါတော့။ ငါသေချင်လွန်း ပါလို့။ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့... တော်ပါတော့။ သမီး၊ သမီးနဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မသတ်မှတ်ထားတဲ့ အဲဒီကလေးနဲ့ ငါ့ကို

မချည်နှောင်ချင်ပါနဲ့တော့။ တော်ပါတော့...တော်တော့၊ ကဲ၊
ပြော... အဲဒီကလေးကို ငါက လစဉ် ဘယ်လောက်ထောက်ပံ့
ရမလဲ... ပြောကြည့်ပါ”

ဟု ရင့်ရင့်သီးသီးပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ ကိုမန်းကို
ပထမဆုံးအကြိမ် အမုန်းစိတ်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမကို ကြိုက်သလောက်ပြောနေသည်ကို သူမ ခေါင်း
ငုံ့ခံခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လောက်တောင်ပဲ စုတ်ပြတ်နံ့ချာနေပါစေ၊ လူ
တစ်ယောက်မှာ ဖော်မပြနိုင်တဲ့ မာနလေးတော့ ရှိကြပါတယ်။
ကျွန်မက စာမတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်လေးတော့ ချမ်း
သာတယ် ကိုမန်း။ ရှင့်လိုလူကိုတောင် ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ထိ ကျွန်မ
ပေးနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ကျွန်မမွေးခဲ့တဲ့သမီးကို ကျွန်မကျွေးနိုင်ပါ
တယ်။ ကျွန်မ ရူးမိုက်တာပါ။ အခု ကျွန်မသိသွားပြီ။ ရှင့်ကိုချစ်
လွန်းလို့ ဒီဘဝမျိုးမှာ ခုလိုနေခဲ့ရတာပါ။ အခု သဘောပေါက်
သွားပြီ။ ရပါတယ်... ကျွန်မသမီးကို ရှင်ဘာမှပေးစရာမလိုပါ
ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဖြန်း! ဖြန်း! ဖြန်း!”

ဟု သုံးချက်ဆက်တိုက် ပါးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန်ရိုက်
ခတ်လိုက်ပါ၏။

“မင်း!”

အံ့သြလွန်း၍ သူဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါချေ။ သူ့ကို
ဘုရင်တစ်ဆူလို ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့စောင်းအိုက သူ့ကို ခုလိုလုပ်လိမ့်
မည်ဟု စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မတွေးခဲ့ဖူးတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်
မှ လူအချို့ကလည်း အကဲခတ်နေ၍ သူရိုက်သွားတာ အမှန်ပါပဲ။

“တစ်ချက်က လူစိတ်မရှိလို့ တစ်ချက်က သမီးအတွက်၊
တစ်ချက်က ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး။
ရှင်ရဲ့ဘဝအသစ်က လူပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းနေမယ်”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော စောင်းအိုကို
သူ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သူသိတဲ့စောင်းအိုက
ဆိတ်တုံးတုံး ခပ်အအဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဒီလိုရိုက်ဖို့မပြောခဲ့။ သူ့မျက်
မှာထားတင်းပြီးနေရင်ပင် မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် ဘာလုပ်

၆၀ ● မယ်နီငယ်

ပေးရကောင်းမှန်းမသိနေတဲ့ အချစ်ရူးမကြီးပါ။

စောင်းအိုက ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟု တွေးကာ နီမြန်း
နေတဲ့ သူ့ရဲ့ပါးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ပြီး အထဲသို့ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင်
ပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေရဲ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ဝင်လာရပေမယ့်
စိတ်ထဲမှာတော့ မလုံမလဲဖြစ်မိပါသည်။ စောစောကဖြစ်ရပ်တွေ
ကို ဘယ်သူတွေ့များ မြင်သွားကုန်ပြီလဲပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

“ဆေးရုံတစ်ခုလုံးမှာ ရှင့်သတင်းတွေက နားနဲ့မဆန့်
တော့ဘူး ကိုမန်း”

“ဘာတွေလဲ”

“နောက်ကနေ ကျွဲကျွက် ကျွဲကျွက်နဲ့ ပြောကုန်ကြပြီ။
ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ညီမလေး ပန်းက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ နေရ
လဲ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ဆေးရုံသွားဖို့ သားနားသန့်ပြန့်စွာ
အိပ်စားဆင်ယင်နေသောသူက ချစ်ဇနီးချောကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို့ နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိနိုင်ပါတော့ချေ။

“အိမ်ထောင်ရှိမှန်းသိသိချည်းနဲ့ ဒီလောက်သည်းခံခဲ့တာပဲ။ ချယ်ရီဘက်က မိုင်ကုန်နေပါပြီ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ချစ်ဇနီးချောလေးရဲ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပန်းနုရောင်စိမ့်နေသောပါးကလေးကို မွှေးကြူလိုက်ပါသည်။

“အရမ်းမွှေးတာပဲ။ အဲလောက်ကြီး ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့။ အလှူတွေ ပျက်သွားဦးမယ်။ ချယ်ရီ ဒေါသထွက်နေရင် ကိုယ့်ရဲ့ကမ္ဘာက ကျဉ်းသွားသလိုပဲ”

“အဲဒီမိန်းမကို ရှင် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ကိုမန်း။ ချယ်ရီကတော့ သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ။ ကိုမန်းကိုချစ်မိတာ မှားပြီလားလို့ ထင်မိတယ်”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ချယ်ရီလေးရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းလို့ပါ။ ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ့်နှလုံးသားက နည်းနည်းလေးတောင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး”

“အဲဒါဆို ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ဒီလိုသာ ခဏ

ခဏ လာရှင်နေရင် ချယ်ရီ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးသည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ ခုတောင် ချယ်ရီပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော်တော်အရှက်ရနေပြီ။ ဆေးရုံမှာလည်း ချယ်ရီပြစ်ရာမျက်နှာ မရှိတော့ဘူး။ ချယ်ရီ သိပ်ရှက်တာပဲ”

“ဆောရီး ချယ်ရီရယ်... ဒါတွေက ကိုယ့်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ နောက် ချယ်ရီကို အတိုးနဲ့ပေါင်းပြီး ကရုဏ်ာပါမယ်”

“ကိုမန်းကိုချစ်ရတာ အဲဒီလောက်ထိ စိတ်ရှုပ်ထွေးရမယ်လို့ မတွေးမိခဲ့ဘူး”

“မပူပါနဲ့ ချယ်ရီရယ်၊ သူ့နောက်လာမရှုပ်တော့အောင် ကိုယ် အပြတ်ပြောလိုက်တယ်။ မငိုပါနဲ့ ချယ်ရီရယ်၊ ချယ်ရီ ငိုရင် ဗိုက်ထဲက ကိုယ်တို့ကလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ။ တိတ်တော့နော်”

ဟုဆိုကာ ဇနီးသည်၏မျက်နှာတို့ကို သုတ်ပေးပြီး ဇနီးသည်ကို နွေးထွေးယုယစွာ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ထားလိုက်ပါ၏။

“ကိုမန်းရဲ့ပါးကလေး နာသွားလားဟင်”

၆၄ ● မယ်နီနီ

“ချယ်ရီ၊ ဖုန်းနာ မြင်ကတည်းက နာကျင်မှုဆိုတာ ကိုယ့်မှာ မရှိတော့ဘူး”

“ချယ်ရီကို အရမ်းချစ်တာပဲလားဟင်”

“အရမ်းချစ်တယ်... အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်တယ်”

“ချယ်ရီလည်း ကိုမန်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ခင်ပွန်းသည်၏မေးဖျားလေးများကို ကြင်နာစွာ ရှုက်နမ်းလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ဆေးခန်းပြရမယ့်ရက် မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ကိုရှော့ မလိုက်ဘူးလား”

“ကိုယ့်ရဲ့သားဦးလေးပဲ၊ လိုက်ရမှာပေါ့။ ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“နှစ်နာရီဆို ကို အဆင်ပြေမလား”

“အင်း၊ ပြေပါတယ်”

“ဒါဆို ကားကို ကိုယ့်ယူသွားတော့လေ။ အဲဒီအချိန်မှ ချယ်ရီ တက္ကစီနဲ့လာခဲ့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပင်ပန်းပါတယ် ချယ်ရီရယ်၊ ကိုယ်ပဲ လာကြည့်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရင်”

“ကဲ၊ ချယ်ရီစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သေးလား”

“ကိုအချစ်တွေနဲ့ လှသွားပြီ”

“ပြီးခဲ့တာတွေအားလုံး မေ့လိုက်ပါတော့ ချယ်ရီရယ်၊ ဟုတ်လား... ကိုယ်တို့ အသစ်က ပြန်စရအောင်”

“ဒါဆို ကိုက အရင်ချစ်စကား ပြောရမယ်လေ”

“အဟင်း... ဟင်း... သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒီလို ချစ်နီးလေးကိုချန်ပြီး ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ် ဆေးရုံသွားနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ”

“ဟိုးဟိုး... ဒေါက်တာကြီး၊ အလုပ်တော့ သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကိုယ်တော့ ခက်ပြီ ချယ်ရီရေ၊ တစ်ယောက်တည်း တောင် ဒီလောက်ချစ်နေရရင် နှစ်ယောက်သာဆိုရင် ကိုယ် ရူးရမယ်နဲ့တူတယ်”

“ကဲ၊ ဆရာကြီး၊ နောက်ကျတော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ့်ကို အကျိုးမဝတ်ပေးတော့ဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ ချယ်ရီခြံမှာ ပြုံးစိပ်စိပ် အကျိုးကြယ်သီး

လေးများကို ကူတွယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားရင် ချယ်ရီတို့ မက်လာပွဲလုပ်ကြ
မှနဲ့တူတယ်”

“လူကြီးတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ရက်ရွေးကြရအောင်လေ”

“အင်း၊ ဒါဆို ကို နေ့တစ်ပိုင်း ခွင့်ယူလာခဲ့လေ။ ချယ်
ရီတို့ဆေးခန်းပြပြီး မေမေအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ခဲ့ရအောင်”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

“ကို၊ မေမေနဲ့ညီမလေးရှေ့မှာ အပြောအဆိုဆင်ခြင်ပြီး
နော်။ ဟိုက ကိုကို သိပ်ကြည်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ကိုယ် အကောင်းဆုံးကြိုးစားပါ့မယ်”

မုဆိုးရဲ့ကျောကွင်းမှ လွတ်သွားတဲ့ သမင်ပျိုတစ်ကောင်
လို မိုးမမြင်လေမမြင် အပျော်ကြီးပျော်နေသောကိုမန်းမှာ မျက်
နှာထားတင်းသော ယောက္ခမကြီးရော၊ ဆေးရုံတစ်ခုတည်းတွင်
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်နေသူ ခယ်မလေးကိုပါ မျက်နှာချိပ်မျက်နှာ

ကဲကြည့်ပြီး ခမ်းနားသောထိုအိမ်ကြီးတွင် အရှင်သခင်အဖြစ် နေ
နေရပါသည်။

ဒီလိုဘဝမျိုးကို သူပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တာလေ။ သူသိပ်နှစ်
သက်တာပေါ့။ ဆွေမျိုးညာတိမရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်သမားမို့
ခုလို ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ယောက္ခမရှိသော သူ့ဘဝက သိပ်ကိုနွေးထွေး
ပြည့်စုံသွားပြီဟု ယူဆထားပါသည်။

စီးစရာ မိန်းမရဲ့ကားရှိတယ်။ တန်ဖိုးကြီးသောဝတ်စုံ
ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်းမှာ အိမ်ခန်းကောင်း
ကောင်းနှင့် အိပ်ရသည်။ သိပ်ကိုလှပသော ဇနီးသည်ရှိသည်။
သူနှင့်ဂုဏ်ရည်တူ ထက်မြက်ချောမောသည့်ခယ်မလေး ရှိသည်။
ပြီးတော့ ချမ်းသာတဲ့ အမေနှင့်တူသော ယောက္ခမရှိသည်။

သူ့ဘဝက ဘာလိုသေးလို့လဲ... .

သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်နေပါသည်။

ဒီလိုချမ်းသာပြည့်စုံမှုတွေကြားမှာ သူပျော်ပါသည်။ ဟင်း
ကောင်းကောင်းနှင့် ဇွန်းခက်ရင်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ကာ စမတ်ကျ
ကျ စားသောက်ရသည့် ဒီလိုထမင်းပိုင်းမျိုးကိုလည်း နှစ်သက်

၆၈ မယ်နိုင်

ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်ကို ပိုပြီးချစ်ခင်တွယ်တာရပါသည်။ သူလိုချင်သောဘဝမျိုးကို ပေးနိုင်တဲ့ ထိုဇနီးသည်ကို တစ်ဘဝလုံး ပုံအော့ပြီး ချစ်ရပါသည်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝဟာ ဘာမှ မလိုတော့လောက်အောင် အရာရာမှာ ပြီးပြည့်စုံနေခဲ့ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

“ဆေးရုံမှာ ကျွန်မ ဘာမျက်နှာနဲ့ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဒဲဒိုကတော့ အရေထူနေပြီ၊ ထားတော့။ တကယ် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် မမရယ်။ မမလုပ်ရပ်တွေက တကယ်ရှက်စရာကောင်းတယ်”

အပြင်မှပြန်လာသော ပန်းချယ်ရီက လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖြစ်သလိုပစ်ချကာပြောလျှင် သူမကတော့ ကော်ဖီသောက်မပျက် ယင်...

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းခနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခနစ်ရက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မှားနေတာက တစ်ဘဝလုံးစာနော်။ တကယ် အံ့သြတယ်... မမကိုလည်း အံ့သြတယ်၊ ခဲအိုကိုလည်း အံ့သြတယ်”

“ဟဲ့၊ မင်းက ငါ့ထက် အငယ်နော်”

“ဒါပေမဲ့ မမ အသိဉာဏ်မရှိဘူး”

“မင်းလိုဆရာဝန်မဟုတ်ပေမယ့် ဘီအေဘွဲ့တော့ ရထားပါတယ်ဟဲ့”

“မမ နောက်မကျသေးခင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါလား။ ဟိုက သားကြီးမယားကြီးနဲ့၊ ဒါကို မမ မသိဘူးလား”

“သိသားပဲ”

“ဒါနဲ့များ မမရယ်... ဘာလို့ စခဲ့သေးသလဲ။ မမက အရွယ်ရှိသေးတဲ့လူလွတ်တစ်ယောက်ပါ”

“အစောက ငါမသိဘူးဟဲ့၊ ငါက သူ့ကိုလူပျိုလို့ ထင်နေတာ”

“အခု သိပြီမဟုတ်လား”

“မရတော့ဘူးဟဲ့၊ ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“မျက်နှာပြောင်လိုက်တာ ခဲအိုရော၊ မမရောပဲ။ ဟိုကလည်း ဘာမှမဆိုင်သေးဘဲ အမေ့ကို ရှိခိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်နေတယ်။ တကယ်ပဲ... မမရဲ့ကိုယ်ဝန်က ဒီတစ်လုံးကလို့လား။ အကြိမ်ကြိမ်စွာကို။ သူ့သားနဲ့သူ့မယား...”

“ဟဲ့! တိုးတိုးပြောပါဟဲ့၊ သူရှိနေတယ်”

“ဟမ်၊ သူ ဂျူတီမရှိဘူးလား”

“ငါ နားခိုင်းထားတယ်၊ မကြာခင် မေမေပြန်လာတော့မှာလေ။ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးဖို့ ပြောမလို့”

“မေမေကလည်း ကြည်လှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး... မမ ခြေငြိမ်နေလို့ ကြည့်နေတဲ့သဘောပဲ။ ဆေးရုံမှာ ဖြစ်တာကို သိလိုက်တော့ မိုးမီးလောင်မယ်”

“မင်းမပြောရင် မသိနိုင်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ပါးစပ်သာ ပိတ်

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ မမကို စိတ်ကုန်မိတယ်။ ပန်းကိုယ်... မှားတာပါ။ မမကို ဆေးရုံခေါ်ခဲ့မိပြီး သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေး

မိကတည်းကကို မှားနေတာပါ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တင်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီး တင်နေချင်တယ်နော်။ ပြဿနာမလုပ်နဲ့ ချစ်ညီမလေး။”

“ဟိုဘက်ကမိန်းမ သနားပါတယ်။ တော်တော်စုတ်ပြတ် တယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ”

“အလကားပါဟယ်... ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့တော့။ ဒီ ပြဿနာက ပြီးသွားပြီ။ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဘာဝတ်မလဲဆိုတာကိုသာ တွေး။ ဟုတ်လား။”

“ခဲအိုက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ် ယောက်ပါပဲလား။ မမလည်း သတိထားနေနော်”

ဟုသာဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူကာ အပေါ်ထပ် သို့ တက်သွားသော ညီမဖြစ်သူကို ချယ်ရီခြံခွံက ငေးမောကျန် ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“တိ! တိ!...”

ကားသံ ထပ်ကြားရချိန်မှာတော့ မေမေပါပဲဆိုတာ အတတ်သိ၍ မေမေ့ကို ဆီးကြိုရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့သည်တွင်

သူမ ပထမဆုံးရရှိလိုက်တာက မေမေ့ရဲ့မျက်စောင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ် ပါသည်။ သူက အခွဲသန်သူမို့ မေမေ့ရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင် ပေးတော့...

“မကိုင်ပါနဲ့၊ ငါ့အိတ်ကို မင်းကိုင်ရင် ဘာပျောက်မလဲ ပဲ စိုးရိမ်နေရတယ်”

“ဟာ၊ မေမေကလည်း ကိုယ့်သမီးလေးကို”

သာမန်ထက် ပိုချွဲသောလေသံနှင့်ပြောလျှင် မေမေက သူမကို ဂရုမစိုက်တော့ပါဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်တွင်...

“သမီးကို မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးတော့ မေမေ”

ဟု ထပ်ပြောတော့ မေမေက သူမကို တရားခံဖမ်းသလို ကြည့်လာခဲ့ပါ၏။

“တကယ်ပါ၊ သမီး သူနဲ့တစ်သက်လုံးနေမှာပါ။”

“လိုက်ပါတယ်၊ မင်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်၊ ဟိုကလည်း လူ ပျိုလေးဖြစ်ပါလျက်ကယ်နဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးဘဲ မိန်းမအိမ် ပေါ် တက်နေတာ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပဲ။ ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့ သာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် အိမ်ပေါ်က ဂုတ်ဆွဲချပြီးတာ ကြာပြီ။ ခြေ

ငြိမ်ပါစေတော့ဆိုပြီး ငြိမ်ကြည့်နေတာနော်။ အဝိုတွေတော့ မလုပ်
မိစေနဲ့”

“မေမေကလည်း သမီးလေး မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ဟာ
ကို။ ဖြစ်သလိုလုပ်ရင် မေမေမျက်နှာ ဘယ်နားသွားထားမလဲ။
အပေါင်းအသင်းတွေကြား သိက္ခာကျတာပေါ့”

“ကျလက်စနဲ့ ကျပါစေတော့၊ ညည်းကြောင့် ငါ ဘယ်
တုန်းကများ သိက္ခာရှိခဲ့ရဖူးသလဲ”

“မေမေကလည်း အခုက အတည်ကြီးဟာကို။ ကိုယ်
ဝန်တောင် သုံးလရှိနေပြီ”

“ညည်းကိုယ်ဝန်က ဒါ ပထမဆုံးမို့လား။ ဘယ်သူနဲ့
ဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိ၊ ဒီဇိုက်က ပူလာလိုက်၊ ပြုတ်ကျသွားလိုက်နဲ့ ဘာ
ဗီဒီယိုမိန်းမမှန်းကို မသိဘူး”

“အခုက အတည်၊ ဒီကလေးကိုလည်း မွေးတော့မှာပါ”

“အဲဒါ ညည်းကိစ္စပဲ၊ ညည်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါ
သမီးလေး ပန်းချယ်ရီကိုပဲ အားကိုးတယ်”

“မေမေနော်”

“ကဲ၊ ချယ်ရီခြံရယ်၊ ငါ တကယ်ပဲ ပင်ပန်းလာတယ်၊
နားပါရစေနော်”

“မရဘူး... မေမေ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးမယ်လို့ မပြော
ချင်း ပူဆာနေမှာပဲ။ နောက်တစ်နာရီကြာမှ ကိုမန်းနဲ့အတူ အပေါ်
ထပ် ပြန်တက်လာမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းရင်း မင်္ဂလာရက်ယူဖို့လေ”

ဒီသမီးကိုတော့ ဘယ်လိုမှပြောမနိုင်မှန်း သိပြီးသားပါ။
သမီးဦးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဆိုးလွန်းလို့ သောင်း
ကျွန်းလွန်းလို့ မထိန်းနိုင်ပါတော့ချေ။

ရည်းစား မှီလိုခေါ်က်အောင်ထား၊ ညဆို အချိန်မတော်
ချိန်လာနှင့် ပြောရလွန်းလို့လည်း အာပေါက်လှပါပြီ။ စိတ်လည်း
တုန်လှပါပြီ။ သို့သော် သမီးအဖြစ်တော်စပ်ခဲ့ပြီမို့ ဘာမှမတတ်
နိုင်ခဲ့ပါချေ။

သမီးကြီးချယ်ရီခြံနဲ့ နေရသည်မှာ မြွေပွေး ခါးပိုက်
တံတားထားရသည်နှင့် တူပါသည်။

အခုလည်း ကြည့်လေ၊ သူ့ချစ်သူကောင်လေးနှင့် တရား
ရုံးမှာ လက်ထပ်ခဲ့ပါပြီဆိုပြီး အိမ်ခေါ်လာတယ်လေ။ ဘယ်က
မျိုးရိုးနဲ့ ဘာအဆင့်အတန်းမှန်း မသိပါ။

သို့သော် ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခြေငြိမ်နေ၍ သမီးငြိမ်
သွားရင် ပြီးရောဆိုပြီး ပြီးစလွယ်ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ကောင်လေးက ပညာတတ် ရည်ချည်မွန်မွန်လေးမို့ သမီးကို
တကယ်ချစ်လို့သာ ဒီလိုလုပ်တာပဲဟု ယူဆထားမိပါသည်။

သမီးငယ် ပြောပြပုံအရတော့ မိဘက ငယ်ငယ်တည်း
က ဆုံးပါးထား၍ တစ်ကိုယ်ရေသမား တည်ငြိမ်အေးဆေးသူ
မှန်း သိရ၍ အခုမှ သမီးကြီးကို စိတ်ချသွားကာ သက်ပြင်းရွက်
ရပါသည်။

ညီအစ်မဆိုပေမယ့် သမီးကြီးနှင့် သမီးငယ်က ဆီနှင့်
ရေလို ကွဲပြားခြားနားလှ၏။

သမီးငယ်က စာတော်သည်။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာပြီး သူတစ်
ပါးကို သနားငဲ့ညှာတတ်ကာ အနေအေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ
သည်။

သမီးကြီး ချယ်ရီငြိမ်ကတော့ သမီးငယ်နှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်ပါသည်။ စာညံ့သည်။ အပျော်အပါးအပေါ် ခုံမင်သည်။
ကောင်လေးတွေနှင့် ရှုပ်ပွေသည်။ ကလပ် တက်သည်။ မုန့်ဖိုး
ရထားသမျှ ကုန်သွားလျှင် ခိုးသုံးမည်။ ပြဿနာအမျိုးမျိုးမလုပ်
ရလျှင် မနေနိုင်သူပါ။

သို့သော် ကိုယ့်ခိုက်က ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မွေးထားခဲ့ရ
သူမို့ ဆိုးပေလည်း ချစ်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါတော့ချေ။

ဆိုးလည်း ချစ်၊ ကောင်းလည်း ချစ်၊ သူများတကာတို့
မှန်းလည်း ချစ်နေရတာတော့ မိဘမေတ္တာမဟုတ်ပါလား။

သမီးကြီး ချယ်ရီငြိမ် ဘာပြဿနာတွေ ဖန်တီးပြန်ပါဦး
မှာပါလိမ့်ဆိုပြီး ရင်တမမနှင့်ပင် ထိုဆရာဝန်ကောင်လေးကို စောင့်
ကြည့်ရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၇)

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့ နို့ကြလား”

ဟုအသံပြုပေမယ့်လည်း မည်သို့သောတုန့်ပြန်သံကိုမှ
မကြားရသဖြင့် ဦးဆန်းမြိုင်မှာ အိမ်ရဲ့အရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး
ဝင်ခဲ့သည်တွင်...

“ဟင်!”

အံ့သြသွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကလေးငယ်၏ဘေး
တွင် ဂုတ်တုပ်ထိုင်၍ အိပ်ပျော်နေသော စောင်းဆိုကြောင့်ဖြစ်ပါ
သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စောင်းအို...သမီး”

ပျာပျာယာယာပင် ခေါ်လိုက်မိရာ စောင်းအိုမှာ မျက်လုံးလေးဖွင့်ကာ ကြည့်လာပါသည်။

“ဆ...ဆရာကြီး”

ဟုသာ အသံအစ်အစ်နှင့်အော်၍ ပျော့ကျသွားသောကြောင့် ဦးဆန်းမြိုင်မှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် ထိုမိန်းကလေးကို တွဲချကာ နီးစပ်ရာဆေးခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်တွင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကလေးငယ်က ငို၍ပါလာရပါ၏။

ဘာမှမသိ နားမလည်သေးသော ကလေးငယ်က သိပ်ကိုလန့်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်က သွေးပေါင်ချိန်က ဆေးထိုးပေးပြီး...

“အရမ်းလည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ လူနာက အစာမစားတာ ကြာပြီထင်တယ်။ အားပြတ်သွားတာပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ဦးဆန်းမြိုင်မှာ သက်ပြင်းရှိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမီးလေး... ဗိုက်ဆာနေသလား”

ဟု တစ်နှစ်ကျော်အရွယ်မျှ ကလေးငယ်ကိုမေးလျှင် ကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့်...

“ခဏနေဦးနော်၊ ဘာကြီး တစ်ခုခုသွားဝယ်ခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ သတိလစ် အိပ်မောကျနေသော စောင်းအို၏တွင် ကလေးကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အိတ်ထဲမှာ နီနေသော ပိုက်ဆံတစ်သောင်းကျော်ထဲမှ ငါးထောင်ဖိုးလောက် စားစရာနှင့် ခရဘူးကို ဝယ်လာခဲ့ပြီး ကလေးကိုကျွေးလိုက်ရာ အငမ်းမရ စားသောက်နေပါသောကလေးကြောင့် နှင့်နှင့်သီးသီးခံစားရပါသည်။

ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့်ကလေးငယ်က ညစ်ပေနေသမယ့်လည်း ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ထိုဆေးခန်း၌ တစ်နာရီကျော်ကြာတော့ စောင်းအိုက သတိရလာခဲ့ပါသည်။ မျက်ခုံးလေး လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်ဖြစ်လာ၍...

“စောင်းအို... သမီး၊ သတိရလာပြီလား”

ဟုကြင်နာစွာမေးတော့ မိန်းကလေးက ငိုပါသည်။ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိတ်ထဲ ခံစားရပါ၏။ ပြီးတော့ သနားမိပါသည်။ အသက်ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လူရပ်ပင် မပေါက်နိုင်လောက်အောင် ဘဝက
နံ့ချာလွန်းလှသည့် ထိုမိန်းကလေးကို ဘာနှင့်မှမတူအောင် သနား
ကြင်နာမိခြင်းနှင့်အတူ ရက်စက်နိုင်လွန်းသော ကိုမန်းဆိုသည့်
ထိုယောက်ျားလေးကိုပါ ဒေါသဖြစ်နေမိပါသည်။

သို့သော် တရားသဘောနှင့်သာ စိတ်ကို မတ်မတ်ရှုရှု
နေတတ်သောသူမို့ ကံ၊ ကံ၏သဘောတရားကိုသာ နှလုံးသွင်း
လိုက်မိပါသည်။

အားပါးတရဂိုယိုပြီးသောအချိန်မှာတော့ ထိုမိန်းကလေး
က ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးတုပ်ထိုင်ချကာ ကန်တော့လာခဲ့ပါသည်။
အမေလုပ်သူက ကန်တော့နေ၍ သမီးဖြစ်သူကပါ အမေလုပ်သူ
လို လိုက်လုပ်နေ၍ ထိုမြင်ကွင်းက သူ့အတွက်တော့ ပီတိဖြစ်
စရာဆိုပေမယ့် မျက်ရည်စို့ရပါသည်။

ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ တစ်နှစ်ကျော်အရွယ်ကလေး
ကတောင် အသိစိတ်ရှိပြီး ပညာတတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က
ဘာလို့ အသိဉာဏ်မရှိတာလဲ။ အဲဒီအိမ်ဦးနတ်ဆိုသူက ဘာလို့

တာဝန်သိတတ်မှု မရှိတာလဲ။

“ကျွန်မမှာ ဆရာကြီးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်
ဆရာကြီးရယ်”

ဟုဆိုတော့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ခေါင်းကို ဆပ်ဖွဖွပုတ်ကာ၊

“ဘယ်သူမပြု မိမိမူလို့ပဲ နှလုံးပိုက်ပါတော့ သမီးရယ်။
ဘဘလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သမီးက ပေါ်မလာလို့ ဘာများ
ဖြစ်သလဲဆိုပြီး လာကြည့်ရင်းက ခုလိုဆိုတာပဲ။ ရေစက်ပေါ့
ကွယ်”

ဟုဆိုတော့ စီးကျနေသောမျက်ရည်တို့ကို လက်ဖမိုး
နှင့် ပြောင်အောင်သုတ်ပြီး...

“ကျွန်မနဲ့နေရတာ သူ့ အဲဒီလောက်စိတ်ကုန်နေ
တယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့
ကျွန်မ ကွဲကွဲပြားပြားသဘောပေါက်သွားပါပြီ”

“သမီးဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ။ ဘဘ
တို့ အားမနာဘဲ ပြောပါ။ ဘဘ အစွမ်းကုန်ကူညီဖို့ အသင့်ပါ”

“ဆရာကြီးက အသက်ကြီးနေပါပြီ။ ကျွန်မ အားနာလှ

ပါပြီ။ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီလိုလူကြီးတစ်ယောက်ကို သောကတွေ ပေးမိသွားတယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်က လူကြီးတစ်ယောက်ဆီ က အခုလို အကူအညီတွေ ယူနေရတာလည်း ကျွန်မ ရှက်လှ ပါတယ်”

“မဟုတ်တာပဲ ကလေးမရယ်၊ ပြောပါ... ဘာဖြစ်ချင် တယ်၊ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာသိမှ လုပ်လို့ရမယ်လေ”

“ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာကိုပဲ လုပ်ပါစေ၊ သူက ကျွန်မဆီ ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကျွန်မလိုချင်ခဲ့တာ သူ့ရဲ့လုပ် အားခ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ပွန်းသည်က ပညာတတ်တစ်ယောက် ပါလားဆိုတဲ့ လုံခြုံခွေးထွေးတဲ့အရိပ်လေးတစ်ခုပါ။ ကျွန်မလို တစ်ဘဝလုံး သမီးလေးကို မသိမိသိစေချင်တဲ့စေတနာပါ။ အစေ ပညာတတ်ကြီးရှိတော့ သမီးအတွက် တင့်တယ်တယ်လေ။ ဒါပေ မဲ့ သူက ကျွန်မတို့အိမ်ကို နံတယ်တဲ့ ကျွန်မကိုယ်နဲ့က နံတယ် တဲ့။ ကျွန်မပြင်ပေးလိုက်တဲ့ထမင်းဘူးကြောင့် သူ ရှက်ခဲ့ရတယ် တဲ့။ ကျွန်မကို စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး”

တဲ့။ လမ်းပေါ်မှာ ဈေးအော်ရောင်းနေတဲ့ကျွန်မနဲ့ ဆုံမှာစိုးလို့ ရှောင်ရတာက သူ့အတွက် ဒုက္ခတဲ့။ သူ့စီးတဲ့မိနပ်ဖိုးကအစ စာ ရင်းလုပ်ထားပါတဲ့ အတိုးနဲ့ပေါင်းပေးမယ်တဲ့။ ကျွန်မ သူ့ရဲ့စကား ကို နာသွားမိတယ်။ ဒီကလေးက သူ့ရဲ့သွေးသားပါရှင်၊ အသိ အမှတ်မပြုချင်နေပါ၊ လစဉ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဆိုတာနဲ့ တန်ဖိုးမပြတ်သင့်ပါဘူး။ ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မသိပ်ချစ်ပါ တယ်။ ကျွန်မ စိတ်တိုလွန်းလို့ သူ့ကို ပါးသုံးချက် ရှိုက်ခဲ့တယ်”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်သွားပြီ ဆရာကြီးရယ်။ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နာနေတယ်။ ဘာမှမစားချင်လောက်အောင် ကို ရင်ထဲမှာ ဆို့နေတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုထပ်မတွေ့ချင်တော့ ဘူး။ သူ့ကို ဒီထက်ပိုမမုန်းမိသေးခင် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ မုန်းတယ်ဆိုတာ တစ်ပါးသူအတွက် လည်း မကောင်းသလို ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း ဒုက္ခဖြစ်စေတယ်”

“ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ဘဝကို သမီးအတွက် ရပ်တည်ဖို့

၈၆ ဇယ်နိုင်

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားကြောင့် ဆရာကြီးလို မွန်မြတ်တဲ့လူတွေကို စိတ်မပူစေရတော့ပါဘူး။ ကိုမန်းကို မကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ကျွန်မကပဲ။ သမီးကို အမေကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် နေပြတော့မယ်။ စာမတတ်တဲ့ ကျွန်မက သိမ်ငယ်ခဲ့ရပေမယ့် သမီးကိုတော့ ပညာတတ်ဖြစ်စေရမယ်။ လူအသိရှိတဲ့လူ ဖြစ်စေရမယ်”

“ကြီးစား ငှီးသားတဲ့လူကို လောကကြီးကလည်း လက်ဆောင်လှလှပေးတတ်ပါတယ်”

ဟုသာ အားပေးပြီး သက်ပြင်းရှိုက်မိလိုက်ပါတော့၏။

အခန်း (၈)

“ဟောဒီက... ပဲပြတ်ဟေ့... ပဲပြတ်”

ဟုတကြော်ကြော်အော်နေတဲ့ သူမရဲ့အသံက စည်စည်

အားစား ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

မနက်ပိုင်းမှာ ပဲပြတ်ရောင်းပြီး နေ့ခင်းပိုင်းမှာတော့ အိမ်သကာလှည့်လည်ကာ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်သည့်အလုပ်နှင့် ညနေပိုင်းမှာတော့ အင်္ကျီလက်ချုပ်၊ ချုပ်တဲ့အလုပ်က သူမတို့သားအိမ်နစ်ယောက်အတွက်တော့ ဖူလုံလှပါသည်။

အိမ်လခလည်း လစဉ်မှန်မှန်ပေးနိုင်လာသလို သမီးဖို့

ကိုလည်း အင်္ကျီတွေ ထပ်ဝယ်ပေးနိုင်လာ၍ သမီးမှာ တောက်
တောက်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်လာရပါ၏။

စကားတိတိတာတာ ပြောနေပြီဖြစ်တဲ့သမီးမှာ သူမ သွား
လေရာ သူမကျောတွင် ကပ်ပါနေရပါသည်။ အချို့ဈေးဝယ်သူ
တွေက ခုလိုကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့သမီးကို ကျောမှာ အဝတ်နှင့်ချည်
ပိုးထားသေးသဖြင့် ခဏလေးတောင် မခွဲနိုင်ဘူးလားဟု နောက်
ပြောင်လာကြပါသည်။

သမီးကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အမှန်က သမီးကို ထိန်း
ကျောင်းပေးမည့်သူ မရှိသဖြင့် ကျောတွင် ပိုးကာ သွားလေရာ
နေရာ ခေါ်သွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နေပူကွဲကွဲအချိန်တွေမှာဆို သမီးကို သိပ်သနားမိပါ၏။
သမီးလည်း သူမနည်းတူပင် ပင်ပန်းနေရလို့ပါ။ ပဲပြတ်ရောင်းပြီး
ပြန်လာလျှင် ထမင်းအိုးတည်ကာ လက်ကျန်ပဲပြုတ်နှင့် အဆာ
ပြေစားပြီး အိမ်တွေမှာ အဝတ်လိုက်လျှော်၊ မီးပူတိုက်ရင်း အပြင်
မှာသာ သမီးနှင့်အတူ စားဖြစ်သည်က များရပါသည်။

ဒီငွေရမှဖြစ်မယ်ဟုလည်း မရမက ရှာစရာမလိုတော့

သဖြင့် သူမမှာ နားရသည့်အချိန်ပိုဆိုတာမျိုးက ရှိလာ၍ သမီး
နှင့်ပင် တိတိတာတာစကားပြောနေဖြစ်ပါသည်။

ညနေခင်းပိုင်းမှာတော့ အထည်တွေ လက်ချုပ်လိုက်
ရန်အတွက် သွားယူပြီး သမီးနှင့်အတူ စကားပြောရင်း လက်
ချုပ်လိုက်ရသည်မှာ သူမရဲ့အထူးနားချိန်ကြီးဖြစ်၍နေပါသည်။

အဝတ်လျှော်ရလွန်း၍ ကြမ်းရှရှဖြစ်နေသော သူမရဲ့
လက်တွေမှာ အပ်ဖျားလေး ထိုးမိရုံဆို မနာကျင်နိုင်ပါတော့ချေ။
အလုပ်မှာ ခုံမင်သည့်သူမက ခုဆို အင်္ကျီချုပ်ပါ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင်ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

ဆရာကြီးပြောတဲ့စကားကို သူမ ကြားယောင်မိပါသည်။
ကြိုးစား မိုးသားတဲ့လူကို လောကကြီးက လက်ဆောင်လှလှပေး
တတ်ပါတယ်တဲ့။ သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးရဲ့စကားကို သူမ
နလုံးသွင်း မှတ်သားထားပါသည်။

သူမဘဝမှာ သူမကို နှစ်သိမ့်ပေးတာဆိုလို့ သိလရှင်
လေးအပြင် ဆရာကြီးက ပထမဆုံးမို့ပါ။ ပြဿနာတွေနဲ့ကြားက
ဆရာကြီးကို မတွေ့ရတော့သည်မှာ သုံးလလောက် ကြာသွား

သဖြင့် သူမလည်း အဆင်ပြေနေသောအချိန်အခါမို့ နို့ဆီနှင့် အခြားမုန့်မျိုးစုံ ဝယ်ကာ အလုပ်တွေကြားမှ အချိန်ယူပြီး ဆရာကြီးထံ လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီးကို ကန်တော့ချင်လှပါသည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသောဆရာကြီးကို ရင်ထဲက ကြည်ညိုမိပါ၏။

ဆရာကြီးအိမ်ရှေ့သို့ရောက်တော့ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်ကာ...

“ဆရာကြီးရှိပါသလားရှင်”

ဟုအသံပြုလိုက်ပါသည်။

“ဪ၊ သမီး လာလေ”

ဆရာကြီးက ထွက်လာကာ အားရဝမ်းသာကြိုဆိုသဖြင့် သူမက အားတက်သရောပင် သမီးကိုချီ၍ တက်လာမိပါ၏။

“ဆရာကြီးကို လာကန်တော့တာပါ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒုက္ခရှာလို့၊ နောက်ဆို ဒါတွေ ဝယ်မလာနဲ့။ လက်ဆယ်ချောင်းနဲ့ ကန်တော့ရင်လည်း မက်လာပါ”

“ဆရာကြီးကို စားစေချင်လို့ပါ။ သိပ်ကောင်းကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“စေတနာက အဓိကပါ။ စေတနာသာပါရင် နို့ဆီဘူး နှစ်လုံးပြုတ်ထားတဲ့ ဆန်ကလည်း ဧည့်တစ်သောင်းကို ကျွေးနိုင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သမီးနှင့်သူမက ဆရာကြီးကို ကန်တော့ပါသည်။

“သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓု၊ လူကြီးသူမကို ရိုသေလေးစားတတ်တဲ့ ငါ့သမီးရဲ့ဘဝကလည်း အေးချမ်းသာယာပါစေ၊ သူယုတ်မာများနဲ့ကင်းဝေးပြီး သူတော်ကောင်းတွေနဲ့သာ ဆုံစည်းရပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

ဟုသာဆိုပြီး ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ကာ ရှိခိုးလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ စောင်းအိုက အခု ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ သမီးနဲ့အတူ မနက်ဘက် ပဲပြုတ်ထွက်တယ်။ နေ့ခင်းဘက်တော့ အဝတ်တွေ လျှော်

လျှောက်တာနဲ့ တစ်နေ့ကုန်တာပဲ။ ညနေဘက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက အပ်ချုပ်ဆိုင်က အထည်တွေယူပြီး လက်ချုပ်လိုက်ပါတယ်”

“ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်”

“နားချိန်ရှိပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ အရင်လို ပိုက်ဆံကို သဲသဲမဲမဲမရှာရတော့ နားနားနေနေပါပဲ။ သမီးနဲ့လည်း စကားပြောချိန်ရနေပါတယ်”

“အဆင်ပြေနေတယ်နဲ့တော့တူတယ်”

ဟု သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားထားပုံကို ရည်ညွှန်းပြီး ဆိုတော့ သူမက ပြုံးပါသည်။

“အိမ်လခမှန်မှန်ပေးနိုင်နေတာနဲ့ကို စိတ်ချမ်းသာနေရပါတယ်”

“အိမ်က စပေါ်နဲ့ ငှားနေတာလား”

“မပေးနိုင်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ တစ်လချင်းပဲ ပေးနေလိုက်တယ်”

“တစ်လ ဘယ်လောက်လဲကွယ်”

“တစ်သောင်းပါ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား... ဦးရဲအိမ်မှာ ပြောင်းနေကြလေ၊ လခ သက်သာတာပေါ့”

“ဟာ! မဟုတ်တာ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မကို သမီးဆိုပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးခေါ်ပေးတာနဲ့ကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“ဘဘက တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ သားသမီးကလည်းမရှိဆိုတော့ သမီးတစ်ယောက် ရလိုက်သလိုပေါ့”

“ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီလိုခင်ပေးတာနဲ့ပဲ ကျွန်မမှာ ပျော်နေလှပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပူမပေးချင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့သားအမိ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဟုပြောနေရှာသော မိန်းကလေးကို ရှေ့နေကြီးက အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“သမီးက ဘဝကို ဒီလိုပဲကျော်ဖြတ်သွားတော့မှာလား”

“ရှင်”

“ပဲပြုတ်ရောင်းလိုက်၊ အဝတ်လျှော်လိုက်နဲ့ပဲ နေတော့မှာလား။ တခြားလုပ်ချင်တာလေးများ မရှိဘူးလား”

“ရှင်!”

“သမီးကိုကြည့်ရတာ ဟင်မန်းလွန်းလို့ပါ။ ဘာဘကလည်း သမီးတို့သားအမိကို သတိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကသာ ရောက်နေတာ၊ လူကတော့ မရောက်ဖြစ်ဘူး။ အိမ်မှာ တူတော်မောင် ရောက်နေတာနဲ့ပဲ အလုပ်များနေရတယ်”

ဟုဆိုကာရှိသေး၊ လှေကားပေါ် တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာသည်ဟု သူမ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဘာဘ၊ သားအတင်းတွေ ဘာတွေပြောနေပြန်တာလဲ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ထိုသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူမထက် နည်းနည်းငယ်မည်ဟုထင်ရသော ခပ်ချောချောလူ ရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာအတင်းမှမပြောပါဘူးကွာ”

ဟုဆိုကာ သူမကို ဆရာကြီးက ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဘာဘရဲ့တူ၊ ဝေါင်း တဲ့၊ ကျားကလေးပေါ့”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူရွယ်က သူမကို အသိအမှတ်ပြုကာ

ပြုံးပြလာခဲ့ပါသည်။

“သူက စောင်းအိုတဲ့”

“ဘာဘရဲ့တပည့်တော့ ဟုတ်ပုံမရဘူးနော်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ သိမ်ငယ်သွားရကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဆရာကြီးက သိတာသိပ် မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်မက ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့သူပါ”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆိုတော့ ထိုလူမှာ မျက်နှာတွေ နီမြန်း သွားရပြီး...

“ဪ၊ ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုရည်ရွယ် ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမသတ်မှတ်ပါ ဘူး။ အဲဒီလိုရည်ရွယ်နိမ့်ချတယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မလိုပုံက ဆရာကြီးရဲ့တပည့် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ဆရာကြီး ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးရှင့်”

ဟုဆိုကာ လူကြီးတွေကို ပြူးတူးကြောင်တောင်လေး ကြည့်နေပါသောသမီးကို ပွေ့ချီကာ...

“ဆရာကြီး မနက်ခင်းပိုင်း ပဲပြုတ်စားချင်ရင် ကျွန်မ လာပို့ပေးချင်ပါတယ်”

“တော်ပါပြီ စောင်းအိုရယ်၊ ပဲပြုတ်ကိုတော့ စားချင်ပါတယ်၊ အလကားခုကွဲဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးက နီးတာလည်းမဟုတ်”

“ဆရာကြီးကသာ စားချင်တယ်ဆို ကျွန်မ လာပို့ပေးမှာပါ။ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ရတာ အဖေ့နဲ့တွေ့နေရသလိုပဲ နွေးထွေးလို့ပါ”

ဟုဆိုနေသော ထိုမိန်းကလေးကို ဝေါင်းရော ဦးဆန်းမြိုင်ကပါ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ် ဆရာကြီး”

ဟု ကလေးကိုချီကာ ဆင်းသွားသဖြင့်...

“စောင်းအိုနဲ့တွေ့ရင် အပြောအဆိုကိုဆင်ခြင်ပါ၊ ဝေါင်းသာမန်အသားပေါ် ဘာကျကျ မနာပေးမယ့် အနာပေါ် တုတ်ကျတော့ သေလောက်အောင် နာကျင်ခံစားရတတ်တယ်”

“ဘာနဲ့သူက ဘယ်လိုသိကြတာလဲ၊ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင်တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ပဲ”

“တကယ်တော့ စောင်းအိုတာဝက သနားစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘဲ သူ့ကိုသဘောကျတယ်။ ဘဝကိုအရှုံးမပေးဘူး။ မာနရှိတယ်”

“ဘယ်လို”

“အကူအညီပေးမယ်ဆိုတိုင်း လွယ်လွယ်မယူဘူး”

“အဲဒီကလေးက သူ့ကလေးလား”

“မင်းစိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ထူးဆန်းနေလို့ပါ”

ဟုဆိုတော့ တူဖြစ်သူကို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြလိုက်ပါတော့သည်။

“တော်တော်လူပါးဝတဲ့လူပဲ”

ဟု ဝေါင်းက သုံးသပ်လိုက်ပါ၏။

“အချစ်ကြီးတယ်... စောင်းအိုက သိပ်ကိုမေတ္တာကြီးတယ်။ တရားနည်းလမ်းကျကျတွေးရင်တော့ ကိုမန်း မေတ္တာလွန်မယ်။ ဖြူစင်တဲ့စောင်းအိုနဲ့မေတ္တာတွေ စူးလိမ့်မယ်။ စောင်းအိုသာ ကိုမန်းကို တစ်ခုခုလုပ်ရင် ဘာဘရင်ထဲမှာလည်း စောင်း

အိုကို ခုလိုသနားမိမှာမဟုတ်ဘူး။ သိပ်အပြစ်ကင်းတဲ့မိန်းကလေးကွယ်။ ဘဝက မလှလို့သာ... စိတ်ထားလေးက လှတယ်။ လူကြီးကိုလည်း လူကြီးမှန်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝက အစကတည်းက မှားနေခဲ့တယ်လေ။ အုပ်ချုပ်မှုရှိတဲ့မိဘရိပ်မှာ နေခဲ့တဲ့မင်းတို့ရဲ့ဘဝက နမူနာစရာပဲ ငါတူရယ်။ တကယ်က စောင်းအိုမှာ မင်းလောက်အသက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဘဝဒဏ်က စုံနေပြီ။ မင်းရော... ဘယ်တော့မှ လိမ္မာမှာလဲ ငါတူရယ်”

“ဟာ! ဘာဘာကလည်း မဆီမဆိုင်၊ သားကို ပတ်လာပြန်ပါပြီ”

“မင်း၊ အခု မင်းအမေကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာပြန်တာလား”

“မေမေလာပြန်ခေါ်မှ ပြန်တော့မယ်”

“ဘာတွေလဲ ငါတူရယ်၊ ဆိုးတာလည်း ဆိုးခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ အသက်က ငယ်တော့တာလည်း မဟုတ်ဘဲ အသိတရား ရသင့်ပါပြီ”

“ဘာဘာဆီလာရင်လည်း ဒါပဲ မရိုးနိုင်အောင် ကြားနေရ

တာပဲ။ မပြီးငွေသေးဘူးလား”

“မောင်နမုန့်ယောက်ပေါင်းမှ မျိုးဆက်ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ ငါတူရယ်။ လိမ္မာစမ်းပါ”

“ဒါဆို ဘာဘာက ဘာလို့ မိန်းမမယူခဲ့သလဲ”

“ဒါ လူကြီးကိုပြောရမယ့်စကားလား”

“တော်ပါပြီ ဘာဘာရယ်၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာလေး နေပါရစေနော်။ အခု ရေချိုးပြီးရင် အပြင်ပြန်ထွက်မယ်။ ဒီရက်ပိုင်းတော့ ဘာဘာကို အဖော်လုပ်ဖူးမယ်။ ဘာဘာ သားကိုကျေးဇူးတင်ပါ။ သားလာမနေရင် ဘာဘာ အိမ်က ဧရပ်ပျက်ကြီးလိပ်”

ဟုဆိုကာ ပြောချင်ရာပြောပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသော တူဖြစ်သူကိုသာ ပြုံးကာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ထားခဲ့လို့ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေခဲ့သော တူဖြစ်သူကို ဆိုးနေရင်လည်း ချစ်ရတာပါပဲ။

ယောက်ဖလုပ်သူကလည်း သားကိုချစ်လွန်းလို့ မခိုင်းရက် မပြောရက်နှင့် ခုလိုနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိအောင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်သေးဘဲ အလေလိုက်နေတာကိုပဲ ကြည့်ပါလား။

သို့သော် တစ်ဦးတည်းသော သွေးသားရင်းခြာမို့ ဘယ်
လိုနေနေ ချစ်နေရပါသည်။

ဝေါင်းရဲ့ဘဝကတော့ စောင်းအိုဘဝနှင့်တူတာ တစ်ခု
လေးမှမရှိအောင် ကွဲပြားခြားနားလှပါသည်။
ဒီလိုခြားနားလှပါသော ဘဝနှစ်ခုတို့သည်...

အခန်း (၉)

“ပဲပြုတ်...ဟောဒီက ပဲပြုတ်”

ဟု ကလေးကို ကျောတွင် အဝတ်စကြီးနဲ့ ချည်ပိုးကာ
ထကြော်ကြော်အော်နေပါသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူလိုက်ကြည့်
နေခဲ့တာ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ ရှိသွားပါသည်။

နောက်တော့မှ ဘာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော စောင်းအို
ဆိုသည့်အမျိုးသမီးပဲဆိုတာ သေချာသွားတော့မှ နှုတ်ဆက်ရန်
အတွက် ပြေးလိုက်လာခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် ဘယ်ကဘယ်လို
ဆိုတာဆက်ရမှန်းမသိတာကြောင့်...

“ပဲပြုတ်”

ဟု အသံတိုးတိုးနှင့် လှမ်းအော်လိုက်ရာ ဈေးတောင်း၊
ခေါင်းရွက်ထားသောသူမက သူ့ထံအကြည့်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူပြုံးပြလိုက်မိ၏။ သူမက မှင်သေသေနှင့် ကြည့်နေ
ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မှတ်မိပုံပေါ်ပါသည်။

“အတော်ပဲ ရှင်နဲ့တွေ့တာနဲ့၊ ဆရာကြီးအတွက် ပဲပြုတ်
ပူပူလေး ယူသွားပါဦး”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းရွက်ထားသောတောင်းကို မြေပြင်ပေါ်
ချပြီး တောင်းထဲမှ တစ်ခုခုကိုနှိုက်နေခဲ့ပါ၏။ ပြီးမှ အားကစား
ဝတ်စုံနှင့်သူ့ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်အိတ် လှမ်းပေး၍ သူမက
လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ဒီက မစောင်းအိုက ဒီလမ်းထဲမှာ ရောင်းနေကျလား”

“အင်း၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“မနေ့က မနက်တော့ မတွေ့ဘူးနော်၊ ကျွန်တော်က
မနက်တိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကျပါ။ ဒီနေ့ရောဆိုရင် ဒီမှာ
သုံးရက်ရှိပြီ”

“အချိန်ရရင် ဆရာကြီးဆီလည်း လာလည်ပါဦးမယ်
လို့ ပြောပေးပါ”

“မစောင်းအိုက ဒီနားမှာ နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဟိုးဘက်က ရပ်ကွက်မှာ
ပါ။ ဒီရပ်ကွက်က အဆင်ပြေသူတွေ နေတာလေ”

“ကလေးကို အဲ့လိုချိုးထားရတာ မညောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မနောက် လမ်းလျှောက်လိုက်နေရရင် ကလေး
က ပိုညောင်းလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သမီးက သိပ်မလျှောက်တတ်
သေးဘူး”

ဟုဆိုတော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့စိတ်ထဲ သနား
စိတ် ဝင်သွားမိပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကလေး ခဏပေးလိုက်ပါလား”

“ဟမ်”

“ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်လေ၊ ပြီးမှ အိမ်မှာ လာခေါ်
လိုက်”

“ရပါတယ်”

“ပေးခဲ့ပါဗျာ၊ မစောင်းအိုကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေလို့

မပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒီက ကျား... အဲ၊ ဝေါင်း အပူမရှာပါနဲ့။
ကျွန်မက အကျင့်ဖြစ်နေပြီမို့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်မှာကိုပဲ လုပ်ပါ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကူညီချင်လို့ပါ”

“လေ့ကျင့်ခန်းဆက်လုပ်ပါ၊ ကျွန်မ ဈေးဆက်ရောင်း
ရဦးမယ်။ တော်ကြာ ဒီကလူကို အထင်သေးကုန်ကြမယ်”

“ဗျာ! ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ဘာလို့အထင်သေးမှာလဲ”

“ကျွန်မက ပဲပြတ်ရောင်းတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ညစ်ပေ
နံ့စေတယ်။ သမီးကလည်း ကျွန်မလိုပဲ”

ဟုဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသော အမျိုးသမီး
ကို ကြာရှည်စွာ ရပ်ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်လို့ ထိုအကြောင်း ဘာကိုပြောပြ
တော့ ဘာဘက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်လုပ်ကာ...

“ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လိုပေါ့ကွယ်”

“ဘာစကားက ဘာကြီးလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုမန်းက သူ့ကိုအဲဒီလိုပြောပြီး ကွာရှင်းပုံရပါတယ်”

“ဗျာ! အဲဒီလူက အဲဒီလောက်ထိ ရက်စက်သလား”

“အဲဒီထက်မက ရက်စက်တဲ့စကားလုံးမျိုး ပြောခဲ့ပုံရ
တယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အိမ်ဦးနတ်ကိုသာ ဘုရားတစ်ဆူလိုကိုးကွယ်
ချင်တဲ့စောင်းအိုက အဲဒီလိုပါးရိုက်ပါ့မလား”

“ပါးရိုက်တယ်?”

“တောင်းစားနေသူမှာလည်း သူ့နဲ့တန်တဲ့မာနလေးတော့
နဲ့ပါတယ်။ စောင်းအိုက လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့လို့ လုပ်လိုက်
ခဲ့ပါပဲ။ ခုတော့ သူ ကိုမန်းအကြောင်း စကားစပ်မပြောတော့ဘူး။

ဒါ တော်ရုံတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဘာဘလည်း ကူညီချင်ပါ
တယ်။ စောင်းအိုလို ရိုးသားကြိုးစားတဲ့လူကို မကူညီရင် ဘယ်
ထိလူမျိုးကို ကူညီရမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီလိုလူမျိုးကျ
ပြန်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ အကူအညီမတောင်းတတ်ကြဘူး”

ဟုဆိုသော ဘာဘ၏စကားများက သူ့ရင်ထဲသို့ တိုက်
နှိပ်ချောက်ရှိသွားရပါသည်။

“သူ့ရဲ့လိပ်စာ သားကိုပြောကြည့်ပါလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ဘာဘက သူ့ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်
လာခဲ့ပါသည်။

“ကူညီချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုပုံနဲ့ ကူညီမလဲ”

“သားရင်ထဲ မကောင်းဘူး၊ သနားတယ်”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား... သူများအကြောင်း စိတ်
မဝင်စားတဲ့ သုံးမယ်ဖြုန်းမယ်ဆိုတဲ့ကောင်က”

“သူ့ယောက်ျားကို ပညာပေးချင်တယ်”

“ဟေ့!”

“လူလိုမသိတဲ့သူကို လူဖြစ်အောင် သင်ပြချင်တယ်။
သားရင်ထဲ တော်တော်ထိခိုက်သွားရတယ်။ သူ ပဲပြုတ်ရောင်း
တာနဲ့ သားကို လူ့အထင်သေးမှာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ သူ့ကိုယ်နဲ့က
နံတယ်တဲ့ ရင်ထဲ တကယ်မကောင်းဘူး။ တစ်ဘဝလုံး စိတ်ဆင်း
ရဲအောင် လုပ်ခံရတာ ဒီမိန်းကလေးပဲရှိတယ်... ခံစားရတယ်”

“သားရယ်... သွားမရှုပ်ပါနဲ့။ သူ့ဖာသာ အေးချင်း
နေတဲ့ဘဝလေးပါ”

ဟုဆိုပေမယ့်လည်း သူ သွားပတ်သက်တော့မည်ကို
သူ့ရဲ့တစ်စွတ်ထိုးစိတ်ကြောင့် ဦးဆန်းမြိုင် အတတ်သိလိုက်ပါ
သည်။

ဦးဆန်းမြိုင်မှာ တူတော်မောင်ကိုကြည့်ပြီး အရှည်ကြီး
တွေးမိကာ သက်ပြင်းဖွဖွကို ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

အခန်း (၁၀)

“ဒါ မစောင်းအိုတို့အိမ်ပါလားဗျာ”

ဟူသောအသံကြောင့် ဒီအသံကိုမကြားဖူးပါဘူးဟု တွေး
သဖြင့် စားလက်စ ထမင်းလုပ်ကို ဘေးနားချထားကာ အိမ်
သို့ ထွက်လာခဲ့တော့ သန့်ပြန့်စမတ်ကျတဲ့လူငယ်ကို တွေ့
သိပ်ရပါ၏။

သူမ အံ့သြသွားမိပါသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလူက သူမ
အိမ်မှာ ထပ်ပေါ်လာချပြန်တာလဲ။

သူ့ကို တအံ့တသြကြီး ပြေးကြည့်နေပါသော စောင်းအို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို သူက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ ခွင့်မတောင်းတော့ပါဘဲ အိမ် ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“သရဲမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျားကလေး ဝေါင်းပါ”

ဟုပင် ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောချက်က ဖျာရုတ်လေးတွေ ခင်းထားသော ထိုအိမ်ပေါ်တွင် ခပ်တည်တည်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကလေးဧရာ”

ဟုမေးကာ ရှိပါသေး။ ခနော်ခနဲလေး လမ်းလျှောက်ကာ ထွက်လာသောကလေးငယ်ကြောင့် သူ့မှာ ချက်ချင်းထကာ ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ သူမရဲ့ကလေးကို ဆရာလေးကလွဲရင် ပွေ့ချီတာ သူ ပထမဆုံးမို့ပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုမန်ပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပွေ့ချီပါလျက်နှင့် သူလို သားနားသန်ပြန်သူက ကလေးကိုပွေ့ချီလိုက်၍ စားလက်စ ထမင်းလုံးတွေပင် ဗိုက်ထဲ ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်ကုန်မှန်းမသိပါ။

“မစောင်းအို ထမင်းစားနေပုံရတယ်၊ ဆက်စားနေကလေးကို ကျွန်တော်ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာခဲ့တာ။

ပဲပြုတ်တွေ ကုန်ရဲ့လားဗျ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျန်သေးတယ်၊ ကြော်ပြီး ထမင်းနဲ့အဆာပြေ စားနေတာ”

“ပြီးရင် အဝတ်သွားလျှော်မှာလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကလေးခေါ်သွားလို့ ရသလား”

“ရှင်!”

“ညနေမှ ပြန်လာပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်က ကလေးခွပ်တတ်တယ်ဗျ၊ ဘာဘာကလည်း ဒီကလေးကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ မီးမီးပဲ ခေါ်နေတယ်”

“မီးမီး... ပူပါတယ်ဗျ၊ တစ်ဆက်တည်း ကလေးနာမည်ပါ ရွေးပေးရဦးမယ်၊ လူဆိုတာ နာမည်လေးနဲ့မှဗျ၊ ဝေါင်း

ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်က အရှိန်အဟုန်နဲ့ ကြောက်စရာကောင်းသလို စောင်းအိုဆိုတဲ့နာမည်ကတော့ ရိုးရိုးလေးနဲ့ အေးချမ်းနေတယ်။ ကဲ၊ ကျွန်တော် ကလေးခေါ်သွားပြီနော်၊ စိတ်ချပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ ကလေး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး... ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ အာမခံတယ်”

ဟုဆိုကာ ပြောပြောဆိုဆို ကလေးကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသောဝေါင်းကို သူမ မှင်တက်စွာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ပစ္စုပ္ပန်ကို သူမ နားမလည်တော့။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ သို့သော် မျက်ရည်ကျလှပတတ် ပျော်ပါသည်။ သူမရဲ့သမီးကို တခြားလူက အဲဒီလိုချစ်ခင်ပေးလို့ပါ။ ဖခင်အရင်းကြီးဆီက အချစ်ကိုတောင် မရတဲ့သမီးကို သူမ သနားခဲ့ရပါသည်။ ဝေါင်းကိုရော ဆရာကြီးကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့သော် အံ့သြရပါတယ်။ ဝေါင်းက ဘာလို့ သူမတို့သားအိမ်နှင့် ချက်ချင်းလာပတ်သက်နေရတာလဲ။

သို့သော် မေတ္တာငတ်မွတ်တဲ့သူမက ဘာမှထပ်မံတွေး

ချင်တော့ပါ။ သူမတို့သားအိမ်ကို လူလိုသူလိုဆက်ဆံတဲ့လူတစ်ယောက်က ထပ်တိုးခဲ့လို့ သူမ ပျော်ရွှင်နေပါသည်။

သီလရှင်ဆရာလေးနှင့် ရှေ့နေကြီးဦးဆန်းမြိုင်သာမက ဝေါင်းလို လူချောလူငယ်တစ်ယောက်ကပါ သူမကို လူလိုအရေးပေး ဆက်ဆံ၍ သူမဘဝမှာ နေပျော်သေပျော်ဖြစ်နေရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ ကြည်နူးစိတ်တို့နှင့် အလုပ်လုပ်ရာမှာ ခါတိုင်းထက် တက်ကြွနေရပါသည်။ သမီး ပါမလာသဖြင့် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ မြန်ဆန်ပြီး တွင်ကျယ်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စောစောစီးစီး အလုပ်တွေပြီးသွား၍ အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုးကာ မပြီးလိမ်းဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့မျက်နှာကို သနပ်ခါးရေကျဲလေးတင်ပြီး ကျန်ရှိအထည်များကို လက်ချုပ်လိုက်ရင်းပင် သမီးပြန်အလာကို စောင့်နေမိပါသည်။

အထည်သုံးထည်မျှ လက်ချုပ်လိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ ကလေးကို ပွေ့ချီထားသောသူက အိပ်ရေတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာပါသည်။ သူမက သူ့လက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသောကလေးကို လက်လွှဲပွေ့ချီလိုက်ရာ မရပူးသော မွေးရနံ့တစ်မျိုးကို စတင်

ရှုရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

“ဟင်!”

သမီးကိုးကွယ်လိုက်တော့ သားနားတောက်ပြောင်နေသော အဝတ်အစားများနှင့် သမီးက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကာ တစ်သွေးတစ်မွေးကြီးပင် ချစ်ချစ်စရာကြီးဖြစ်နေရပါ၏။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်နဲ့သူ့ အပြင်သွားကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အတွက် နည်းနည်းပါးပါးဝယ်လာပေးဖြစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူမထံ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးသဖြင့် သူမမှာ သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်နေမိရာမှ...

“ကျွန်မအကြောင်းကို ဆရာကြီးဆီကတစ်ဆင့် သိပြီး လောက်ရောပေါ့!”

ဟုမေးတော့ သူက ဝန်ခံသလို ပြုံးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်လာပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မသမီးကိုရော ကျွန်မကိုပါ ခင်မင်ပြီး ဂရုစိုက်ပေးလို့ပါ။ ဒီလိုနွေးထွေးမှုမျိုးကို မရခဲ့ဖူးပါဘူး။ တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျရင် သမီး

ကို လာမခေါ်ပါနဲ့တော့”

“ဗျာ!”

“ကျွန်မက စာလည်းကောင်းကောင်းမတတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲပါတယ်။ ဆွေမရှိမျိုးမရှိနဲ့ နံချာတဲ့ဘဝမျိုးပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင့်မှာ ဘာမှကောင်းတာရှိမလာနိုင်ဘူး။ ရှင့်သိက္ခာကျမယ်။ ဒါကြောင့် နောက်မလာပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ မကောင်းပါနဲ့တော့။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မတို့အပေါ် စိတ်ဖျက်သွားရင် ကျွန်မ ပိုခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ခင်တဲ့လူ သုံးယောက်ရှိပါသေးလားလို့ နှလုံးသွင်းပြီး ကောင်းကောင်းရပ်တည်သွားပါမယ်”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ မင်းတို့ကိုခင်တာ တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်လို့လို့ ထင်နေတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော်က ခင်လို့လာတာပါ။ ကျန်တာ ဘာမှမပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် မစောင်းအိုကို စိတ်ပျက်ရမှာလဲ။ လူတိုင်းဟာ ကိုမန်းလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူကိုမမြင်ဖူးပေမယ့် ဒီလူ မစောင်းအိုအပေါ် ဘယ်လောက်ရက်စက်သွားမှန်း မသိပေမယ့် လူတိုင်းဟာ

သူ့လိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မစောင်းအိုကိုပြောချင်ပါတယ်၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီလောက်ထိ ချောင်မထိုးပါနဲ့။ ရဲရဲရင့်ရင့်နေ
စမ်းပါ... တစ်ယောက်မကောင်းတာနဲ့ပဲ ဘာလို့ အားလုံးကို
ကြောက်နေရတာလဲ”

ဟု အားမလိုအားမရနှင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူ့စကား
ကြောင့် ငြိမ်ကျသွားသောသူမကို ရင်ထဲက သနားနေရပါသည်။

“မစောင်းအိုရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သူက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ဂရုဏာဒေါသတို့ကိုထိန်းကာ
ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးတော့...

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

“ဗျာ! နှစ်ဆယ့်ခြောက်... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကျွန်တော်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်၊ သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ်
ထင်တာ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူပါပဲလား”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်မက ဒီကကို ငယ်ဦးမယ်လို့
ထင်နေတာ”

“ဒီလောက်အသက်အရွယ်နဲ့ ဘာလို့ ဘဝကို အရှုံးပေး
ချင်ရတာလဲဗျာ”

လမ်းမှာပဲ အလေလိုက်နေတဲ့သူက ဆိုလျှင် သူမက
သူ့ကို မဝံ့မရဲကြည့်လာပါသည်။

“လုပ်မယ်ဆို လောကမှာ အလုပ်တွေအများကြီးပါ”

“ပညာတတ်တွေအတွက်ပါ။ အေ ဘီ စီ ဒီ စက်
အထိတောင် ဖြောင့်အောင်မဆိုနိုင်တဲ့ကျွန်မအတွက် မရှိပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီးမှ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အထည်ချုပ်နေတာပါ”

“ဆက်လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ လှည့်မည်ကြလိုက်ပြီးမှ...

“ခုလိုမျိုးပဲ နေပါလား။ တခြားလူတွေဆီမှာ မရဖူးတဲ့
သနပ်ခါးနဲ့က မွေးပါတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူပြုံးနေမိပါ၏။ သူ အဲဒီလိုပြောရင် စောင်းအိုရင်တံ

ကြည်နူးနေမယ်ထင်လို့ ပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပြောပြီးမှ မျက်နှာပူသွားကာ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ပြီးစိတ်နှင့်ပြန်လာခဲ့ရာ မကြာခင်မှာပင် အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ အိမ်ရောက်တော့ ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က မေမေစီးနေကျ ဆလွန်းကားအဖြူလေး ဖြစ်ပါသည်။

သူပျော်သွားရပါသည်။ သူ့ကို မေမေ လာခေါ်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာမိပါ၏။

“မေမေ”

ဟုသာခေါ်လိုက်ပေမယ့် မထင်မှတ်ပါဘဲ ဖေဖေဖြစ်နေရပါ၏။

“ဟင်! ဖေဖေပါလား”

“သား အိမ်မပြန်သေးဘူးလား”

သူ့ကိုသိပ်ချစ်သောဖေဖေက ဆိုလျှင် သူက ပြုံးကာ၊

“ဒီမှာပျော်နေသေးတယ်”

“ထူးဆန်းလှချည်လား၊ သားပဲ ဘာအိမ်က ဖရပ်ပျက်နဲ့တူတယ်ဆို”

ဟုဆိုတော့ ဘာဘာက ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး...

“မင်းရဲ့သားက ကလေးထိန်းကျောင်း ဖွင့်နေတာလေ”

“ဟာ၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ကလေးလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူက ဖေဖေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး၊

“အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးပေါ့၊ စကားလည်း ပြောတတ်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ သူနဲ့စေ့တွေ လိုက်ဝယ်နေတာ”

“နားကြားများ မှားလေရောသလားကွယ်”

“မမှားဘူး မင်းဒင်ရေ၊ တကယ်ပါ။ ငါ့တပည့်မလေး ဆိုပါတော့ကွာ၊ မနက်ခင်း ပဲပြုတ်ရောင်းတယ်၊ ရိုးသား ကြိုးစားသူပေါ့ကွာ”

“အစ်ကိုကြီးပါးစပ်က အဲဒီလိုပြောလာပြီဆိုတော့ တော်တော်ရိုးတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခဖြစ်နေတာလေ၊ မိဘမဲ့လေးပါ။ ပဲပြုတ်ရောင်း၊ ကြုံရာကျပ်နီးလုပ်ပြီး ယောက်ျားကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားထားပေးပြီးကာမှ ဟိုက ဆရာဝန်ဖြစ်ချာ တခြားမိန်းမနဲ့ယူသွားလို့ သူ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့”

“ဆိုးလိုက်တာဗျာ၊ တရားဥပဒေအရ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“ဒါကိုက ထူးဆန်းတာပေါ့ မင်းဒင်ရယ်၊ ကောင်မလေးက သဘောထားပြည့်ဝတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲဖြစ်လာတဲ့ ဒီဆရာဝန်ဘဝကို ခဏလေးနဲ့ မဖျက်ဆီးပစ်ချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်လေးကလည်း လုံးဝပြန်မလာနိုင်တဲ့ပုံပဲ။ ငါသွားတွေ့ပြီး ဖျောင်းဖျက်ကြည့်ပါတယ်။ ပညာတတ်ဆိုင်ပေမယ့် အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကောင်မလေးကတော့ လူကြီးကိုလည်း လူကြီးမှန်း သိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း နှိမ့်ချပြီး နေတတ်သူပါ။ သနားစရာလေးပါ”

“ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်နော်”

“ဒါကြောင့် မင်းရဲ့သားက ကလေးထိန်းပေးနေတာ၊ ကလေးပိုးပြီး ဈေးလည်ရောင်းနေတော့ သူ မနေတတ်ဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဒီမိန်းကလေးက တော်လှချည်လား၊ ဘာမှမလုပ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်သားကိုတောင် ကလေးထိန်း လုပ်ခိုင်းနေပါလား”

ဟား... ဟား... ဟား”

ဖေဖေက သဘောကျကျနှင့်ရယ်နေလျှင်...

“ကလေးက တကယ့်ချစ်စရာကြီးဗျ၊ ဖေဖေတို့တိမ် ခေါ်လာဦးမယ်။ မေမေလည်း ချစ်မှာပါဗျ”

“ဟဲ့၊ သူများအမေက ခွင့်ပြုပါ့မလား”

“သူ မသိအောင် တိတ်တိတ်ခေါ်မှာပေါ့ဗျ၊ ဘာဘာကလည်း”

ဟုဆိုတော့ အားလုံးမှာ သဘောကျကျနှင့် သူ့ကို ပိုင်းရယ်မိကြပါတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“သမီးလေးရေ”

“ရှင့်”

“ဘွားဘွားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဒေါ်လမ်းမြိုင်”

“ဘိုးဘိုးနာမည်ကရော”

“ဦးမင်းနင်း”

“ဟီး ဟီး ဟီး. . . သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ရွတ်ခနဲနေအောင် မေမေက ကလေးငယ်ရဲ့ပါးကို ဖွေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြုံလိုက်တော့ သူက ကလေးငယ်ကို ကောက်ချီလိုက်ပါသည်။
နာရီပိုင်းမျှနှင့်ပင် သမီးကို မေမေက သိပ်ချစ်နေ၍ သူ သိပ်မနာ
လိုချင်တော့ပါ။

“မေမေနဲ့သမီးတွေ့တာ သုံးနာရီတောင် မပြည့်သေး
ဘူးနော်။ သားနဲ့က အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အတူနေလာတာ။ မေ
မေက နည်းနည်းတော့ ပိုနေပြီ”

ဟုဆိုတော့ မေမေက...

“ငါလည်း ဘယ်လောက်ထိ မြေးလိုချင်နေမှန်းမသိပါ
ဘူး။ ဒီကလေးနဲ့တွေ့မှပဲ မြေးသိပ်လိုချင်နေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သဘောပေါက်လာတော့တယ်”

“ဒါဆို မွေးစားလိုက်ပါလား”

“အဲဒါ မင်းကိုပြောရမှာဟဲ့ အလကားနေ လမ်းပေါ်
လျှောက်သွားဖို့ပဲသိတယ်။ ဘယ်တော့မှ လူကြီးဖြစ်မှာလဲ။ ဒါ
သားချစ်သူပါဆိုပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကိုခေါ်လာမလားလို့
ရင်တမမနဲ့ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီဟဲ့... သိရဲ့လား”

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ မေမေ

ရယ်။ သူများသားသမီးကိုယူပြီး တစ်သက်လုံးကောင်းနိုင်ပါ့မလား
စဉ်းစားရတယ်”

“အမယ်လေး... မကြားဖူးတာတွေ ကြားနေရပါလား
နော်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီကျွန်းတီးပိုင်းတွေသာ စိတ်ဝင်စားနေ
တဲ့မင်းက ဘယ်တုန်းက ရင့်ကျက်သွားတာလဲ၊ ဟမ်... ပြော
စမ်း”

“သမီးရဲ့အမေကိုတွေ့တော့ အဲဒီလိုတွေးမိသွားတာပါ”

“သနားပါတယ်။ ဒီကလေးမကံက ဆိုးလိုက်တာ။ ဒါ
ကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ပညာတတ်ဖို့မလိုဘူး၊ အသိရှိဖို့ပဲလိုတာ
လို့။ ခုတော့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီသမီးလေးမှာ အဖေမဲ့
ချီ”

ဟုဆိုပြီး သားကိုကြည့်ကာ...

“ဒီကလေးကို မေမေ မွေးစားမယ်ဆိုပြီး ပြောကြည့်ပါ
ဏား သား”

“ဟာ! ရမှာမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့၊ သားကိုတောင် ဘာ
နဲ့တူမို့ ယုံပြီးပေးတာ။ သူ့သမီးကိုတော့ သူက သိပ်ချစ်တာ။

သူ့လူက ကလေးထောက်ပံ့ကြေးပေးမယ်ဆိုတာတောင် သူ့မွေးထားတဲ့ကလေး၊ သူ့ရှာကျွေးနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာတဲ့”

“မာနလေးတော့ ရှိတယ်နော်”

“သားရဲ့ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ အမှန်က သူနဲ့ သားက အသက်အရွယ်တူပါ။ ဒါပေမဲ့ သားက မေမေတို့ဆီက လက်ဖြန့်တောင်းရတုန်း ရှိသေး၊ သူကတော့ ဘာမှမရှိဘဲ သမီးတစ်ယောက်ကို ရဲရဲရင့်ရင့်စောင့်ရှောက်နေပြီ။ အဲလိုမိန်းကလေးကို သားပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဘဝကို အရှုံးမပေးချင်နဲ့၊ လုပ်မယ်ဆို လောကမှာ အလုပ်တွေအများကြီးလို့။ သူက ပြန်ပြောတယ်၊ ဒါက ပညာတတ်တွေအတွက်ပါတဲ့။ သားရင်ထဲမှာ ခံစားသွားရတယ်။ ရှက်လည်း ရှက်သွားမိတယ်။ သားကို သူက ဆုံးမနေသလို ခံစားရတယ်။ လူမှန်ရင် အလုပ်လုပ်ရမယ်လေ။ သားက သူ့ထက် ဒီပလိုမာတွေ ဘွဲ့တွေ ရထားပါလျက်နဲ့ ဘာလို့အလုပ်မလုပ်တာလဲ။ သားက အသုံးမကျတဲ့သူလို့ မြင်လာမိတယ်”

“သားရယ်”

“သား အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မယ်လို့ သားကိုယ် သား မြင်လာတယ်”

ဟုဆိုတော့ မေမေကပြုံးကာ သူ့ကို ပီတိပြုံးကြီးနှင့် ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘဘကိုရော၊ ဖေဖေကိုရော၊ မေမေကိုရော စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန် သားမှာရှိတယ်။ ဖေဖေက အသက်ကြီးပါပြီ။ သားကို ခဏအချိန်ပေးပါ။ သား၊ ဖေဖေရဲ့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို လေ့လာပြီး ဖေဖေနေရာကိုယူပြီး ဖေဖေကို နားခိုင်းမယ်”

“သားရယ် မေမေဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဘွားဘွား နို့တယ်”

ဟု သူနှင့်မေမေကို တစ်ချိန်လုံး ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသောသမီးလေးက ဆိုလျှင် သူက သမီးရဲ့ပါးကို ချွတ်ခနဲနမ်းကာ...

“မေမေ နောက် ကလေးရှေ့မှာ မငိုနဲ့နော်။ သားပြောတာ ဘယ်မှာ ငိုစရာပါလို့လဲ”

“ငိုစရာမပါပေမယ့်လည်း မျက်ရည်ကျတာတော့ ဘာ

၁၂၀ ● မယ်နိုင်

မှမတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ကလေးကိုကောက်ချီတာ...

“ကဲ၊ သမီးရေ ဦးတို့တော့ ပြန်မှဖြစ်မယ်။ တော်ကြာ သမီးအမေက ဘာအိမ်သွားရှာလို့ မတွေ့ရင် ပြဿနာတက် နေဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ မေမေက...

“ပြန်ပို့တော့မလို့လား”

“သားခေါ်လာတာ ကြာပြီလေ။ ပို့ရတော့မှာပေါ့”

“သားရဲ့ကား ယူသွားလေ၊ တက္ကစီနဲ့သွားရလာရ ဘယ် အဆင်ပြေမလဲ။ ကလေးနဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူက နံရံမှာချိတ်ထားသော ကားသော့ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“အချိန်ရရင် ကလေးအမေကိုလည်း အိမ်ကိုခေါ်လာ ပါဦး။ မေမေ ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ အိမ်မှာ ဧည့်သည်လက်မခံချင်တဲ့ ခေါ် လမ်းမြိုင်က ထူးဆန်းနေပါလား”

မေမင်းနှင့်လမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးမိုးသောကမ္ဘာ ● ၁၂၉

“ဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါ”

“ဂုဏ်ပြုချင်လို့”

“ရက်တိုတိုလေးနဲ့ သားကို အများကြီးဆုံးမပေးလို့”

ဟုဆိုတော့ သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“သေချာပေါက် ရအောင်ခေါ်လာမှာမို့ မနက်ဖြန်မှာ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ထားပါ”

ဟုဆိုကာ ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး ထွက်လာကာ အဆင် သင့်ရပ်ထားသော သူ့ကားအစိမ်းရောင်လေးပေါ် ကလေးကို တင်လိုက်ပြီး သူက မောင်းသူဘက်မှ ဝင်ထိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့ ပါ၏။

လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးချိန်မှာတော့ သူ တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ သမီးကိုရော၊ သူမကိုရော စားစရာတွေ ဝယ်ပေးချင်လာတာနှင့်ပင် ကားကိုပြန်ကွေ့ချကာ City Mart ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပါသည်။

သမီးကို ကားပေါ်မှ ပွေ့ချီချကာ City Mart ထဲ ဝင် ထာခဲ့ပါသည်။ သူနှစ်သက်သောမုန့်အချို့ကို ဝယ်ပြီး ကက်ချာ

၁၃၀ မယ်နိုင်

တွင် ငွေရှင်းနေစဉ်တွင်...

“တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ၊ တကယ်ပဲ ဖြစ်နေတာ ကိုး”

ဟူသောအသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၍ သူက လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ အနီရောင်နှုတ်ခမ်းသားကိုသာ အစဉ်အမြဲ ပိုင် ဆိုင်ထားတတ်သည့် သူ့၏အချစ်ဟောင်းကြီး ချယ်ရီဒြိန်းကို လူ ရည်သန်တစ်ယောက်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူထင်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်များပြား တဲ့ ချယ်ရီဒြိန်းရဲ့ရည်းစားတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ချယ်ရီဒြိန်းက သူ့လက်ထဲတွင် ပွေ့ချီထားသောကလေးငယ်ကို ကြည့်ပြီး...

“မိန်းမတွေကို လက်ထပ်ဖို့ ရည်းစားမထားတတ်တဲ့ You က ဘယ်တုန်းက ကလေးရသွားတာလဲ”

ခန်းခန့်ဆိုလာခဲ့ရာတွင် သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုံးကာ...

“ကလေးတွေက လူကြီးတွေထက် အများကြီးဖြူ...

နေမင်းနှင့်လမ်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ၁၃၁

ရိုးသားတတ်တယ်လေ။ လူကြီးနဲ့ကလေးက ဘယ်လိုလုပ် နှိုင်း ယှဉ်ရမလဲ”

“ဪ၊ ကြုံတုန်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက တို့ နဲ့ မကြာသေးခင်ကမှ လက်ထပ်ထားတဲ့ တို့ရဲ့ခင်ပွန်းပါ။ ဒေါက် တာကိုမန်းတဲ့”

“ကိုမန်း?”

သူက ထိုနာမည်ကို ထပ်၍ရွတ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဒါ သူသိတဲ့ ကိုမန်းလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လောကမှာ နာမည်တူ မရှား၊ လူတူမရှားတာပဲလေ။ ဘယ်လိုလုပ် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်မှာလဲဟု တွေးကာ...

“သိရတာ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု သူက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပင်ဆိုကာ လက်ကမ်းပေးတော့ ထို လူကပါ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လာပါ၏။

“ကိုယ်လည်း သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

လူယဉ်ကျေးပီသစွာ ပုံမှန်ပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆို တော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ဒီလူက ချယ်ရီဒြိန်းနဲ့မလိုက်ဘူးဟု တွေး

လိုက်မိပါသည်။ မီးတစ်စလို့ အမြဲတောက်လောင်ဖို့သာ စဉ်းစား
နေတတ်သည့် ချယ်ရီခြံခဲခဲပွန်းက သိပ်ကိုသိက္ခာရှိနေလို့ပါ။

“YOU ရော ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်လိုက်တာလဲ၊
တို့မှတ်မိသလောက်ဆိုရင်တော့ YOU က ကလေးအမေနဲ့ လက်
ထပ်လိုက်တယ်ထင်တယ်။ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့၊ YOU နဲ့တွေ့တာ
လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကပို့ပါ”

“မှတ်မိသားပဲ၊ မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့တယ်နဲ့တူပါတယ်”

“YOU အမျိုးသမီးနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါဦးလေ၊ မြင်
ဖူးရတာပေါ့။ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲလို့ တို့က သိချင်ခဲ့တာပါ”

“မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့၊ ကောင်းကောင်းမိတ်ဆက်
ပေးရမယ်။ အခုတော့ မကြုံလို့ သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရတော့
မယ်။ သမီးနာမည်က စောင်းမိမိဝေါင်းတဲ့။ သူ့အမေနာမည်ရော
ပါအောင် ခပ်ရှည်ရှည်ပဲ မှည့်ခဲ့တယ်လေ”

“သူ့အမေက မိမိလား”

“မဟုတ်ဘူး... စောင်းအိုပါ၊ သိပ်အေးချမ်းတဲ့ စောင်း
အိုပေါ့”

ဟုသာဆိုပြီး ငွေရှင်းကာ အထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး ကလေး
ကိုပွေ့ချီကာ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ ထိုနာမည်လေးတစ်ခုကြောင့်
ထိုလင်မယားရဲ့မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းနေကြလိမ့်မည်ဟု သူ
ဘယ်လိုလုပ် တွေးမိလေမလဲ။

အခန်း (၁၂)

ခဏလေး အပြင်ကိုလိုက်ခဲ့ပါဟုခေါ်သဖြင့် သူမက သူမတို့သားအမိကို ခင်တွယ်နေပါသော ဝေါင်းရဲ့ခေါ်ရာနောက် သို့ ဘာမှမမေးမမြန်းပါဘဲ လိုက်လာခဲ့ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်နေ့တာအတွက် ဝင်ငွေများကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပေလိမ့် မည်။

သူမတို့သားအမိအပေါ် သိပ်ကိုကောင်းရှာသော ဝေါင်း က ခေါ်သောကြောင့် ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘယ်သွားမှာလဲဟုပင် မမေး မြန်းတော့ပါဘဲ လိုက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဝေါင်းက ကား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေါ်တက်ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။ သူမ လုံးဝထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဝေါင်းမှာ ခုလို ကားရှိနေတာတို့ ပေါ့။

သူမက ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ချီကာ တက်ထိုင်ခဲ့ပေ မယ့် ထိုကားတံခါးကို သူမ မဖွင့်တတ်သလို ပိတ်လည်းမပိတ် တတ်ပါ။ ဝေါင်းက သူမဖွင့်ရန်ပိတ်ရန်မလိုအောင် တာဝန်ကျေ ပွန်လွန်းနေ၍ သူမမှာ ဝေါင်းကို အားနာရပါသည်။

သူ၏ဘေးတွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာ သော ထိုသားအမိကို မျက်စိစွေကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အခုလို တိတ်ဆိတ်နေတော့ ပျင်းစရာကြီးပဲ။ တစ်ခု ခုပြောပါလား စောင်းအို”

ဟု ‘မ’မထည့်တော့ဘဲ စောင်းအိုဟုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာမှပြောစရာမရှိလို့ပါ”

“ဘယ်သွားမှာလဲဆိုတာရော မမေးချင်ဘူးလား”

“မေးတော့မေးချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားက ဝေါင်း

ရဲ့သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟု ယဉ်ကျေးမှုကိုသိသော စောင်းအိုက ပြောလျှင် သူက...

“အိမ်ကိုသွားနေတာပါ”

“အိမ်!”

“မေမေက စောင်းအိုကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလို့ပါ”

“ကျွန်မကို”

“အင်း၊ မေမေက သမီးကိုအရမ်းချစ်တယ်လေ”

“သမီးကို ဝေါင်းရဲ့အမေက သိတယ်”

“ဆောရီး၊ စောင်းအို၊ မင်းကိုခွင့်မတောင်းဘဲ သမီးကို အိမ်ခေါ်သွားမိတယ်”

ဟုဆိုတော့ စောင်းအိုမှာ ပြောစရာစကားလုံးက ရှား ပါးသွားရပါသည်။ သူက ကျယ်ဝန်းလှပတဲ့ကြွယ်ကြွယ်ထဲကို ကား ကွေ့ဝင်လိုက်တော့ သူမမှာ မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

“ဒါ... ရှင့်ရဲ့အိမ်လား”

“သူများအိမ်ကို အဲဒီလိုဝင်သွားရင် ရဲစခန်းရောက်မှာ

ပေါ့ဗျ”

ဟုဆိုတော့ သူမ ဝေါင်းကိုသေသေချာချာစိုက်ကြည့်
မိလိုက်ပါသည်။

ဝေါင်းဟာ အဲဒီလောက်ထိ ချမ်းသာလိမ့်မယ်လို့ ထင်
မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ အခုတော့ ဝေါင်းက သူမကို မျက်လှည့်
ပြနေသလိုပင် ကားအကောင်းစားကြီးရော၊ နန်းတော်နှင့်တူသော
အိမ်ကြီးပါ ပေါ်လာခဲ့ရပါ၏။

ဝေါင်းက ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်တော့
လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကာ သူမဘက်မှ ကားတံခါးကို
ဖွင့်ပေးလာပါသည်။

“မေမေရှိလား”

ဟု သူက မေးလိုက်စဉ်မှာတော့ ထိုလူက သူ့ကို ရိုရို
သေသေလေးပင်. . .

“ရှိပါတယ် အစ်ကိုလေး၊ ဧည့်သည်လာမှာမို့ တစ်နေ
ကုန် ဘယ်မှမသွားပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမလိုလူတစ်ယောက်ကို တရားတယူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆက်ဆံနေတာမို့ သူမမှာ မျက်ရည်ဝဲရပါသည်။

“လာလေ. . . ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲမှ ကလေးကို သူက တစ်လှည့်
ပွေ့ချီလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားသဖြင့် သူမက မဝံ့
ရဲပင် သူ့နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

“ဟင်. . . ဘွားခြေးလေး ရောက်လာပြီလား”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်မျှ
အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဒါ ဝေါင်းရဲ့မိခင်
မဲ့ဆိုတာ သူမ သိလိုက်ရပါသည်။

ဝေါင်းရဲ့မိခင်က သူမရဲ့သမီးကို ချစ်ခင်စွာပင် ပွေ့ချီနေ
သေးရာ သူမရင်ထဲ ပိတ်ဖြစ်ရပြီး မျက်ရည်ပင် လည်လာရပါ၏။

“မေမေ၊ ဒါ စောင်းအိုလေ”

သူက သူမကို တရားတယူမိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သူမ
မှာ ထိုအမျိုးသမီးကို မျက်နှာပင် မော်မကြည့်ဝံ့ပါတော့ချေ။

“အေး၊ လူကိုတော့ ခုမှပဲမြင်ဖူးတော့တယ်။ နာမည်
ကိုတော့ ကြားဖူးနေတယ်ကွယ်။ သမီးလေးက စောင်းအိုနဲ့တူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို့ထင်တယ်၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

ဟု ခန့်ငြားပြီး သိက္ခာရှိတဲ့အမျိုးသမီးကြီးက ပြောတော့ သူမမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဖော်မပြတတ်လောက်အောင် စကားလုံးက ရှားပါးကုန်ရပါသည်။

“ကဲ၊ တို့တစ်တွေ ညစာကို အပြင်မှာပဲ ထွက်စားကြတာပေါ့”

“အိမ်မှာ ကျွေးမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“အိမ်မှာကျွေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့လား”

“မသိပါဘူး၊ အိမ်မှာကျွေးမယ်ထင်နေတာ”

ဟု သားအမိနှစ်ယောက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေလို ပြောဆိုနေကြ၍ သူမမှာ ပြုံးပြီးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေရော”

“ဟိုမှာပဲ ဆုံလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုမိသားစုလိုက် အပြင်မှာ မစားဖြစ်တာ ကြာပြီနော်”

ဟုဆိုတော့ ဒီမိသားစုလေးကို သူမရင်ထဲမှာ မှတ်တမ်း

တင်လိုက်မိပါ၏။ ဒီမိသားစုနှင့်တွေ့မှ သူမမှာ လိုအပ်ချက်တွေ သိပ်ကိုများလွန်းနေပါလားဟု ခံစားမိလာပါသည်။ သူမလည်း ထိုမိသားစုလို မိသားစုမျိုးလည်း ရရှိဖူးချင်သွားပါ၏။

သူမကို သိပ်ချစ်သောအဖေရှိုမယ်၊ အမေရှိုမယ်ပေါ့။

“ကဲ၊ မေမေ အင်္ကျီသွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်နော်”

ဟုဆိုကာ သူမကို လည်ပြန်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“စောင်းအိုရော အဝတ်မလဲတော့ဘူးလား”

ဟုမေးတော့ သူမက ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော ဝမ်းတူးလုံ ချည်သစ်လေးနှင့် သုံးထောင့်ငါးရာတန်အင်္ကျီအသစ်လေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“အဆင်မပြေလို့လား အဒေါ်”

ဟုပြောတော့ သူမ ပြုံးစိစိလုပ်ပါသည်။

“အမှန်ပြောရရင်တော့ အဆင်မပြေဘူး၊ စောင်းအိုသာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ပြင်ဆင်ပေးချင်တယ်”

“ရှင်!”

သူမက တအံ့တဩပင် ချောမောလှပသော ဝေါင်းရဲ့ အမေကို ကြည့်နေခိုက်၊ ဝေါင်းက...

“မေမေ့ရဲ့လက်စွမ်းကို သားတော့ မယုံဘူး”

“ကိုယ့်အမေကို အထင်သေးတဲ့နေရာမှာ မင်းက ထိပ် ဆုံးကပဲ ဝေါင်း”

“ဒါဆို မေမေက သက်သေပြလေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျီးကန်းကို အရောင်ခြယ်ပြင်ဆင် ရင် ဒေါင်းထက် လှနိုင်ပါတယ်။ ကဲ၊ စောင်းအိုရေ အန်တိုကို သမီးကူညီမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ သားက အန်တိုကို စိန်ခေါ်နေပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ နားမလည်စွာပင် သူ့ကိုရော သူ့ မေမေကိုပါ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေမိပါ၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ စောင်းအို၊ မေမေက အသက်ကြီးပေမယ့် အမြင်ရှိပါတယ်။ မေမေက ဒီခိုင်နာတစ်ယောက် လုပ်ဖူးတယ် လေ။ ခုတော့ အမျိုးသားအမျိုးသမီးဝတ်တွေ ထုတ်လုပ်နေတယ် ဒါကြောင့် စောင်းအိုကို မေမေ အများကြီးပြင်ဆင်ပေးနိုင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ သိပ်တော်သော ထိုအမျိုးသမီးကို

သာ အထင်ကြီးစွာ ကြည့်နေခဲ့မိပါ၏။ ထိုအမျိုးသမီးက စောင်း အိုရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ပြီး စောင်းအိုကို ခေါ်လာ ခဲ့ပါ၏။

သူမ သိပ်ကိုအံ့သြသွားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ချိတ် ဆွဲထားသော အင်္ကျီလှလှများကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“စောင်းအိုက ဘာအရောင်ကြိုက်သလဲ”

သူမ မသိပါ။ သူမက ဘာအရောင်ကြိုက်နေမှန်း သူမ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးလို့ပါ။

“အသားရောင်က နည်းနည်း ညိုသလိုဖြစ်နေတော့ အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးတွေပဲဆင်မယ်။ စိမ်းဖန့်ရောင်ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး”

ဟုဆိုကာ ချိတ်ဆွဲထားသောအင်္ကျီများအနက် တစ် ထည်ကိုရွေးပြီး သူမကိုယ်တွင် ကပ်လိုက်ပါသည်။

“နည်းနည်းဆန်းသွားအောင် ဒီနားမှာ ပန်းပွင့်တစ်ပေး လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ စိတ်ပါလက်ပါပင် ချုပ်စက်ကိုဖွင့်ပြီး ခဲရရီ

ရှိနေသော ပန်းပွင့်ကြီးများထဲမှ ဆင်စွယ်ရောင် ပန်းပွင့်ကြီးကို ရွေး၍ အင်္ကျီရင်ညွန့်တွင် ချုပ်ကပ်ဖို့ ကြိုးစားချိန်တွင်...

“အပ်ချည်ရောင် ပြောင်ဦးမှပါပဲ”

ဟုဆိုကာ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ကြံတော့...

“ဒါက ဒီမှာ ချုပ်ကပ်ရုံပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်မလုပ်လိုက် ပါမယ်”

ဟုဆိုပြီး အဆင်သင့်ရှိနေသော အပ်ဘူးကိုဖွင့်ကာ အပ် ကိုနှိုက်ထုတ်၍ စိမ်းဝါရောင်အပ်ချည်ကို အပ်စာနှင့်တွဲလိုက် ပြီး ကျွမ်းကျင်စွာပင် ချုပ်လိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက သူမ ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“စောင်းအိုက ဒါမျိုးလည်း တတ်တယ်”

“ကျွန်မက အိမ်မှာ အင်္ကျီတွေ လက်ချုပ်လိုက်တယ် လေ”

ဟုဆိုကာ ပန်းပွင့်တပ်ပြီးသွားသော အင်္ကျီကို လှမ်းပေး လိုက်၏။

“မြန်လိုက်တာ”

“ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်တာက ဒါပဲရှိတယ်လေ။ ပဲပြုတ် မယ်၊ ဈေးရောင်းမယ်၊ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် အထည်ချုပ်”

“သမီး စက်ချုပ်တာ စိတ်ဝင်စားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မသင်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီး အင်္ကျီတွေဆို အစဝယ်ပြီး ကိုယ့်ဖာသာညှပ်ပြီး အိမ်မှာပဲ လက် ချုပ်နဲ့ ချုပ်ပေးဖြစ်တာများတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးမှာ ဝေါင်း ဝယ်ပေးတာတွေပဲ လှတာရှိတယ်”

“သမီးအချိန်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအထည်တွေကို အန်တီ ခေါ် ယူပြပါလား”

“ညစ်ပေပြီး စုတ်နေပြီ”

“အားမနာပါနဲ့၊ အန်တီက ကြည့်ချင်ရုံသက်သက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမှန်က သမီးကိုခေါ်လိုက်ရတာ အန်တီက ကျေးဇူး ဆင်စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ရှင်!”

“သားက နည်းနည်းဆိုးတယ်၊ ကလပ်မှာ အချိန်ကုန်

တယ်၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့တူတယ်။ သူ့အဖေကလည်း သားကို ချစ်လွန်းလို့ ဘာမှမပြောရက်မခိုင်းရက်နဲ့ အန်တီကပဲ သားကို ဆူဆဲနေရတယ်။ ဒါကိုပဲ သားက ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးပြီး အိမ်ပေါ် က ဆင်းသွားလိုက်၊ သူ့ဘာအိမ်နေလိုက်နဲ့ ပြန်ခေါ်လိုက် လုပ် နေရတာလည်း အကြိမ်ပေါင်းမနည်းဘူး။ ဘဝကို နေချင်သလို နေတဲ့သားက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ဘယ်အရာကို မှ အလေးမထားတတ်လို့ အန်တီရော၊ သူ့ဖေဖေရော၊ အန်တီ အစ်ကိုပါ စိတ်သောကရောက်ရတယ်။ သက်ပြင်းချခဲ့ရတယ်။ ချစ်တော့လည်း မပြောရက်ကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားက အခု တော့ လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါ စောင်းအို ရဲ့ကျေးဇူးတွေပေါ့။”

“ရှင်... ကျွန်မ သူ့ကိုဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။”

“သားက အခုအလုပ်လုပ်တော့မယ်တဲ့လေ။ ဒါ သိပ် မက်လာရှိတဲ့စကားပေါ့။ အခုအချိန် အန်တီသေမယ်ဆိုရင်တောင် အသေဖြောင့်ပါပြီ။”

“မဟုတ်တာ၊ အန်တီကလည်း”

“အဲဒါ စောင်းအိုနဲ့ဆုံခဲ့ရလို့ပေါ့၊ စောင်းအိုရဲ့ဘဝက သူ့ကို အများကြီးသင်ခန်းစာပေးလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။ သားက အများကြီးပြောင်းလဲလာတယ်။ ဒါကြောင့် အန်တီက စောင်းအို ကို ကျေးဇူးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်!”

“ကဲ၊ လောလောဆယ် ဒီဝတ်စုံလေး ဝတ်လိုက်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူမထံ ပန်းခက်လေးများပါသော စိမ်းဖန့် ဆောင်လုံချည်တစ်ထည်ကို ကမ်းပေးလျှင်...

“ကျွန်မ အားနာ...”

“အန်တီကိုခင်ရင် အဲဒီလိုမျိုးမပြောပါနဲ့၊ အန်တီစိတ် ကောင်းဖြစ်ရတယ်။ အန်တီက ရင်ထဲမခင်တဲ့လူကို အိမ်မှာ စိတ်လေ့မရှိဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ နွေးထွေးသွားရပါသည်။

“ကဲကဲ၊ သွားဝတ်ပါ၊ ဝတ်ပြီးရင် ဒီကိုပြန်လာနဲ့၊ သား ဆွဲပြအောင် အန်တီလုပ်ပြမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သွက်လက်ပြန်ဆန်စွာပင် ထိုဝတ်

စုံကို လဲဝတ်လိုက်ရပါသည်။ ပွယောင်းယောင်းအဝတ်အထည်
တွေကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့သူမအဖို့တော့ ဒီဝတ်စုံတွေက အနေ
ခက်စေတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟယ်! လှလိုက်တာ၊ စောင်းအိုအတွက်ဆိုပြီး တိုင်း
ချုပ်ထားသလိုပဲ။ ခုလိုဝတ်လိုက်တော့လည်း ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့
စောင်းအိုနဲ့မတူတော့ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာပြီး၍ နေလိုက်ပါသည်။ အန်တီက
သူမရဲ့မျက်နှာခေါ်တွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခုလိမ်းကာ နေလောင်၍ နီး
ရဲနေသောသူမရဲ့ဆံပင်တွေကို ဘီးကျဲကြီးနှင့် ပြီးလိုက်၊ ကလေး
တွေနှင့်ညှပ်လိုက် လုပ်နေပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် မှန်မှာကြည့်ပါ
ဦးဟု ဆိုသဖြင့် သူမမှာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ရာ
သူမကိုယ်သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“သမီး သဘောကျခဲ့လား”

“အန်တီ သိပ်တော်တာပဲ”

“စောင်းအိုက နဂိုလှပြီးသားမို့ပါ။ ကဲကဲ... ဟိုတစ်
ယောက်က လည်ပင်းရှည်တော့မယ်၊ ထွက်နှင့်၊ အန်တီအင်္ကျီ

လဲပြီး ထွက်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက မဝံ့မရဲပင် တံခါးမကြီးကိုဖွင့်၍
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သမီးနှင့်အတူ ကစားနေသောသူ့ကို သူမ
က အသံမပြုရဲပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့နောက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး
ရပ်နေမိပါ၏။

သမီးနှင့်ကစားနေသော သူ့ရဲ့ပုံက ကြည့်ကောင်းလှ
သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သမီးအပေါ်မှာလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး
ရှိလှပါသည်။ သူ သမီးကို သိပ်ချစ်ပုံရပါသည်။ သမီးကိုကြည့်
တတ်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း သိပ်ကိုနူးညံ့သိမ်မွေ့နေတတ်
ပါ၏။

“ဟင်! စောင်းအို၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဟု အင်္ကျီလဲ၍ ထွက်လာသောအန်တီက ဆိုတော့မှ
သူက သူမထံလှည့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် သူ့
မျက်လုံးတွေက ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ မှင်တက်သွားရပါသည်။

ဒါ သူသိသော စောင်းအိုမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ကဲ၊ သား... ဘယ်လိုလဲ၊ မေမေက အသက်ကြီးပေ

၁၅၀ ● မယ်နိုင်.

မယ်၊ မပျက်ဆီးသေးဘူးလို့ စောင်းအိုက သက်သေပြနေပြီလေ”

အစွမ်းကုန်လှချင်ခိုင်း လှနေပါသောစောင်းအိုကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သူက မေမေ့ကို လက်မထောင်ပြကာ...

“Good...မေမေ သိပ်တော်တယ်”

“ကဲကဲ... သွားရအောင်၊ သားဖေဖေ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“မေမေက သားကားနဲ့လိုက်မလား”

“မလိုက်ဘူး၊ မေမေ့ကားကိုပဲ ကိုသောင်းက မောင်းပို့လိမ့်မယ်။ သမီးလေးကိုတော့ မေမေပဲခေါ်လိုက်မယ်။ မေမေလည်း တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းတတ်လာပြီ။ သားနဲ့စောင်းအိုက တစ်စီးစီးလိုက်၊ ဟုတ်လား။ မြေးလေးရေ၊ ဘွားဆီ လာပါဦး”

ဟုဆိုတော့ ကလေးက ပြေးသွား၍ ကလေးကိုချီပြီး ငုံနမ်းလိုက်ပါသည်။ ကလေးကိုချီကာ စကားတွေပြောပြီး သွားနေသောမေမေ့ရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး...

“မေမေက အဲလောက်ထိ ကလေးချစ်တတ်မှန်း အထောက်အထား

နေမင်းနှင့်လမ်း၊ တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ● ၁၅၁

က မသိခဲ့ဘူး။ သမီးလေးကို သိပ်ချစ်သွားတယ်ထင်တယ်။ သမီးကလည်း ဘာမှသာမပြောတတ်သေးတယ်။ မေမေ့ကို ဘွားဘွားခေါ်တယ်။ ကိုယ့်ကို ဦးခေါ်တယ်။ နာမည်ပါ ပြောနိုင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုငေးကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝေါင်း၊ ကျွန်မမှာ ဒီလိုနေရက်မျိုး ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ပါဘူး။ ဝေါင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ကျွန်မမှာ လိုအပ်ချက်တွေ သိပ်များလာခဲ့ပါတယ်။ ဝေါင်းနဲ့တွေ့မှပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့အခွင့်အရေးတွေကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဝေါင်းကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီစကားကို အထပ်ထပ်ပြောရလွန်းလို့ တကယ်အားနာပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မခေါင်းက ဆံပင်တွေ အကုန်နုတ်ပြီး ဝေါင်းအတွက် ဖိနပ်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ပေးမှာပါ”

ဟုဆိုတော့ ဝေါင်းက သူမကိုကြည့်ကာ...

“အဲဒါဆို ကတုံးလေးဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကိုယ်က ဖိနပ်ဆို ဆိုဒ်ကြီးမှစီးတာ၊ ခြေထောက်က နည်းနည်းကြီးတယ်”

ဟုနောက်ပြောင်တော့ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“ဝေါင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ကျွန်မလည်း မကြာခဏပြုံးဖြစ်လာတော့တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မကို လူဖြစ်ခွင့်မျိုး ဝေါင်းကပဲ ပေးခဲ့တာပါ။”

“မပြောပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်မနေတတ်တော့ဘူး။ တကယ်ဘာမှလုပ်ပေးလိုက်တာ မရှိသေးဘဲနဲ့ ဒီလောက်ခံယူနေရတာပဲ မျက်နှာပူနေလှပြီ။ မျက်နှာပူလက်စနဲ့ ဆက်ပြီးပြောရဦးမယ်။ စောင်းအိုက မယုံနိုင်လောက်အောင် လှသွားတယ်။ တကယ်လှသွားတာပါ။ မိန်းမလှလေးတွေအများကြီးနဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောင်းအိုအလှဆုံးလို့ စိတ်ထဲသတ်မှတ်လိုက်ပါတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်လို့ပြောတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမ ရင်ခုန်ချင်သွားပါ၏။

သို့သော် သူမမှာ ထိုသို့အခွင့်အရေးမျိုး ရှိမနေပါ။

သူမက ဘာပညာမှမတတ်သူ၊ လမ်းဘေးဈေးရောင်းစားသည့် လက်လုပ်လက်စားသာဖြစ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်

အမေဖြစ်ပါသည်။

ဝေါင်းကတော့ ပညာတတ်၊ မိဘက ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး၊ ပြီးပြည့်စုံသည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် လူမျိုးလူလွတ်ဖြစ်၍ မျှော်မှန်းဖို့မပြောနဲ့ ရင်ခုန်မိရင်တောင် အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်နေမိပါသည်။

ဝေါင်းနဲ့ ခုလိုတွေ့ဆုံလာတော့မှ သူမမှာ လိုအပ်ချက်တွေ သိပ်များနေမှန်း သိလာသလို ဘဝကို တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်လိုစိတ် ရှိလာသည်ထက် ပြင်းပြနေရသည်ဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၂)

“ဒါ စောင်းအိုတို့အိမ်လား”

ဟု မေးသံကြားချိန်မှာတော့ သမီးကို ရေချိုးပေးပြီး
သနပ်ခါးလှီးပေးနေသောသူမက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု အသံပြုလိုက်ပါသည်။ သူမကို အိမ်သန့်ရှင်းရေး
ငှားမည့်သူဟု ထင်ထားပါသော်လည်း...

“ဟင်! အန်တီ”

သူမ လုံးဝထင်မထားခဲ့၍ ထိုညွှတ်သည်ကို ခရီးဦးကြို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖိုပင် ခက်ခဲသွားရပါ၏။

“မြေးမလေးကို သနပ်ခါးလူးပေးနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ကဲကဲ... ကလေးကိုသာ လုပ်ပါ။ ကြိုမနေနဲ့၊ ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ”

ဟုဆိုတော့ သမီးကို သနပ်ခါးမလူးပေးတော့ဘဲ နံရံထောင့်တွင် ထောင်ထားသောဖျာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းပေးလိုက်ပါ၏။

“ထိုင်ပါ အန်တီ”

“ကလေးကိုသတိရလို့ လာခဲ့တာ တကတည်း ပေါ်ကို မလာတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မအားတာနဲ့ဘဲ”

“နေနိုင်လိုက်တာ၊ ငါကတော့ မနေနိုင်လို့ အစ်ကိုကြီး ဆီက လိပ်စာတောင်းပြီး လိုက်လာရတယ်။ ဟို ကိုရွှေမင်းသား ဝေါင်းကဆိုလည်း ခုပဲ ကလေးခေါ်ပေးတော့မှာလို့၊ ခုပဲ လိုက်ဖို့ ပေးတော့မှာလို့ နေ့ရွှေညရွှေနဲ့”

“ဝေါင်းကို မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ၊ သူအဆင်ပြေပြီ”

ရဲ့လားရှင့်”

“အင်း၊ သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီလေ။ သားက တော်ပါတယ်၊ မလုပ်လို့ပါ။ သူ့လက်ထက်မှာ သူ့အဖေထက် ပိုအောင်မြင်ဦးမှာ”

“ဆရာကြီးဆီလည်း မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ဆရာကြီးရော နေကောင်းပါရဲ့လား”

“ကောင်းပါ့၊ အစ်ကိုကြီးတောင် စောင်းအိုကိုမေးနေသေးတယ်။ ရေစက်ပါပဲကွယ်... ဘာမှသွေးမတော် သားမစပ်နဲ့ကလေးကို မတွေ့ရတော့ နေလို့မရဘူး၊ ရေစက်တွေပဲ”

ဟုဆိုကာ ကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီလိုက်ပြီးမှ...

“ဟော့... သမီးဝတ်ထားတာက လက်ဖြစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ချွပ်ကားတာတွေပါ”

“စောင်းအိုလက်ရာက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကောင်းသား၊ စနစ်တကျသာ သင်လိုက်ရင် လက်ရာကောင်းတွေ ထွက်လာနိုင်တယ်။ အန်တီက ဒီခိုင်နာလုပ်ခဲ့ဖူးလို့လားတော့ မသိဘူးဘူးလား၊ လူထက် အင်္ကျီကို ပိုကြည့်ဖြစ်တယ်”

၁၅၈ ❀ မယ်နိုင်

“အန်တီ၊ လယ်တုန်းက သိပ်တော်မှာပဲနော်”

“စောင်းအိုရော ဒီပိုင်နာတစ်ယောက် မပြစ်ချင်ဘူးလား”

“ရှင်... ကျွန်မက”

“အန်တီအမြင်ပြောရရင်တော့ စောင်းအိုမှာ ပါရမီရှိပုံ ရတယ်”

“ရှင်!”

“ပါရမီဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးထားခြင်းမရှိတဲ့ ရင်ထဲက သဘာဝစစ်မှန်မှုပဲ။ အန်တီက အဲဒီလိုလူမျိုးကိုအလိုရှိတာ။ တော် နေတဲ့လူကို မြေတောင်မြှောက်ပေးတာထက် ပါရမီရှိသူကို သွန် သင်ရတာက ပိုထိရောက်တယ်လို့ ထင်လို့ပါ။ စောင်းအို မသင် ချင်ဘူးလား”

“သင်တော့သင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မက...”

“တော်ပြီ၊ ရပြီ၊ သင်ချင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရနေပြီ။ နောက် ဆက်တွဲစကားတွေကို အလိုမရှိဘူး။ မနက်ဖြန်ကစပြီး အန်တီ ရဲ့ဆိုင်မှာ အလုပ်ဆင်းပါ”

“ရှင်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ❀ ၁၅၉

“တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့၊ အန်တီက ကလေး ထိန်းပေးချင်နေတာလေ။ ကလေးထိန်းပေးခရော့၊ ပေါင်းပြီး စောင်းအိုကို များများခိုင်းစားရမယ်”

“ဘာမဆိုလုပ်ပေးပါ့မယ်ရှင်”

“အဲဒါ သမီးကိုယ်၌က ပြောထားတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ဆင်းဖို့ကတော့ ကျွန်မက ဘာမှတတ်တာမရှိပါဘူး”

“စောင်းအိုကို အန်တီလက်တွေ့ကျကျ ကျေးဇူးဆပ်ရ လိမ့်မယ်”

“ရှင်!”

“ကျောက်ခိုင်းတုံးတစ်တုံးက သာမန်ဆိုရင် တန်ဖိုးနည်း လိမ့်မယ်။ သို့သော် လှပအောင် ပညာသားပါပါ သွေးတတ်ရင် တော့ အဖိုးတန်ကျောက်ပွင့်တစ်ပွင့်ပေါ့”

“အန်တီ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“စောင်းအိုက ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးနိုင်မလား”

“အမေနဲ့မနေခဲ့ရဖူးပေမယ့် အန်တီကို မိခင်လိုခံစား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၀ မယ်ခိုင်

ရပါတယ်။ အန်တီစေတနာတွေကို နှလုံးသားက ခံစားရပါတယ်။
အန်တီစိတ်မပျက်စေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်လမ်းမြိုင်က မိန်းကလေးကို သေသေ
ချာချာကြည့်ကာ...

“သမီး သင်ယူရမယ်”

“ရှင်”

“သမီးကို အဖိုးတန်ကျောက်တစ်ပွင့်ဖြစ်အောင် အန်တီ
လက်နဲ့ သွေးမယ်”

“ရှင်”

“ပထမဆုံး ရောင်းဝယ်မှုပုံစံတွေကို လေ့လာရမယ်။
တစ်ချိန်တည်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာကိုသင်ယူရမယ်။ ပြီးရင် စချုပ်လုပ်
တဲ့အပိုင်းကို လေ့လာရမယ်။ ပညာရည်ပြည့်ဝသွားပြီလို့ ယူဆ
ရတဲ့အချိန်မှာ သမီးကို အန်တီစိမ်းသပ်မယ်”

“ရှင်”

“ကလေးဖက်ရှင်ကို ဦးစားပေးမယ်လို့ စဉ်းစားခဲ့တဲ့စိတ်
ကူးလေး ရှိတယ်။ ဒါက သမီးရဲ့ကြိုးစားမှုပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်

နေမင်းနှင့်လမ်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ၁၆၁

လို့ ဒီနေ့ကစပြီး သတ်မှတ်ထားလိုက်တော့”

ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုသာ အခါတစ်ရာလောက် ပြော
ပစ်ချင်လှပါ၏။

သူမကို လူဖြစ်စေခဲ့တာက အမေဆိုလျှင် သူမရဲ့ဘဝ
ကို ပေးတာကတော့ ဝေါင်းတို့မိသားစုပါပဲ။

အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ပျက်ခဲ့ဖူးသည့်လောကကြီးကို ကျေးဇူး
တင်မိပါ၏။

အခုတော့ မယုံကြည်နိုင်လွန်းတဲ့ တွေ့ဆုံမှုတွေကြောင့်
လောကကြီးကို သူမ သိပ်ချစ်နေတတ်ပြီလေ။

သုံးနှစ်မျှ ကြာပြီးနောက်

အခန်း (၁၄)

“မင်းတို့တစ်သားစုလုံး... ဝါကိုနှိမ်လွန်းနေတယ်လို့
ထင်ဘူးလား ချယ်ရီဗွီဇ်”

အပြင်မှပြန်လာသောသူကဆိုလျှင် လက်သည်းနီကို
အနီပျက်ဆိုးနေခဲ့သော ချယ်ရီဗွီဇ်က သူ့ကိုတစ်ချက်မျှ မကြည့်
ဘဲ...

“ဒါကိုနှိမ်တယ်လို့ ရှင်က သတ်မှတ်နေတယ်ပေါ့”

ဟု ထိမထင်ဆိုလိုက်သည်တွင် သူ့ရဲ့ဒေါသတွေမှာ
အတွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လင်ကြီးငုတ်တုပ် ရှိရဲ့သားနဲ့ တခြားယောက်ျားတွေ
နဲ့ ကလပ်သွားသွားနေတာကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...ဟမ်”

“ရှင်စကားတွေက နည်းနည်းကြမ်းနေတယ်ထင်တယ်
နော် ကိုမန်း”

“ငါ ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ချယ်ရီခြံမို့။ ငါက
ဆေးထိုးအပ်ကိုင်တဲ့ဆရာဝန်၊ ပန်းအိုးတွေပဲ နေ့ရှိသရွေ့ မ၊ရွှေ
နေတဲ့မာလီမဟုတ်ဘူး။ မင်းအမေက နည်းနည်းတော့လွန်တယ်”

“မေမေ့ကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ချယ်ရီမကြိုက်ဘူး။ အဲဒါ
ကိုမန်းပဲ အစလုပ်ထားခဲ့တာလေ။ မျက်နှာလိုချင်ပြီး ရပါတယ်၊
ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါလို့ မခိုင်းဘဲ စလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“အကန့်အသတ်ရှိတယ်ကွ၊ သည်းခံတယ်ဆိုတာက
လည်း အတိုင်းအတာနဲ့ပဲ။ မင်းညီမကရော ဘာသဘောလဲ။
ဆေးရုံမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်တောင် လူကိုနှုတ်မဆက်
တာ နည်းနည်းမှအပိုးမကျိုးဘူး”

“ပန်းကို ဘာမှဆွဲထည့်စရာမလိုဘူး။ ရှင်မိန်းမ လာ
သောင်းကျန်းလို့ သိက္ခာကျခဲ့ရတဲ့ပန်းက သိပ်သနားဖို့ကောင်းပါ

တယ်”

“မင်း ဒီကိစ္စတွေပြောလို့ မပြီးနိုင်သေးဘူးလား ချယ်
ရီခြံမို့”

“အို... မပြီးဘူး၊ မပြီးဘူး၊ အဆင့်မရှိတဲ့ အဲဒီမိန်းမ
နဲ့ပတ်သက်ရတာကိုက သိက္ခာကျလွန်းတယ်။ ပန်းရော၊ မေမေက
ဘာပြောနေနေ ဘာခိုင်းနေနေ သည်းခံရမှာက ရှင့်တာဝန်ပဲ။
ဘာမှပါမလာတဲ့ရှင်ကို မေမေက ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ လက်
ခံထားတာနဲ့တင် ရှင်ကျေးဇူးတင်သင့်နေပြီ”

“ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူက ဒေါသတွေကို ကြိတ်
မှိတ်ကာ ထိန်းချုပ်နေရပြန်ပါသည်။

“ကဲပါ... ရှင်နဲ့စကားများမနေချင်ဘူး။ ချယ်ရီသူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားသေးတယ်။ ချယ်ရီက ကားယူသွားမှာမို့
တိုမန်းက တက္ကစီနဲ့ပဲ သွားလိုက်ပါ”

ဟုဆိုကာ လှပသောလက်ကိုင်အိတ်များထဲမှ တစ်အိတ်
ကိုဆွဲယူပြီး ထွက်သွားသည်တွင် သူ့မှာ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့်
ပေါက်ကွဲခွင့်မရှိတဲ့ဒေါသတွေကိုသာ ပွေ့ပိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြန်

ပါသည်။

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မှန်တင်ခုံပေါ်မှ အစိုးတန်လှပါသည်။ ဆိုတဲ့ ချယ်ရီခြံရံရဲ့ ရေမွှေးပုလင်းကို ပေါက်ခွဲပစ်ချင်လှပါသော်လည်း ခလုံးခလွမ်းအသံကြားလျှင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်ကြတာလဲဆိုပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးလာမည့်ယောက္ခမရဲ့ မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ခက်တာမို့ အသံမမြည်သော ရေမြှုပ်မွေ့ရာကြီးကိုသာ တဘုန်းဘုန်းရိုက်ထုနေမိပါသည်။

လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့်သာ ဒေါက်တာကိုမန်းဆိုပြီး စာလုံးမည်း တပ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဒီအိမ်တွင် သူ့ရဲ့ အဆင့်က ဒီရိုင်ဘာသာသာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

အိမ်က အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာလည်း ယောက္ခမက အပြောအဆို ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိ၊ ရွဲ့ပြော၊ စောင်းပြောမို့ အိမ်က အလုပ်သမားတွေပါ သူ့ကိုဆို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံကြပါချေ။ ဒီကြားထဲ ခယ်မဖြစ်သူကပါ ဆေးရုံတွင် သူ့ကိုမသိသလို ဆက်ဆံနေ၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကပါ အဲဒါ မင်းရဲ့ခယ်မရော ဟုတ်ရဲ့လားဟု အမေးခံရသည့်အကြိမ်ပေါင်းက မနည်းတော့ပါချေ။

မေးရင်လည်း မေးလေမပေါ့။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြပါလျက်နဲ့ ခယ်မကတော့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဆေးရုံတွင် အချိန်မှန်တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ပေမယ့် သူကတော့ နာရီဝက်နောက်ကျရတာနှင့်၊ တစ်နာရီစောရတာနှင့် ကြုံရင်ကြုံသလို စာကွပ်စီးလေးနှင့်သာ အဆင်ပြေသလိုလာရပြီး ငွေကိုဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်တဲ့သူက ပန်းချယ်ရီနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေတယ်ဆိုတာ မယုံချင်စရာဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

ခယ်မနဲ့ ယောက္ခမနဲ့ အဆင်မပြေဘူးဆိုပြီး မိန်းမနဲ့ များ အဆင်ပြေလိမ့်မလားဟုဆိုပါတယ်။ ညဆို သန်းခေါင်ကျော်မှ မူးရူးပြီး ပြန်လာတဲ့မိန်းမရဲ့ အန်ဖတ်တွေကို ညတွင်းချင်းသန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်နေရတာက ညတိုင်းလိုလိုပင်။

သူ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ သောင်းကျန်းပစ်ချင်လှပေမယ့် ယောက္ခမအရိပ်မှာမို့ ဖြိုသိပ်နေခဲ့ရပါသည်။ ကြာလာတော့ ဒီဘဝကြီးကို သူ့စိတ်ကုန်လာမိပါ၏။ ဒီမိန်းမကိုရော ဒီယောက္ခမကိုရော ဒီခယ်မကိုရော စိတ်ပျက်မိ၍ အင်မတန်ခမ်းနားသော ဒီအိမ်ကြီးကိုပါ စိတ်ပျက်လာခဲ့မိပါ၏။

၁၆၈ မယ်နိုင်

အလုပ်မှ ပင်ပန်းပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့သူ့ကို ကြိုဆိုမည့်သူက ရှိမနေပါချေ။ သားသမီးလေး တစ်ယောက်တလေ ရှိနေခဲ့ရင်တောင် သူ ခုလောက်ထိ အထီးကျန်မှာမဟုတ်ပါ။ ခုတော့မကြာခဏ ပျက်ကျတတ်သော ချယ်ရီဒီမိုရိုကိုယ်ဝန်က သူ့ကိုခံစားစေရပါသည်။

စောင်းအိုရဲ့ကလေးကို မလိုချင်ပါဘူးဟု ငြင်းခဲ့သည့်သူ့ကို လောကကြီးက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်တာလားဟုပင် တစ်ခါတစ်ရံမှာ တွေးပစ်မိပါသည်။ ထိုသို့တွေးပစ်မိသည့်အချိန်တိုင်း သူ့ရဲ့မျိုးဆက်ဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိပါသေးလားဟု တွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ရပါသည်။

သို့သော် ထိုကလေးကို သူမတွေ့ချင်ပါ။

အဖေဆိုပြီး ဒီလိုညစ်ပေပေကလေးမျိုးက လိုက်တွဲကပ်လာမှာကို သူရှက်လှပါ၏။

ဘဝကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့နေချင်တဲ့သူက ဆင်းရဲသားအရိပ်ထဲမှ ခက်ခက်ခဲခဲရုန်းထွက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူနေရတော့မှာမို့ ထိုင်ရဲခန်းနှင့်တူတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမှာ နေရတော့မှာမို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ၁၆၉

ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ယောက္ခမကြီးရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာ၊ ဂုဏ်ရည်တူ ခယ်မဆရာဝန်လေးရဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ၊ ပျော်ပါးသောက်စားဖို့သာ အမြဲစဉ်းစားနေတဲ့ ဇနီးသည်ရှေ့မှာ၊ သူက ခမ်းနားစွာပင် သည်းခံနေရုံတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်တော့ပြီလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

“Top Choice...ရဲ့ပင်တိုင်ဒီနိုင်နာ စောင်းအိုရဲ့လက်
ရာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ဟု အစီအစဉ်တင်ဆက်သူက ကြေငြာတော့ ပရိသတ်
ထံမှ လက်ခုပ်သံတွေ သောသောညံသွားရပါသည်။ ယခုဈေး
ကွက်တွင် ကလေးဖက်ရှင်အမျိုးမျိုးကို အဓိကထားချုပ်လုပ်သော
Top Choice မှာ နာမည်ရနေ၍ ခုလို ရိုးပွဲလေးတစ်ခု ပြုလုပ်
ရင်း ထွက်သည့်တံဆိပ်အသစ်အတွက် ပရိုမိုးရှင်းပြုလုပ်သောပွဲ
ကလေးဖြစ်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုပွဲတွင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဘာဘဦးဆန်းမြိုင်၊ ဦးမင်းဒင်၊ ဒေါ်လမ်းမြိုင်နှင့် ဝေါင်းတို့က တက်ရောက်ပြီး သမီးလေးက မော်ဒယ်အဖြစ် လှပသောဝတ်စုံကို ဝတ်ပြခဲ့ပါသည်။

“ဒီဇိုင်နာစောင်းအိုရှင်၊ ဂုဏ်ပြုပန်းစည်းယူရန်အတွက် စင်မြင့်ထက်သို့ ကြွရောက်ပေးပါရှင်၊ ထိုပန်းစည်းကို Top Choice ကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်လမ်းမြိုင်မှ ချီးမြှင့်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ဟုဆိုလျှင်တော့ ဒီဇိုင်နာစောင်းအို ပေါ်ထွက်အလာကို ပရိသတ်များမှာ စောင့်မျှော်နေကြပါသည်။ ဒေါ်လမ်းမြိုင်က လှပသော ရောင်စုံပန်းစည်းကြီးကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ပြီး အပေါ်တက်သွားတော့ ကာရံထားသော လိုက်ကာစတစ်ခုမှာ လှုပ်ခတ်သွားရပါတယ်။ သည်တွင် လိုက်ကာစရဲ့နောက်ကွယ်မှ သိပ်ကိုဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အဝါရောင်လုံချည်၊ အင်္ကျီကို စမတ်ကျစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ ထိုမိန်းကလေးက ပရိသတ်ထုကြီးကို ပြုံးပြပြီး ဦး

ညွတ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

စင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တို့သည် အပြန်အလှန် အပြုံးချင်းဖလှယ်လိုက်ကြပြီးမှ ပန်းစည်းကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်ကြပါသည်။

“ဖြောင်း! ဖြောင်း! ဖြောင်း!”

လက်ခုပ်သံများက သောသောညံသွားရပါတော့၏။ ထိုလက်ခုပ်သံတွေထဲတွင် ဝေါင်းရဲ့လက်ခုပ်သံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အခမ်းအနားပြီးသွားတော့ လာရောက်သောဧည့်သည်များကိုနှုတ်ဆက်ရင်း တစ်မိသားစုလုံးမှာ မောပန်း၍နေခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် ကြိုးစားသောစောင်းအိုကတော့ မမောနိုင်စွာ ထင် ကျေးဇူးရှင်ဘာဘရှေ့တွင် မိုရိုသေသေရပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဆရာကြီး နေကောင်းပါရဲ့လားရှင်”

“ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

“ကျွန်မလည်း ခရီးတွေများနေတာနဲ့ပဲ ဆရာကြီးဆီ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အချိန်ယူပြီး သမီးနဲ့အတူလာခဲ့ပါဦးမယ်”

၁၇၄ ● မယ်နိုင်

“အလုပ်ကိုသာ ဦးစားပေးပါ။ ဘာဘက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ စောင်းအိုကို ဒီပုံနဲ့မြင်ရတာကိုပဲ ဘာဘ ကျေနပ် လှပါပြီ”

“ဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေပေါ့။ ဆရာကြီးနဲ့သာ မဆုံခဲ့ ရင် ဝေါင်းနဲ့လည်း မဆုံခဲ့ဘူး။ အန်တီနဲ့ရော အန်ကယ်နဲ့ရော ခုလိုဆုံရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခုထိ ဒီအခေါ်တွေ မပြောင်းနိုင်သေးဘူးလား စောင်း အိုရယ်။ မကြာခင်ပဲ ဆွေမျိုးတွေဖြစ်ကြတော့မယ်၊ ဖေဖေ မေမေ ပြောင်းခေါ်သင့်ပါပြီ”

ဟု ဆရာကြီးက လှမ်းနောက်တော့ သူမမှာ အပျိုဖျန်း လေးလို မျက်နှာလေး နီမြန်းနေရပါသည်။

“ဘာဘ အဲဒီလိုမနောက်နဲ့ဗျ။ သူက အရှက်ကြီးတယ်။ ထွက်ပြေးနေလို့ လိုက်ဖမ်းနေရဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ရှက်ပြီးလေးသာ ပြုံးနိုင်ပါတော့ သည်။

“ကဲကဲ... ဘာဘလည်း ပြန်ဦးမယ်။ ဒီညနေ တပည့်

နေ့မင်းနုနုလမ်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ● ၁၇၅

တစ်ယောက်က အလည်လာမယ်ပြောထားသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်။ လက်စွဲတော် ဂျစ်ကားလေး ပါလာတယ်။

ကိစ္စမရှိဘူး”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားတော့ သူက သူမရဲ့ပခုံးစွန်းကို ကြင်နာစွာဖက်ကာ...

“ဘာဘက ကျန်းမာတယ်နော်၊ အစွဲကြီးတဲ့လူက ကျန်း မာတယ်။ ကိုယ်က ဘာဘထက် ကျန်းမာတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဘာဘက သူ့ရဲ့ဂျစ်ကားကိုပဲ စွဲလန်းတာလေ။ ကိုယ် က သမီးရော စောင်းအိုရော ... နှစ်ခု”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းလေး ခွယ်လိုက် ပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူက သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို အုပ် တာ...

“အား...”

“ဟင်! ဘာဖြစ်တာလဲ”

၁၇၆ ● ဇယ်နိုင်

သူမမှာ ပြာဝေသွားကာ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်မေးလိုက်
တော့...

“ဒီနား နာတယ်”

“ဆေးခန်းသွားမှနဲ့တူတယ်”

“သွားစရာမလိုတော့ဘူး၊ ခုပဲကောင်းသွားပြီ”

“ဟင်၊ မြန်လှချည်လား၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား ကို
ရယ်”

“ကိုယ့်နှလုံးက အကန့်အသတ်ရှိတယ်၊ စောင်းအို မျက်
စောင်းထိုးချိန်မှ နာတာ”

“သွား... ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ ဒီက အဟုတ်ထင်
ပြီး စိတ်ပူသွားတာ”

“စိတ်ပူသွားရတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဆီမှာ လျော်ကြေးများ
မတောင်းချင်ဘူးလား”

“လျော်ကြေး!”

“ကိုယ်တို့သုံးယောက် တစ်နေရာရာ သွားကြရအောင်
လေ”

နေမင်းနှင့်လမ်းက ငါးလှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ● ၁၇၇

“ကို အချိန်ရဲ့လား”

“ရရမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းသော ချစ်ရာသူအတွက်
ပဲလေ”

ဟုဆိုသောသူ့ကို သူမက ကြင်နာစွာပင် ပြုံးပြီးကြည့်
နေဖြစ်ပါသည်။ သူမရဲ့ချစ်သူက သိပ်ကိုချောပါသည်။ သူမရဲ့
ချစ်သူကို ချစ်သူတစ်ယောက်လိုရော အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုရော
အားကိုးချစ်ခင်ရပါသည်။

သူမဘဝမှာ ဘာမှထပ်မံလိုချင်ရောက်အောင် ပြည့်စုံ
နေရပါသည်။ ယခုဆို ချစ်သူရဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့် သူမမှာ နိုင်
စာသောဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေရပါသည်။ လေးစားချစ်ခင်ဖို့
ကောင်းသောမိဘတွေပါ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ချစ်သူအတွက်ဆို
ရင် နှလုံးသားတစ်ခုကိုပင် ဖောက်ထုတ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါတော့
ချေ။

သူမရဲ့သမီးကိုလည်း သိပ်ကိုချစ်ခင်ပေးသော ချစ်သူ
ကိုရော ချစ်သူရဲ့မိသားစုကိုပါ သူမမှာ အကြွေးတွေ များလှပါ
သည်။

“ဘာတွေလေးနေတာလဲ၊ ကိုယ်က အဲဒီလောက်တောင်
ပဲ ကြည့်လို့ကောင်းသလား”

သူ့ကိုငေးကာ တွေးမိတွေးရာတွေ တွေးနေသောသူမ
ကို သူကဆိုရာ သူမမှာ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်
ပြီး...

“သမီးကိုခေါ်ရအောင်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူက တစ်နေရာရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပါ
သည်။

သူညွှန်ပြရာသို့ သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးမင်းအင်
နှင့် ဒေါ်လမ်းမြိုင်တို့ကြား ထိုင်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် စကား
ပြောနေသေးသော လေးနှစ်ကျော်အရွယ်သမီးကို တွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။

“မေမေ့ကိုကြည့်ပါဦး၊ ပြုံးနေတာပဲ။ ခုချိန်မှာ ကိုယ်
တို့သမီးကို သွားခေါ်ရင် မေမေက ထည့်လိုက်ပါဦးမလား”

ဟုဆိုကာ သူက သမီးထံ တည့်တည့်လျှောက်သွား
တော့ သူမပါ လိုက်လာခဲ့ပါ၏။

“သမီးရေ”

“ဟင်၊ ဦးဖေ”

သမီးက သူ့ကို ဦးလို့မခေါ်တော့ဘဲ ဦးဖေလို့ခေါ်လိုက်
၍ သူက သမီးကို မျက်လုံးလေးပြုံးကာကြည့်ပြီး...

“သမီးက ခေါ်တာဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘွားဘွားကပြောတယ်၊ မေမေနဲ့ ဦးက လက်ထပ်
တော့မှာတဲ့။ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဖေဖေလို့ပြောင်းခေါ်မယ်။
အတော့ ဦးဖေလို့ပဲ ခေါ်ဦးမယ်”

ဟုဆိုသော သမီးကို ချစ်စနိုးလေးနှင့် ငုံ့နမ်းလိုက်ပါ
သည်။

“သူများရှေ့မှာ သမီးကို အဲဒီလိုမနမ်းရဘူး၊ ကောင်
လေးတွေ မြင်သွားရင် ရှက်စရာကြီး”

ဟု သမီးက ပြောလာချိန်မှာတော့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ
မင်းရယ်ဖြစ်ကြပါသည်။

“သမီးကတော့ အရမ်းတတ်လာတယ်၊ မူကြိုနေလိုက်
တာနဲ့ကို ပိုတတ်လာတယ်။ ကဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း လက်

၁၈၀ ● မယ်နီဝ်

ထပ်ကြတော့၊ ဒါမှ သမီးနဲ့ငါတို့လည်း တစ်အိမ်တည်းနေကြရတော့မယ်”

မေမေက သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဆိုလာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်၊ ဒါဆို မေမေနဲ့ဦးဖေက လက်ထပ်ရင် သမီးက ဘွားဘွားတို့အိမ်မှာ နေရမှာလား”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့ နေရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဘွားဘွားနဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ အိပ်လို့ရပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်ကြတော့ သမီးက ဘွားဘွားနဲ့ဘိုးဘိုးကြားမှာ အိပ်မယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သမီးရဲ့စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရယ်ရယ်ပြန်ပါသည်။

“သမီးက ဘွားဘွားနဲ့အိပ်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်လမ်းမြိုင်က သူမကိုမော့ကြည့်ကာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမ်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောတမ္ဘာ ● ၁၈၁

“ကဲ၊ စောင်းဆိုရေ ကြားတယ်နော်၊ ဒီနေ့တော့ သမီးလေးကို မေမေပဲခေါ်ထားလိုက်တော့မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သမီးကိုချန်ထားပြီး သူနှင့်သူမနှစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ”

“ဟွန်း... အိမ်ပြန်ဘူးလား”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ တစ်နေရာရာ သွားပါ့မယ်လို့”

“သုံးယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ”

“အမေက ရည်းစားထားတာ သမီးကိုခေါ်ချင်သေးလို့လား”

“ကိုနော်”

“ကားကို ဘယ်နားရပ်ထားတာလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုယ် ဒီနေ့ မင်းရဲ့ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ကို့ရဲ့ကားကရော”

“ကိုယ်က အစီအစဉ်နဲ့လာတာလေ၊ ဒါကြောင့် ကား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါမလာဘူး”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

“ကဲ၊ ပြော... အသွားချင်ဆုံးနေရာ”

ဟုဆိုတော့ သူ့ကိုသေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်မ နေခဲ့ဖူးတဲ့အိမ်လေးကို သွားကြည့်ချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ဝါးဖြန့်ပါတယ်။

သူမက သူ့အကြောင်းကိုသိနေ၍ သူ့လက်ထဲသို့ ကားသော့ကို ထည့်လိုက်ပါတယ်။ သူက သူ့မရဲ့မီးခိုးရောင်ကားလေးကို ရှာပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ...

“တက်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက အဆင်သင့်ပင် တက်ထိုင်ကာ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ပဲပြုတ်ဟု တကြော်ကြော်အော်ရောင်းခဲ့ဖူးသော လမ်းတွေကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်တွင် အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် ရင်ထဲ၌ စိမ်းစိမ်းကြိုစံစားလိုက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဆက်အစပ်မရှိ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုသူ့ကိုကြည့်ကာ ပြောမိပါသေး၏။

အရင်ကနေခဲ့ဖူးသောအိမ်သို့ ရောက်သောအခါမှာတော့ သူမနှလုံးသားက နာကျင်ခံစားရပါသည်။ သူမရဲ့ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်ပင် မပါနိုင်ပါဘဲ ကိုမန်းကို မသွားဖို့ တားဆီးခဲ့ပုံကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

“အိမ်က ပိုင်ရှင်ပြောင်းသွားပြီထင်တယ်၊ ခြံခတ်ထားဦး”

ဟု သူကပြောလာ၍ သူမက သူ့ကိုရိုဝေစွာကြည့်ပြီး

“ဆရာကြီးနဲ့သာ မဆုံခဲ့ရင်... ရှင်နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် မေမေတို့နဲ့လည်း ဆုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေဆိုတာမျိုးလည်း ဆီးပူးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကို၊ ရှင်က ကျွန်မ ဘဝရဲ့မီးအိမ်ရှင်ပါ။ ကျွန်မတစ်သက်လုံး ရှင့်ဘေးမှာ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက် လုပ်သွားပါ့မယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုရော ပြုစုသွားပါ့မယ်။ ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့အတူ နွေးနွေးထွေးထွေး နေရမယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ကူးတောင် ယဉ်မကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရှင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ကျွန်မအတွက် အဖေလည်းဟုတ်တယ်၊ အမေလည်းဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလည်းဟုတ်တယ်၊ ချစ်သူလည်းဟုတ်တယ်။ ကျွန်မဘဝကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့နတ်သားတစ်ပါးပါပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ရှင်က ကျွန်မကိုချစ်တယ်လို့ပြောချိန်က ကျွန်မ မျက်ရည်ကျခဲ့ရူးတယ်။ ကျွန်မစဉ်းစားတယ်၊ ငါက သူနဲ့တန်ရဲ့လား၊ လိုက်ဖက်ရဲ့လား၊ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားလို့။ ကျွန်မရှောင်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကိုချစ်မိသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် မေမေ့ကို မျက်နှာမဖော်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ကျွန်မကို ကြည်ဖြူပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အားလည်း အားနာတယ်။ ပျော်လည်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်”

“ဘာကြောင့် အားနာရတာလဲ”

“ရှင်က လူပျိုလူလွတ်လေ၊ ကျွန်မက သုည၊ ရှင်က ရာပြည့်ကိန်းပါ”

“ဒါကြောင့် ကိန်းဂဏန်းတွေဖြစ်အောင် ညမအိပ်ဘဲ ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့”

“ရှင်နဲ့အတူတူ ရပ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မကြောင့် ရှင့်ပတ်

ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက သူမရဲ့လက်ဖျားလေးများကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်လာပါသည်။

“ကိုယ်လည်း မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် ကိုယ်ဘယ်အချိန်ထိ ရွက်လွင့်နေဦးမလဲမသိဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို မင်းကချစ်တတ်လာအောင် သင်ပေးတယ်။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ် စောင်းအိုရယ်။ ကိုယ်တို့လက်ထပ် ကြရအောင်နော်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကို ရွမ်းစိုသောအကြည့်မျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

သူရော သူမပါ ပြုံးမိလိုက်ကြ၏။

ဝေါင်းရဲ့ဘဝမှာရော စောင်းအိုရဲ့ဘဝမှာပါ ခုချိန်က အသာယာဆုံးအချိန်ပေါ့။

အခန်း (၁၆)

လက်ထပ်ဖို့အတွက် စီစဉ်နေသည့်အထဲတွင် ဝတ်စုံက အရေးကြီးဆုံးကဏ္ဍတစ်ခုမှာ ပါဝင်နေတာမို့ ဝတ်စုံရွေးချယ်ရန် အတွက် စောင်းအိုနှင့်ချိန်းထား၍ လာခဲ့စဉ်တွင်၊ စောင်းအိုက အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပလာဇာကို သွားတယ်ဆို၍ သူက ထိုင်ဆောင်မနေတော့ဘဲ ပလာဇာကို လိုက်လာခဲ့ရာတွင် စောင်းအိုနှင့် ကားပါကင်မှာပဲ ဆုံဖြစ်ကြပါသည်။

“ကို၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ။ ကျွန်မ လာခဲ့မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သူက စောင်းအိုရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တကယ်တမ်းတွေ့ကြည့်ရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က တခြားရည်းစားတွေလို လက်တွဲပြီး ဈေးဝယ်ဖူးဘူး။ အဲတော့ ကြုံတုန်းလေး ဈေးဝယ်ကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုတော့ ကလေးဆန်နေသောသူ့ကို သူမက ပြီးတဲ့တံလေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူက သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ သူ့လက်တွင် ချိတ်လိုက်ပါ၏။ ထိုသို့နေလိုက်တော့ လူငယ်ထစ်ယောက်လိုပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရပါသည်။

“စောင်းအို၊ စကတ်လေး ဘောင်းဘီရှည်လေး ဝတ်ကြည့်ပါလား။ ကိုယ်ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ အဲဒီလိုမျိုးတွေ မဝတ်တတ်ဘူး”

‘ဝတ်ကြည့်လိုက်ပါ၊ လှမှာပါ။ စောင်းအိုက ပိန်ပြီးသွယ်တယ်လေ။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကို နုပျိုသွားနိုင်တယ်’

“အဲဒါဆိုရင် ရှင့်ကိုပစ်သွားရင် ရှင့်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ လိုက်ဖက်ညီသွားအောင် ကိုယ်လည်း ဂွင်းရှော့ပင်နံ ဝတ်မှဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်”

သူက နောက်ပြောင်တော့ သူမမှာ သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့် ခပ်ဖွဖွထုလိုက်ပါသည်။

ချစ်သူဖြစ်ခါစ ဆယ်ကျော်သက်လေးများလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေကြသောသူမနှင့်သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမရတော့ပေမယ့် နားမျက်စိကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့...

“မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်၊ ပေါင်း”

ဟု စတင်နှုတ်ဆက်လာပါသည်။

“ဒါက ဝေါင်းရဲ့အမျိုးသမီးထင်တယ်”

အထက်စီးလေသံနှင့် ဆိုနေသောအမျိုးသမီးကို သူမက အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမရဲ့ချက်လုံးလေးများမှာ ဆူးကျဉ်းသွားရပါ၏။

မှန်ပါသည်။ သူမရဲ့ဘဝတွင် ထာဝရတာ မမေ့နိုင်သည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲပိုင်ရှင် ချယ်ရီဒြိမ်ဖြစ်ပါသည်။

သူမကသာ နှလုံးသားထဲ စွဲနေအောင် မှတ်မိခဲ့ပေမယ့်
ချယ်ရီခြံခိုက်တော့ သူမကို မှတ်မိပုံမရပါချေ။

“စောင်းမိမိဝေါင်းရော ပါမလာဘူးလား”

ဟုထပ်ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမက ဝေါင်းကိုကြည့်ဖြစ်
သွားပါသည်။ ဝေါင်းက ကျော်ကြားလှပါသော ထိမထင်အပြုံး
လေးနှင့်ပင်...

“မင်း ဒီနာမည်ကိုမှတ်မိသေးသားပဲ။ ကြုံတုန်း မိတ်
ဆက်ပေးချီးမယ်။ သူက ကိုယ့်အချစ်ဆုံးလေ၊ စောင်းအိုတဲ့
Top Choice ရဲ့ပင်တိုင်ဒီနိုင်နာပေါ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်း ဝေါင်း ရွေးချယ်လိုက်
မယ့်လူက ဘယ်လိုပုံလဲလို့ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာ”

“အခု ချယ်ရီခြံခိုက် ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“Top Choice လို နာမည်ကြီးကုန်တိုက်ရဲ့ ပင်တိုင်
ဒီနိုင်နာဆိုတော့ မဆိုးဘူးပြောရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ အမျိုးသားရော”

“သူက အားတယ်ရယ်လို့မရှိပါဘူး၊ ဘွဲ့တွေထပ်ယူဖို့

ကြိုးစားနေရတယ်လေ”

“ချယ်ရီခြံခိုက်တို့ ကလေးက ခုဆို နှစ်နှစ်လောက်ရှိရော
ပေါ့။ စိတ်မရှိပါနဲ့... အဲဒီအခါတုန်းက ကိုယ်ဝန်နဲ့လို့ ရိပ်မိလို့
ပါ”

“ဒါပေါ့၊ ခမည်းခမက်တော်ကြဦးမလား”

“ကိုယ့်သမီးက မွေးကတည်းက လျာထားတဲ့လူ ရှိနေ
ပြီးသားမို့ မောရီးပါ။ ကဲ၊ ကိုယ်တို့မှာ ဝယ်စရာလေးတွေရှိနေ
သေးလို့ အရင်သွားပြီနော်”

ဟုသာဆိုကာ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တော့ ချယ်ရီခြံခိုက်
ဘယ်လိုပုံနှင့် ဖြစ်တည် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်မှန်းတော့ မမြင်လိုက်ရ
တော့ပေ။

“စောင်းမိမိဝေါင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကို”

“ကိုယ်တို့သမီးကို ပြောတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ လွန်ခဲ့
တဲ့သုံးနှစ်ကပဲ နေရာတစ်ခုမှာ မထင်မှတ်ဘဲဆိုတော့ သူ့အမျိုး
သားကိုရော သူ့ကိုပါ သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ရှင်နဲ့ချယ်ရီခြံခိုက်ရဲ့ပတ်သက်မှုက နည်းနည်းဆန်းနဲ့

ရတယ်”

“သဝန်တိုနေပြီထင်တယ်၊ ဟွန်းဟွန်း... အဆန်း
မတွေ့ပါနဲ့၊ ရည်းစားဟောင်းပါ”

“ချယ်ရီခြံရဲ့အကြောင်းကို သိမှာပေါ့”

“အင်း၊ နည်းနည်းပါ”

“ကျွန်မကို ပြောပြပါလား”

“ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့အထဲမှာ နည်းနည်းထူးဆန်းတဲ့ မိန်း
ကလေးပါ။ ပျော်ရွှင်မှုမှာ ခုံမင်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားပြီဆိုပြီး
လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတဲ့ အကျင့်ဆိုးမျိုးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်
ရင်းတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ချယ်ရီခြံက ကိုမန်းရဲ့မိန်းမဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာ!”

ဆက်၍ပင် မလျှောက်နိုင်လောက်အောင် သူ့ခြေလှမ်း
တွေမှာ တုန်ဆိုင်းသွားရပါတယ်။

“ချယ်ရီခြံက ကျွန်မကို မှတ်မိပုံမရပါဘူး။ ကျွန်မက
တော့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းရဲရဲကို ရင်ထဲက မုန်းတယ်”

ခါးခါးသီးသီးဆိုနေရှာသော ချစ်သူကိုသာ မမှိတ်မသုန်
စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းသော ကံကြမ္မာကို သူ
မယုံနိုင်ပါ။

ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတာကို သူ လက်
ခံသွားမိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“ချယ်ရီ၊ ဒီနေ့ ဝေါင်းနဲ့တွေ့လာခဲ့တယ်”

ညအိပ်ဝတ်စုံကို လဲနေသောမိန်းမဖြစ်သူက ဆိုလျှင်
သူက ဖတ်လက်စာအုပ်ကိုချကာ...

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က City Mart မှာ ဆုံခဲ့တဲ့
ကလေးနဲ့လူလား”

“အင်း၊ ရှင်မှတ်မိသားပဲ”

“ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ပုံက ခေတ်ပုံနဲ့ ကလေးကိုချီထား
တာ မအပ်စပ်ဘူးထင်လို့ပါ။ ခုခေတ်လူငယ်တွေက အဲဒီလိုလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေ့မရှိဘူး”

“သူ့မိန်းမနာမည်ကလည်း စောင်းဆိုတဲ့။ တိုက်ဆိုင်တယ်နော်။ ချောတော့ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမျက်နှာပေါ်ကို မျိုးကို မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ Top Choice ရဲ့ဒီဇိုင်းနာတဲ့၊ ခပ်ဟော့ဟော့ပဲ။ ထင်တော့ထင်ပြီးသားပါ။ ဝေါင်းရဲ့မိန်းမက တော်ရုံမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့။ သူတို့က သိပ်ချမ်းသာတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဝေါင်းက မာနကြီးတယ်။ ကြီးကျယ်တယ်။ မိန်းကလေးတွေကို ကစားစရာလို့ပဲမြင်တယ်”

“မင်းက အဲဒီဝေါင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို တော်တော်အလွတ်ရတာပဲ။ ပတ်သက်မှုကတော့ ကြီးမယ်နဲ့တူတယ်”

“ကိုမန်းက သဝန်တိုတာလား။ မတိုပါနဲ့၊ ဒူးထောင်တောင်းပန်ရင်တောင် ဝေါင်းက ချယ်ရီကို လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ အမေသာဆိုတယ်၊ သူ့မိန်းမက အပျိုရှုံးတယ်”

“ဝေါင်းတော့ ပျော်မှာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“သိပ်လှတဲ့မိန်းမလည်းရှိတယ်၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့”

သမီးချောလေးလည်းရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ အဲဒီလိုသမီးတစ်ယောက် နဲ့ရင်ကောင်းမယ်”

“သတိရနေပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုမန်းမှာလည်း ကလေးရှိတယ်လေ”

“အဲဒီအကြောင်းကို မပြောရင်ကောင်းမယ်”

“တကယ်ပဲ ကိုမန်းရင်ထဲမှာ အဲဒီကလေးကို ဘယ်လို အသတ်မှတ်ထားဘူးလား”

“ကိုယ်မသိချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကလေးမျက်နှာကို ကိုယ်ကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘဝက ချယ်ရီရဲ့ကလေးပါ”

“ကိုမန်းနော်၊ ချယ်ရီကို စိတ်ထိခိုက်အောင်လုပ်တယ်။ ချယ်ရီလည်း ဝမ်းမနည်းဘဲနေမလား။ ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီတို့ဆီမှာ ကလေးက မရှင်သန်ချင်တာဘဲကို”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်တို့ သားဖွားမီးယပ်မှာ သေသေချာချာစစ်ဆေးသင့်ပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ချယ်ရီက ဘာလို့ ကိုယ်ဝန်မပြုသလိုဆိုတာ အဖြေ
ရမယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ချယ်ရီခြံမဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့
ချောက်ချားသွားရပြီး...

“ကိုမန်းက ချယ်ရီထက် ကလေးက ပိုအရေးကြီးတယ်
ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ချယ်ရီကိုလည်း ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အခု ကိုယ်
သုံးဆယ်ဝန်းကျင်မှာ ရောက်ရှိနေကြပြီလေ။ ကလေးယူမှ
တော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ် အထီးကျန်တယ်”

“အထီးကျန်တယ်... ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကို
ချယ်ရီကို သူစိမ်းတွေ၊ တွေးနေတာပဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချယ်ရီ၊ ကိုယ်က ရင်ထဲကခံစားနေ
တာကို ပြောတာပါ။ ချယ်ရီက ကိုယ့်ကို အရင်လိုဂရုမစိုက်
ဘူးလို့ ခံစားနေရလို့ပါ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောတာလဲ”

“ကိုယ် မနက်ပိုင်း ဂျူတီဝင်ရင်လည်း ချယ်ရီက အဲ

ပျော်နေတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်း ခဏပြန်လာရင်လည်း ချယ်ရီက
မရှိဘူး။ ကိုယ် တစ်နေကုန်ပင်ပန်းလို့ ပြန်လာရင်လည်း အိမ်မှာ
ချယ်ရီ မရှိဘူး။ ကိုယ်အိပ်ပျော်နေမှ ချယ်ရီက ပြန်ရောက်လာ
တယ်”

“ကိုမန်းက ချယ်ရီကို အပြစ်ပြောနေတာလား”

အနည်းငယ်မျက်နှာထားတင်းသွားသော ချယ်ရီခြံမဲ့က
ခပ်မာမာပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ မိန်းမအရိပ်မှာ ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိဘဲ
ခိုလှုံနေရသောသူကပဲ...

“ကိုယ် ချယ်ရီကိုအပြစ်မပြောနိုင်ပါဘူး။ ပြောနိုင်စွမ်း
လည်း မရှိပါဘူး”

“ကိုမန်းစကားကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ချယ်ရီခြံမဲ့က ပြောလာစဉ်မှာတော့ သူက အိပ်ရာပေါ်
လှဲချပြီး...

“ကိုယ် အိပ်တော့မယ် ချယ်ရီ”

ဟုသာ စိတ်မပါစွာပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်လိုက်
သည်တွင်...

၂၀၀ မယ်နီငါ

“ကိုမန်း”

သူ့ မထူးပါ။ ထူးချွန်စိတ်လည်း မရှိပါချေ။

“ကိုမန်းလို့”

ဟု ခွဲခွဲနဲ့နဲ့လေသံနှင့် ထပ်မံခေါ်လာစဉ်မှာတော့ တစ်
ဒဂံစိတ်ပျက်သွားမိတဲ့အခြေအနေမှာ ယိုင်နဲ့စပြုလာခဲ့ရပါသည်။

“ကိုမန်း”

နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်ကာ သူ့ရဲ့ကုတ်သားလေးကို နမ်း
ရှိုက်လာစဉ်မှာတော့ ပျော့ပျောင်းစပြုနေတဲ့ သူ့စိတ်တွေမှာ အဆုံး
စွန် ညွတ်ခွေ ယိုင်ကျသွားရပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

“တူ! တူ! တူ!...”

“ဟဲ့လို”

“မီးမီးရဲ့အမေလားရှင်”

ဟုတစ်ဖက်မှပြောလာချိန်မှာတော့ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေသောသူမမှာ ထိုခဲတံကို လွှတ်ချကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ၊ မီးမီးရဲ့မိခင် စောင်းအိုပါ”

“အားတော့နာပါတယ် အစ်မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကို
တော့ လာမှဖြစ်ပါမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဆရာမ”

“မီးမီးက ရန်ဖြစ်လို့ပါ”

“ရှင်!”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ ဒီမူကြိုကျောင်းမှာသာ ရှိနေသေးသည့်ကလေးက ရန်ဖြစ်လို့ မိဘအခေါ်ခံရတယ်ဆိုတော့ ဒါတော်ရုံတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဟုတွေးပြီး ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် လက်ကိုင်အိတ်နှင့်ကားသော့တို့ကို ဆွဲယူကာ ထွက်လာခဲ့တော့...

“ဘယ်လဲသမီး”

စာရင်းဇယားတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောမေမေကဆိုလျှင်...

“သမီးရဲ့ကျောင်းကိုပါ”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စလဲ ကျောင်းလွှတ်ချိန်မှ မရောက်သေးတာ”

“ရန်ဖြစ်လို့တဲ့ မေမေ”

“ဟယ်! ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“မသိသေးဘူး မေမေ၊ ခုမှသွားမှာ”

“နေဦး၊ မေမေပါ လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်။ မေမေက အလုပ်များပါတယ်”

“ဟဲ့၊ ကလေးကို ခကောင်းကောင်းခေါ်ပြန်ခဲ့နော်။ ဆူတာတွေဘာတွေ မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သမီးကိုဆို သိပ်အဖြစ်သည်းသောမေမေ့ကို ပြီးစလွယ်ဖြေကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မူကြိုကျောင်းရောက်တော့ ရုံးခန်းထဲမှာ သမီးနှင့်ရွယ်တူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဆရာမ”

“ကိုယ့်ကလေးကိုနိုင်အောင်ထိန်းပါ စောင်းအို။ တို့က တရားတဘောင်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်။ ခုတောင် ဆရာမက တောင်းပန်ထားလို့ သည်းခံလိုက်မယ်၊ ကလေးတဲ့... ဘယ်လို

ကလေးလဲ။ လမ်းဘေးက ပေါက်လွှတ်ပဲစားလို့ပဲ ကြမ်းတမ်း
လိုက်တာ။ မိန်းကလေးမျက်နှာမှာ အမာရွတ်ထင်သွားရင် ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ကလေးမလေးရဲ့မျက်နှာမှ လက်သည်းရာများကို
ရည်ညွှန်း၍ပြောလျှင်...

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ တကယ့်ကိုအားနာပါတယ်။
ဘယ်လိုပြောလို့ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“တောင်းပန်ရင် အားနာရင် ဆုံးမထားပေါ့။ တို့ကလေး
က အဆင့်အတန်းရှိရှိ မိအုပ်ဖအုပ်ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်
သမီးကိုပြောတာ၊ အပေအတေတွေနဲ့ မပေါင်းသင်းပါနဲ့လို့”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ အောင့်မျက်သွားရပါသည်။ ထို
အမျိုးသမီးက သူမတို့သားအမိကို မတူသလိုမတန်သလိုကြည့်
ပြီး ထွက်သွားတော့မှ ဆံပင်ဖွာလန်ကျဲနှင့်ငြိမ်နေသောသမီးကို
စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး...

“မီးမီး၊ နင်ပြဿနာရှာလှချည်လား၊ ဒီအရွယ်ကလေး
နဲ့ ရန်ဖြစ်စရာလား၊ ဟမ်း..။ နင့်ကြောင့် မေမေပါ အပြောခံ

လိုက်ရပြီ။ ဒါ ကောင်းသလား”

“သူက သမီးကို အဆင့်မရှိဘူး၊ ပဲပြုတ်သည်ရဲ့သမီး
လို့ပြောတာကိုး။ ပြီးတော့ အဖေမရှိတဲ့လူနဲ့ မပေါင်းနဲ့လို့လည်း
ပြောတယ်”

“သည်းခံရမှာပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးက အဲဒီလိုဇာတ်
ဇာတ်ကဲ့လုပ်တော့မှ တကယ်အဆင့်မရှိသူ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းရမယ်လေ။ သမီးက အဲဒီလိုပြဿနာလုပ်
တော့ မေမေမှာ မအားတဲ့ကြားက ပြေးလာရလို့ အလုပ်ပျက်ရ
ပြီ။ ဘွားဘွားကို ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းသလဲ သမီး
ရယ်”

ဟု စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် နဖူးကြောလေးတွန့်ကာ ပြော
တော့...

“သမီးမှားသွားပါတယ် မေမေ”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ပြောလာ၍ သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်ရပြန်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် သမီးလေးကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပွေ့ထားပြီး
သရာမကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့ သူမရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်း

၂၀၆ ● မယ်ခိုင်

မှာ လှုပ်ရှားလှုပ်ရှားဖြစ်လာ၏။

“တူ! တူ! . . .”

“ဟဲလို”

“စောင်းအို၊ သမီးဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရန်ဖြစ်ကြတာပါ”

“သမီးဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ကိုယ်အခုလာခဲ့မယ်”

“ရတယ် ကို၊ မလာခဲ့နဲ့တော့၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ။ သမီးဘာမှဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုဘက်ကတော့ နည်းနည်းနာသွားတယ်”

“ပြဿနာလုပ်သေးလား”

“တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်”

“ခု၊ သမီးရော”

“ပင်ပန်းသွားပြီနဲ့တူတယ်၊ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းနေတယ်”

“ကိုယ် ခုပဲလာခဲ့မယ်”

“ရတယ် ကို၊ မလာခဲ့ပါနဲ့။ မေမေ့ကိုတော့ ကိုပဲ ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးမီးသောကဇ္ဈာ ● ၂၀၇

မေးပါ။ ကျွန်မတစ်ခါတည်းပဲ အလုပ်ဆင်းလိုက်တော့မယ်”

“သမီးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုယ် ရုံးဆင်းမှ အိမ်ခဏဝင်ထားခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းချသွားတော့မှ သူမက သမီးကို ကူရှင်ခေါ် မှီအိပ်စေပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်ပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာ နွမ်းလျှော်နေပါသည်။

သူမဘဝရဲ့နွမ်းပါးမှုက သမီးထိကိုပါ လာရောက်ရိုက်ဆတ်လာ၍ သူမစိတ်မကောင်းပါ။ သူမ သိပ်ချစ်ရသောသမီးရဲ့ဘဝကို အလှပဆုံးမွမ်းမံပေးချင်မိတာက သူမရဲ့အကြီးမားဆုံးရင်ထဲကလာတဲ့ဆန္ဒဖြစ်၍ သူမရဲ့နေထိုင်မှုကို သူမကြိုးစားပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒီသုံးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာပင် အချိန်တိုတိုနှင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပါ၏။ သူမရဲ့ဘဝဆိုးကြီးကို ပြည်ပဲးကားချနိုင်ခဲ့ပြီဟု ခံယူခဲ့ပေမယ့် အခုလိုပြဿနာဖြစ်လာသောအချိန်မှာ သူမ အများကြီးကြိုးစားနေထိုင်ဖို့ လိုသေးကြောင်း သက်သေပြခဲ့ပါပြီလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သမီးအတွက် အကောင်းဆုံးမိခင်ဖြစ်ဖို့ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာဖြစ်သလို သူမကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မြေတောင် မြှောက်ပေးခဲ့သော မေမေဟု သူမ အားပါးတရခေါ်နေသည့် ဒေါ်လမ်းမြိုင်ရဲ့ယုံကြည်မှုနဲ့ ထိုက်တန်အောင်လည်း ကြိုးစားရပေဦးမည်။

ပြီးတော့ သူမကို သူမတူအောင် တန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးပေးသော ဝေါင်းအတွက်လည်း ချစ်သူကောင်း ဇနီးကောင်း ဖြစ်အောင် သူမ ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်လေ။

သူမရဲ့နေထိုင်မှုဘဝက သမီးအတွက် ဝေါင်းအတွက် လို့ စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ သူမဘဝက ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေရပါပြီလေ။ ဝေါင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် နေရာတိုက်ခန်းလည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရရှိထားသလို စီးစရာကားပါ စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် ဝေါင်းအတွက်သာဆိုရင် ခုချိန်မှာ သူမဘက်က အရာအားလုံးပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးပါတော့ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ညနေပိုင်း ဝေါင်းက အိမ်ဝင်လာမှာနဲ့ ဝေါင်းကိုချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန်အတွက် ပစ္စည်းဝင်ဝယ်ဖို့ စိတ်

ကူးပြီး ကားကိုချိုးကွေ့ကာ ကားပါကင် ရှာရပ်လိုက်ပါသည်။

“သမီးလေး”

အိပ်ပျော်စပြုနေသောသမီးကို လှုပ်နှိုးလိုက်စဉ်မှာတော့ အိပ်ရေးဆတ်တဲ့သမီးက မျက်လုံးလေးပွင့်လာကာ...

“အိမ်ရောက်ပြီလား မေမေ”

“ဦးဖေက ညနေပိုင်း အိမ်ကိုဝင်လာမှာသမီးရဲ့။ ဦးဖေအတွက် စားစရာဝယ်မလို့”

“သမီးအတွက်ရော”

“သမီးကြိုက်တဲ့အသီးတွေ ယူလေ”

“ဝိုး... ဝူခုံး(မက်မွန်သီး)တွေ အများကြီးယူမယ်”

“သမီး မအိပ်ချင်တော့ဘူးလား”

“မေမေဆူရင်တော့ အိပ်ချင်တယ်၊ ဦးဖေ လာရင်တော့ ပျော်တယ်”

ဟုဆိုကာ ကားပေါ်မှ တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားသဖြင့် သူမက လက်ကိုင်အိတ်နှင့်ဟန့်ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

သမီးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဝင်ပေါက်မှဝင်လာကာ အသံ

ချထားသောခြင်းလေးကိုဆွဲယူပြီး မားကက်ထဲဝင်ကာ သမီးနှင့် အတူ အသားအချို့နှင့် အသီးအရွက်များကို စိတ်ကြိုက်ရွေးနေ ခိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမကိုဝင်တိုက်လာပါ၏။

“ဆောရီး”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူမက ထိုလူကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရာ မှင်တက်သွားရပါသည်။

“ဆောရီး... ကိုယ်မမြင်လိုက်ဘူး”

သူမကိုကြည့်ပြီး တောင်းပန်နေသောထိုလူကို သူမ မှင် တေတေနှင့် ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူကလည်း သူမရဲ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်မိသွား ခိုက်တွင် နှစ်ယောက်သားမှာ မှင်တက်မိသွားကြပါတော့သည်။

“မင်း... မင်း... စောင်းအို”

ဟု သေသပ်ကျောမော့နေအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထား သော ထိုလူက ဆိုလာလျှင် သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်အောင်မျက် သွားရပါသည်။ ဒဏ်ရာဟောင်းအပေါ် အနာထပ်ဖြစ်သလို ခံစား လိုက်ရ၏။ သူမရင်ထဲမှာတော့ ‘ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလိုတစ်ခါမှ

ကြည့်ဖူးပါဘူး ကိုမန်းရယ်’ဟု ခနဲတုံ့တဲ့ပြောနေမိပါသည်။

သိပ်ကိုလှပသောအမျိုးသမီးကို စောင်းအိုပါဟု အတတ် ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မရဲတခွဲဖြစ်ရပါသည်။ အခု ဆွဲမြင်နေရသော သိက္ခာရှိရှိနှင့် လှပကျော့ရှင်းနေသောအမျိုး သမီးမှာ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ကျော်ခန့်က သူ့နဲ့လမ်းခွဲခဲ့သည့် သူ့ ရဲ့စောင်းအိုရဲ့ပုံရိပ်တွေ လုံးဝရှိမနေခဲ့ပါ။

သို့သော် သူ့ကိုစူးစူးရှဲရဲစိုက်ကြည့်နေပါသော ထိုမျက် နှုံးတွေက စောင်းအိုပါဟု သက်သေခံနေသည့်အလားပင်။ ထို့ ကြောင့်ပင် စောင်းအိုဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ရှင် လူမှားနေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူနှင့် ရှစ်နှစ်ကျော်မျှပတ်သက် ခဲ့သည့်အသံကို သူကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်ပါတော့သည်။ သူအံ့သြသွားရပါသည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးပင် ကောင်းကောင်း ကောင်းနိုင်ခဲ့သည့် ကလေးတွဲလောင်းနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေခဲ့သော စောင်းအိုကို အခုလို လက်ကိုင်အိတ်နှင့် စမတ်ကျကျဝတ်စား ဖြင့်ဆင်ကာ ခုလို စူးပါမားကက်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့ ဒါ အိပ်မက်

လားဟုပင် ထင်လိုက်မိပါသည်။

“မေမေ၊ သမီး ဂူခုံးသီးယူမယ်”

ဟုဆိုလာသောကလေးမလေးကို သူငယ်ကြည့်လိုက်ရင် မှာတော့ သူ့နှလုံးသားတို့က ညွတ်ခွေယိုင်ကျလှလှဖြစ်ခဲ့ရပါသေး။ အကြောင်းမှာ သူ့နှင့်သိပ်တူတယ်ဟုထင်ရသော ထိုကလေးမလေးက ကြွေရုပ်လေးလို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး ဘိုမရုပ်လေးချစ်စရာကောင်းနေလို့ပါ။

ထိုကလေးနှင့်စောင်းအိုကို မယုံကြည်နိုင်စွာပင် ကြည့်နေခိုက်တွင် စောင်းအိုကတော့ သူ့ကိုတစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်တော့ပါဘဲ ဣန္ဒြေရရလေးပင် ကျော့ကျော့လေး လျှောက်သွားခဲ့ပါ၏။

သူ့ပေါင်သူ ဆိတ်ကြည့်မိပါသည်။

အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သိသွားတော့ ပို၍အံ့သြရပါသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ... စောင်းအိုက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီလိုပုံဖြစ်သွားရတာလဲ... သူ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ဘာပညာမှမတတ်သည့် ပဲပြုတ်သည် အိမ်အကုန်

လောက်ထိ တောက်ပြောင်လာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်တာအမှန်ပါပဲ။

“ထိများပေါက်လို့လား”

ဟုတွေးကြည့်မိပြန်တော့လည်း ဖြစ်နိုင်ခြေက နည်းနေပါသည်။ ထိပေါက်လို့ ပိုက်ဆံများများရတယ် ထားပါဦး၊ စောင်းအိုလို ဘုမသိဘမသိ ခပ်နဲ့နဲ့အပေအတေတစ်ယောက်က အခုအချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အထက်တန်းကျကျနေနိုင်ပါ့မလား။

သူ တွေးမရအောင် ခက်ခဲသွားရပါသည်။ ဒါဆို သူမ ခြာသလိုပဲ သူ လူများနေတာလား၊ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ စောင်းအို သူ့ရဲ့ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့မှု နှစ်သက်တမ်းက နည်းခဲ့တာမှတော့တာ။ ဒီမျက်လုံး၊ ဒီအသံတွေက သူ မမှတ်မိစရာ ဘာကြောင်းမှမရှိပါချေ။

“ဘာဖြစ်လို့များ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ”

ဟုစဉ်းစားနေရင်း ထိုသားအမိကို ဝေးဝေးမှငေးကြည့်နေခဲ့ရာမှ ကလေးငယ်ကိုကြည့်ပြီး အတွေးတစ်ခုခုရသွားကာ စောင်းအိုနား ပြေးလိုက်သွားတော့ စောင်းအိုက ကက်ရှာမှာ

၂၁၄ ● မယ်ခိုင်

ငွေရှင်းပြီးနေခဲ့ပါပြီ။

သူက ဆွဲထားသောခြင်းကိုချပြီး ထွက်ပေါက်မှပြေးထွက်ကာ လိုက်သွားတော့ စောင်းအိုတို့သားအမိကို မျက်ခြေပြတ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်သွားလိုက်တာလဲ”

ဟုတွေးတောရင်း တောင်စဉ်မရေရာ ငေးကြည့်နေရာ မိမိတည့်တည့်မှ ဖြတ်သွားသောမီးခိုးရောင်ကားကြောင့်...

“ဟင်!”

သူထပ်မံပြီး အံ့သြလိုက်ပြန်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ သိတဲ့ ပဲပြုတ်သည်စောင်းအိုက အိမ်စီးကားသန့်သန့်ကို တိုင်မောင်းသွားသောကြောင့်ပါ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ... ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားလဲ... ဘာကြောင့်လဲ...

သူတွေးရင်းပင် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်ချင်လာခဲ့သည်။

သူသိချင်လာမိပါ၏။ သူစိတ်ဝင်စားသွားမိပါ၏။

နေမင်းနှင့်လမ်း တစ်လှည့်စီ ကြီးမားသောကမ္ဘာ ● ၂၁၅

ကြောင့်ပင် တက္ကစီတစ်စီးကို အမြန်ဆုံးတားလိုက်ပြီး ထိုကားမီးခိုးရောင်နောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခိုင်းပါတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုကားမီးခိုးရောင်လေးက ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွေရှိရာဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

အံ့သြမှုတွေက အဆုံးမသတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ဒီသုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလက လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘာမှမဆိုင်တော့လောက်အောင် အဲဒီလိုကြီးပြောင်းလဲပစ်နိုင်သလား။

“အစ်ကို ဘယ်ကိုဆက်မောင်းရမှာလဲ”

တက္ကစီဒရိုင်ဘာက မေးလာရလောက်အောင်ပင် စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ... ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲ... နောက်အိမ်ထောင်နဲ့များလား ဟုတွေးမိပေမယ့်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးက စောင်းအိုလို နံ့ချာပြီး စုတ်ပြတ်နေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်အမေကို သဘောကျမှာလဲ။

ဆိုက်ကာသမားတစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်သေးပေမယ့် ခုလို ကားနဲ့တိုက်ကောင်းကောင်းမှာနေသူတော့ လုံးဝ

၂၁၆ ● ဗယ်နိုင်

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုအထက်တန်းကျကျနေသူက စောင်းအိုလိုလူ
ကိုဖြတ်သွားဖြတ်လာပင် သတိထားမိဖို့ဝေးနေလို့ပါပဲ။

“အိမ်ဖော်လုပ်နေတာလား”

ဟုထပ်တွေးမိပြန်ပါသော်လည်း ဒါကမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်အကူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အခုလို
အထက်တန်းကျကျဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ကား
ကို ကိုယ်တိုင်စိတ်ကြိုက်မောင်းဖို့ဆို ဝေးရောပေါ့။

ဒါဆို ဘာလို့ စောင်းအိုက ဒါတွေပိုင်ဆိုင်နေရတာလဲ။
ထပ်တလဲလဲတွေးပြီးချိန်မှာတော့ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှအတွေး
မပေါက်တော့၍ ထိပေါက်လို့ပဲဟု ဖြစ်သလိုတွေးပြီး အဆုံးသတ်
လိုက်ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

“ဒီနေ့ ကိုမန်းနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့တယ်”

ဟု သူ့ထံ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြော
လိုက်ချိန်မှာတော့ လိမ္မော်ရည်ကို လှမ်းယူလိုက်သော သူ့ရဲ့လက်
တွေက လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“သူက ကျွန်မကို စောင်းအိုလိုပြောတယ်၊ သူ ကျွန်မ
တို့ မှတ်မိနေတယ်”

ဟုဆိုသော စောင်းအိုကို သူက အကဲခတ်လိုက်ပါ၏။

“ရှင် လူမှားနေတယ်လို့ ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာခဲ့တယ်”

ဟုဆိုပေမယ့် ဘာမှန်းတော့မသိ၊ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်သွားရပါသည်။ ယူလက်စ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကိုသာ ဟန် မပျက်ယူပြီး မော့ချလိုက်ရပေမယ့် ဘယ်လိုအရသာမှန်း မသိ လိုက်ပါချေ။

“အချိန်ကာလတွေ ခြားသွားခဲ့လို့ ရင်ထဲမှာ ကြံ့ခိုင်သွား ပြီလို့ ထင်ပေမယ့်လည်း ခုလိုတွေ့လိုက်တော့ မဟုတ်သေးမှန်း သိလိုက်ရတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ရဲ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်၊ အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့ တစ်နေ့ကလိုပဲ”

ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တော့ သူ့မှာ ပြောစရာ စကားလုံးက ရှားပါးသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာအရသာ မှန်းမသိတဲ့ လိမ္မော်ရည်ကိုသာ ငုံ့သောက်နေမိ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ ကိုနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ ရင် ခုလိုအခြေအနေ ဖြစ်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို ခုချိန်ထိ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို တွေးနေ တုန်းပဲလား စောင်းအို”

“ဟင်! အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် မကြာခဏ အဲဒီကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဆိုတာပဲ ကြားနေရတာလဲ”

“ကို မကြိုက်ရင် ကျွန်မ နောက်မပြောတော့ပါဘူး”

ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပြောလာပြန်တော့လည်း သူ့ရင်ထဲ မှာ မကောင်းပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုင်ထားသော လိမ္မော်ရည် ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး စောင်းအိုရဲ့ပခုံးစွန်းလေးကိုဆွဲကာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

“ဆော့ရီး... စောင်းအို၊ ကိုယ် မင်းကိုအော်မိသွား တယ်”

ဟုဆိုကာ ချစ်သူရဲ့ဆံစလေးများကို ရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“သမီးအိပ်ပျော်သွားပြီလား”

“အင်း”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခံစားသွားရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက စောင်းအိုနဲ့နှစ်တွေအကြာကြီး အတူရပ်တည်လာခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် အဲဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒါကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က တိုချင်လာတယ်။ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုပွင့်လင်းပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပဲ စောင်းအို။ မင်းရင်ထဲမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နေရာကို ကိုယ်သိလိုက်ရတယ်”

ဟုဆိုသော ချစ်သူကို သူမ မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“မင်းနဲ့မတွေ့ခင်က အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ မင်းကို ကာကွယ်ပေးချင်လာတယ်။ အားမာန်ရှိတဲ့မင်းကို လေးစားလာတယ်။ ကိုယ့်အား ကိုယ့်မာန်နဲ့ ရုန်းကန်နေတဲ့မင်းကို အထင်ကြီးလာတယ်။ မင်းကို စောင့်ရှောက်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်တယ်။ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ကိုယ်က အသုံးမကျဘူးလို့ ခံစားသိမြင်လာတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို နှိုင်းယှဉ်လာမိတဲ့နေ့မှာ ကိုယ် မင်းကိုသိပ် ချစ်မိသွားတယ်။ ဒီသုံးနှစ်လုံး ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိရှိနဲ့ ရဲရဲရင့်ရင့်

နေလာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုယ် မင်းကိုစိုးရိမ်နေမိတယ် စောင်းအို”

“ကျွန်မ ကိုကိုပဲ ချစ်တော့တာပါ”

“တိကျတဲ့ Date သတ်မှတ်လိုက်ကြစို့ စောင်းအို”

“ကိုက ဘယ်နေ့ဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ ပြီးသလား”

“အင်း၊ ကျွန်မလည်း နွေးထွေးတဲ့ကိုအရိပ်မှာပဲ နေချင်ပါတယ်။ ကလေးအမေဖြစ်တဲ့ကျွန်မကို ကြည်ဖြူပေးတဲ့မေမေ နဲ့ဖေဖေကို ပြုစုရင်းပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကြိုက်ပဲ လုပ်လိုက်တော့မယ်။ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ။ ကိုယ် အရမ်းချစ်လို့ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ ကိုယ်စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ကိုမန်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မမြင်ဖူးပေမယ့် ကိုမန်းဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ကိုယ်မှန်းလို့ရနေတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုရယ်၊ သူလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူပဲဟာကို”

၂၂၂ ● ဇယ်ခိုင်

“သမီးကိုလည်း သူတွေ့သွားသလား”

“အင်း”

“ကိုယ်စိုးရိမ်တယ် စောင်းဒေါ့၊ သမီးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုရယ်၊ သူ သမီးကိုမချစ်ပါဘူး။ ကို စိုးရိမ်နေရင်လည်း လက်မထက်သေးခင်ဘဲ အိမ်ထောင်စုစာရင်းလုပ်လိုက်လေ။ သမီးကို စောင်းမိမိဝေါင်းလို့ ပြောင်းလို့ရတာပဲ။ သမီးလည်း ဒီနာမည်ကို သိပ်ကြိုက်လိမ့်မယ်။ သူက ဦးဖေကို သိပ်ချစ်တယ်လေ”

ဟုဆိုလာသောအချိန်မှာတော့ စိတ်မချခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိအောင် ကြည်နူးသွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

ပြဿနာရဲ့စစ်ဖြစ်ကိုသိချင်၍ တစ်ခုခု စိတ်အားထက်သန်နေရင် ဇွဲကောင်းတတ်သည့် သူ့ရဲ့ဗီအေရ ဒီနေရာမှာ စောင့်နေခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီကျော် ကြာခဲ့ပါပြီပြီ။

ဒီနေ့ကျူတီက ညပိုင်းမို့ တစ်နေကုန်အချိန်ရသဖြင့် စိတ်အေးလက်အေးပင် ထိုင်စောင့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူသိရမှဖြစ်မယ်လေ။ စောင်းအိုက ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ သူသိရမှဖြစ်မယ်လေ။ ဒီအဖြေကိုသာ သူမသိရရင် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ဖို့ဆိုတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မပြင်နိုင်ဘူးလေ။

စားတိုင်းလည်း ဒီအဖြေကို စဉ်းစားရ၊ အိပ်ရာထဲမှာလည်း စဉ်းစားရ၊ ဂျူတီချိန်မှာလည်း စဉ်းစားရနှင့်မို့ သူ ရူးချင်နေလှပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒီအဖြေကိုသိရဖို့အရေး သူ ရေဆုံးခြေဆုံးသည်အထိ လိုက်ပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ညဏှတီပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နာရီနီးပါးခန့် စောင့်ပြီးချိန်မှာတော့ စောင့်ရကုန်နပ်သွားခဲ့ပါသည်။

ထပ်စဉ်းစားစရာမလိုလောက်အောင် မျက်လုံးထဲ စွဲနေသော ထိုမီးခိုးရောင်ကားကို မြင်လိုက်ရလို့ပါ။

သူက ထိုကားထွက်လာတာ မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ ကော့ပေးထားပြီး မသိမသာခိုးကြည့်နေဖြစ်ပါတယ်။ စောင်းအိုက အရင်တစ်ခါ တွေ့တုန်းကလိုပဲ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကလေးကို ဘေးတွင်စီးစေသည်ကို တွေ့ရပါတယ်။

“သေချာတယ်၊ ဒီနေရာမှာ စောင်းအိုရဲ့အိမ် ရှိကိုရှိနေပြီ။ ဘယ်သွားသလဲမသိဘူး”

ဟုသိချင်သွားကာ တက္ကစီကိုအမြန်ဆုံးတားပြီး ထိုကားနောက်ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပြန်ပါတော့သည်။

ကားလေးမှာ မီးပွိုင့်အသီးသီးကိုဖြတ်ကျော်ပြီး အစိမ်းရောင်အဆောက်အဦးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူ စောင့်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ထိုကားထဲမှ ကလေးနှင့်စောင်းအိုက အတူတူဆင်းသွားကြပြီး ထိုအဆောက်အဦးထဲသို့ ဝင်သွားပါသည်။

“ကလေးက ဒီမှာနေတာကိုး”

ဟုတွေးပြီး ဆက်၍စောင့်ကြည့်နေသည်တွင် မကြာခင်မှာ စောင်းအိုက ဖုန်းပြောရင်း ထွက်လာပါသည်။

“ဒီလိုကျပုန်တော့လည်း စောင်းအိုက တော်တော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ”

နှုတ်မှတဖွဖွပြောကာ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသော စောင်းအိုရဲ့ကားနောက်သို့ ဆက်၍လိုက်ပြန်ပါသည်။ ထိုမီးခိုးရောင်ကားလေးက မီးပွိုင့်တွေကို ကျော်ပြီးချိန်မှာတော့ Top Choice ဟု စာလုံးမည်းကြီးနှင့်တင်ထားသော ဆိုင်ဘုတ်ကြီးရှိရာ အဆောက်အဦး၏ကားပါကင်တွင် ကားကို နေရာယူ

ရပ်လိုက်၍ သူအံ့သြသွားရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူသိတဲ့စောင်းအိုရဲ့အဆင့်က ယခုနာမည်ကြီးနေသော ဖက်ရှင်နန်းတော် Top Choice လို ခမ်းနားမှုမျိုးနှင့် လုံးဝမအပ်စပ်၍ပါ။ သူသိထားသမျှတော့ ဒီက Top Choice က သရုပ်ဆောင်များနှင့် မော်ဒယ်လ်တို့ရဲ့ ပင်တိုင် နေရာလည်းဟုတ်သလို ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမများရဲ့ ဝတ်စားဆင် ယင်မှုဖန်တီးရာနေရာလည်း ဟုတ်နေပါသည်။

ဈေးကြီးသော ထိုအဝတ်အစားကို စောင်းအိုက ဝတ် မည်ဆို၍ သူ မယုံမကြည်ဖြစ်နေရသည်က အမှန်ပါ။ သို့သော် စောင်းအိုက ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုးကို ဝယ်မှာလဲဟု သိချင် သောစိတ်ကြောင့် တက္ကစီခကိုရှင်းကာ စောင်းအို၏နည်းတူပင် စောင်းအိုရဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ထိုအဆောက်အဦးထဲ ဝင်လာ ခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသမီးနှင့်အမျိုးသားဝတ်စုံများ ရောင်းချရာ ထို မြေညီထပ်ကိုကျော်၍ စက်လှေကားအတိုင်း အပေါ်တက်သွား သဖြင့် သူဖြူးလိုက်မိပါသည်။

သူလည်း ချယ်ရီခြံနှင့် ထို Top Choice သို့ တစ် ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးပါသေးသည်။ မြေညီထပ်တွင် ဈေးသင့်တာကို ရောင်းပြီး ပထမထပ်တွင်တော့ တော်ရုံလူ လိုက်မမီနိုင်တာမျိုး ဆောင်းကာ ဒုတိယထပ်တွင် ရုံးခန်းရှိပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲ သီးသန့် ဒီဇိုင်းဖန်တီးချင်ရင် ကိုယ်တိုင်အပ်လို့ရတယ်ဟု သူသိဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စောင်းအိုရဲ့အဆင့်နှင့် ပထမထပ်လို နေ ချမျိုးကိုတက်၍ သူ ရယ်လည်းရယ်ချင်သလို စိတ်လည်းဝင်စား မိပါသည်။ ဘယ်သူ့အတွက် ဝယ်မလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟု အမျိုး ချီးစဉ်းစားနေမိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဝန်ထမ်းအသိတစ်ယောက် ဘို လာတွေ့တာပဲနေမှာပါဟု အတွေးစကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး စောင်းအိုနောက်မှ ဆက်လိုက်လာဖြစ်ပါသည်။

စောင်းအိုက သူ့ကိုယ်သူ ပိုင်ရှင်သူဌေးများ ထင်မှတ် နေရောသလားတော့ မသိပါ။ တွေ့သမျှ ဝန်ထမ်းတိုင်းကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်နေခဲ့ပါသည်။

“သိသူတော်တော်များတာပဲ၊ ဒီကဝန်ထမ်းများလား”
နှုတ်မှဖွဖွပြောလိုက်ရုံ ရှိပါသေးသည်။ ဒုတိယထပ်သို့

ဆက်တက်သွားသောစောင်းအိုကြောင့် သူ့မှာအံ့သြပြီးရင်း အံ့သြသွားရပါသည်။

စောင်းအိုက ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ။ သူမတွေ့နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် စောင်းအိုနောက်သို့ ထပ်လိုက်မည်ကြံတော့...

“ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပါသလား ခင်ဗျာ”

ဆိုသောအသံကို ကြားရ၍ သူလည်ကြည့်လိုက်တော့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဟု ထင်ရသူဖြစ်နေ၍ သူက ချော်လဲရောထိုင်ပင်...

“လုပ်တော့မလုပ်ထားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတယ် အပ်ချင်လို့ပါ”

ဟု ကြားဖူးနားဝနှင့် ရမ်းဖြေလိုက်ရာ...

“ဘွတ်ကင် လုပ်မထားရင် တက်လို့မရဘူးခင်ဗျာ အပေါ်က ရုံးခန်းမို့ပါ”

ဟုဆိုကာ အတုံးလေးကို လှေကားရှေ့တွင် ချလိုက်၍ သူ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ကြီးကျယ်

ဆိုက်တာဆိုပြီး ရှုတ်ချချင်နေမိပါသည်။

ထိုသို့ရှုတ်ချချင်နေမိမှုနှင့်အတူ စောင်းအိုက ဘွတ်ကင် ဆုပ်ပြီး အထည်ဝယ်ရလောက်တဲ့အထိ ခမ်းနားနေခဲ့တာလား သူမတွေ့တတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သတင်းရလိုငြားဆိုပြီး ထိုဆုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို မျက်နှာချိုသွေးကာ...

“စောစောက တက်သွားတဲ့အမျိုးသမီးက ဒီဆိုင်ရဲ့ ဆောက်သည်ထင်တယ်။ အစစ်ဆေးအမေးအမြန်းမရှိ တက်သွားတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲခင်ဗျ”

“ဗေဒါရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့တစ်ယောက်လေ”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူက သူ့ကိုပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်လာ၍ သူမက ဘာမှားနေလို့လဲဟု သံသယဖြစ်သွားမိပါသည်။

“မစောင်းအိုကို ပြောတာထင်တယ်”

“ဟား ခင်ဗျားလည်း စောင်းအိုကိုသိတယ်”

“မသိရှိမလားခင်ဗျ။ မစ္စစောင်းအိုက Top Choice အားအထားရဆုံး ပင်တိုင်ဒီဇိုင်းနာလေ”

“ဟု!...”

ကြားလိုက်ရသော သူ့နားကို သူမယုံချင်ပါ။ မယုံနိုင်ပါ။ စောင်းအိုက ဒီဝိုင်းနာတဲ့လား။ သူ အိပ်မက်များ မက်နေလေရောသလား။

စောင်းအိုလို အဝတ်လျှော်ဖို့၊ ဈေးရောင်းဖို့လောက်သိပြီး အေဘီစီဒီ... ဇက်အထိပင် ပြောတဲ့အောင် မရတဲ့မိန်းတစ်ယောက်က ဒီဝိုင်းနာတဲ့လေ။ ဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“မစ္စစောင်းအိုက သိပ်တော်တာဗျ၊ ထိုင်းနိုင်ငံက ဇယ်ရှင်ပြိုင်ပွဲမှာတောင် ဆုယူပြီး ပြန်လာတာမကြာသေးဘူး”

“ထိုင်းနိုင်ငံအထိ... ဟုတ်လား”

သူ ပိုပြီးမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ မနက်ခင်းတိုင်း ပဲပြုတ်ဟု တကြော်ကြော် လမ်းတကာလှည့်ပြီး အော်ရောင်းနေသူက ဒီသုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ခဏလေးမှာ နာမည်ကျော်ဒီဝိုင်းနာတဲ့လေ။ ဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ လူများ မှားနေရောသလား။ အဲဒီ ဒီဝိုင်းနာဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက သူသိခဲ့တဲ့ ပဲပြုတ်သည် စောင်းအိုရော

ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့မေးခွန်းတွေက တစ်သိကြီးဖြစ်လာရပေမယ့် သူ့ရဲ့အမြင်အာရုံနှင့်အကြာအာရုံတွေက ဒါသူ့ရဲ့စောင်းအိုပါပဲဆိုတာ သက်သေခံနေခဲ့ရပါသည်။

ပြီးတော့ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနှင့် ချစ်ချစ်စရာကလေးမလေး။ အဲဒီမျက်လုံး... အဲဒီနှာခေါင်းတွေက သူနှင့်တူပြီး အဲဒီနှုတ်ခမ်းကတော့ စောင်းအိုနှင့်တူနေ၍ ဒီအိမ်အစစ်စရာ မလိုလောက်အောင်ကို သူ့ရဲ့သမီးမှန်း သိသာလွန်းနေလှပါပြီ။

ဒါဆို လောကကြီးက ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ လောကကြီးက သူ့ကို မျက်လှည့်ပြတာလား... လှည့်စားနေတာလား။

အခန်း (၂၁)

“ကိုမန်း၊ ရှင် အခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့ကို ချယ်ရီက မေးလာရလောက်တဲ့ထိ စိတ်နဲ့ကိုယ်
မကပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရပါသည်။

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တစ်ခုခုကို အတွေးလွန်နေသလိုပဲ။ ချယ်ရီကိုလည်း
ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

နီရဲနေသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာက စုစုထော်ထော်လေး
ဆိုလာချိန်တွင် သူက တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၄ ● မယ်နိုင်

လိုက်ပြီးလျှင်...

“ချယ်ရီ”

“အင်း”

“သုံးနှစ်တည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘာမှမဆိုင်
တော့လောက်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်သလား”

“အင်း၊ ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဆိုင်
အောင်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ လူပဲ၊ နတ်သကြားမှမဟုတ်တာ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ကိုမန်း ဘာတွေထူးထူးဆန်းဆန်းကြုံလာရလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ ချယ်ရီခြံက သူ့ကို စေ့ခနဲကြည့်ကာ...

“ကိုမန်း မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်
က ကွဲသွားတဲ့အသိနဲ့ တွေ့လာလို့”

“ကိုမန်းရဲ့သူငယ်ချင်းလား”

“ဆိုပါတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမ်းမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးမားသောစာပေ ● ၂၃၅

“အလုပ်ပြုတ်၊ တောင်ကျပြီး မွဲသွားလို့လား။ ဒါတ
တစ်နှစ်အတွင်း အောင်မြင်နိုင်သေးတယ်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်အကျီကိုချွတ်ပြီး စင်ပေါ်ဖြစ်သလိုပစ်
တင်လိုက်တော့ သူက ချယ်ရီခြံကိုကြည့်ကာ...

“ချယ်ရီ၊ အကျီကို အဲဒီလိုဖြစ်သလို မပစ်ပါနဲ့။ အဲဒီမှာ
ကိုယ့်ရဲ့ဂျူတီကုတ် တင်ထားတယ်”

“ချယ်ရီ၊ အကျီက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဝတ်ပြီးသားလေကွာ၊ ချွေးစော်နံ့တယ်။ ကိုယ် မနက်
ဖြန် ဂျူတီကွ”

“ကိုမန်း မနေနိုင်ရင် ချယ်ရီ၊ အကျီကို ချိတ်နဲ့သေသေ
ချာချာသွားချိတ်လိုက်ပေါ့။ ချယ်ရီကို အဲဒီလိုမစားနဲ့။ ချယ်ရီ
ပင်ပန်းတယ်”

“မင်းက တစ်နေကုန် ဘာတွေများလုပ်နေလို့ ပင်ပန်း
နေရတာလဲ”

“ကိုမန်းစကားကြီးက ဘာလဲ”

“တစ်နေကုန် ဈေးဝယ်လိုက်၊ သုံးဖြုန်းလိုက်နဲ့ မင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘာအလုပ်မှလုပ်ဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူးလား ချယ်ရီ”

“ကိုမန်းရဲ့စကားက ဘယ်အဓိပ္ပာယ် ဘယ်အဆင့်ကို ရောက်နေပြီလဲ”

“ဆရာဝန်လုပ်နေတာ သုံးနှစ်ကျော်လေးနှစ်ထဲမှာ ရှိနေပြီ။ အပြင်ဆေးခန်းထိုင်လို့ရတာရော၊ လစာရော၊ ဘာတစ်ခုမှ လက်ထဲမှာ ကပ်တယ်ရယ်လို့မရှိဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆိုလာချိန်မှာတော့ ချယ်ရီခြံခံရဲ့ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားရကာ မျက်လုံးတွေမှာ စူးရှတောက်ပ၍ လာခဲ့ပါသည်။

“ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ရှင်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားပြီး အိတ်ထဲက စိုက်၊ မင်္ဂလာဆောင်ထားတာ ရှင်လုပ်စာကို အခုလိုစားချင်လို့ပဲ... သိလား”

“ဘာ!”

“ကျွန်မ သုံးဖြုန်းနေတယ်ဆိုတာ ရှင်ရတဲ့လခလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ဖာမီရှ်လောက်ပဲရှိတယ်။ ရှင်ရတဲ့လခလောက်နဲ့ ရှင်ရဲ့ခါးပတ်လှအောင်တောင် ရှင်ဆင်မြန်းကြည့်စမ်း ကိုမန်း။

ကျွန်မရဲ့ပွဲတက်ဝတ်စုံတစ်စုံစာလောက် မရှိတဲ့ ရှင်လခလေးကို လာပြီး စကားထဲထည့်မပြောနဲ့။ ဒီဂုဏ်လေးတစ်ခုကလွဲရင်ရော ရှင်မှာ ဘာများတန်ဖိုးရှိတာ ပါလာသလဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ကို နှိမ်ချင်တာလား ချယ်ရီ”

“အမှန်တရားကို ပြောပြနေတာ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ချယ်ရီ ခြံခံပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဘာတစ်ခုက အမှားပါနေသလဲ။ ဆင်းရဲမွဲတေ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ရှင်ဘဝကို အဲဒီနဲ့အိုင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး အရောင်တင်ပေးခဲ့တာ ချယ်ရီခြံခံရဲ့လက်နဲ့ပါ။ နံချာစုတ်ပြတ် သူတောင်းစားမသာသာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းအပြောကိုခံပြီး ရှင်ကိုလက်ထပ်ထားခဲ့ရတာ ဒီလိုမကျေမနပ် ည၊ည၊စုစုအပြောခံရဖို့မဟုတ်ဘူး... ကိုမန်း။ သိလား”

ဟုပြောလာသောချယ်ရီခြံခံကို သူစိုက်ကြည့်နေမိလိုက်ပါသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းက ငါ့ကို ကျွန်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာပေါ့... ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့အမေက ငါ့ကို ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာပေါ့... ဟုတ်လား”

သူ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးပြောပစ်စဉ်မှာတော့ သူတို့ရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားရပါသည်။ သူရော ချယ်ရီခွီမ့်ပါမျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ မှန်ပါသည်။

သူ့ကိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသော သူ၏ချစ်လှစွာသော ယောက္ခမကြီး ဒေါ်သီရိရွှေစင်ပါပဲ။

“မင်းကို ငါက ပညာတတ်တစ်ယောက်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ မောင်ကိုမန်နဲ့။ တကယ်တော့ မင်းက ရေနဲ့ဘယ်လောက်သန့်စင်အောင် ဆေးဆေး၊ မပြောင်ရောင်တဲ့ ချေးပေထားတဲ့ ခြေထောက်တစ်ခုပဲ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

“မင်းကို ငါက ကြည်ဖြူလွန်းလို့ လက်ခံထားတယ်မထင်နဲ့။ ငါ့သမီးကို ငါပြောမရလို့ ငြိမ်ကြည့်နေတာ၊ ဟုတ်လှပြီထင်နေသလား။ ငါ့သမီးရဲ့ယောက်ျားဆိုတဲ့ တော်စပ်မှုကလွဲရင် မင်းမှာ ဘာအဆင့်ရှိလို့ ငါ့ကိုပုတ်ခတ်တဲ့စကားလုံးမျိုး သုံးနှုံးရတာလဲ။ ဒီမှာ မောင်ကိုမန်နဲ့ မင်းဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်မကိုက်ဖို့ မင်းသိရမယ်။ သမီး

ပါမက သမက်ပါ တင်ကျွေးထားရတဲ့ ဒီအသက်ငါးဆယ်ကျော်မိန်းမကို ကျေးဇူးမတင်ချင်၊ နေ။ အပြစ်တော့ လာမပြောနဲ့။ ငါ့ကို အပြစ်ပြောရအောင်လည်း မင်းမှာ ဘာအခွင့်အရေးမှမရှိဘူး။ မင်းကိုသတ်ပေးထားရမယ်။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုးတော့မလုပ်နဲ့။ မောင်းထုတ်မခံချင်ရင်... ဟုတ်လား”

ဟုဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မှင်တက်စွာကြည့်ရင်း ကုတင်ပေါ်တွင် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျစွာ ဘုန်းခနဲထိုင်ချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူက အဲဒီလောက်ထိပဲ နံအပြီး အဖြစ်မရှိတဲ့လူလား။

သူခံစားရပါသည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရပါ၏။

တစ်ချိန်က သူသိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ ဒီလိုဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဘဝမျိုးက အဲဒီလောက်တောင် တခြားလူရဲ့အမြင်မှာ အထင်ကြီးစရာမကောင်းခဲ့ဘူးလား။

သူက ဒေါ်သီရိရွှေစင်ရဲ့အမြင်မှာ တကယ်ပဲ အဆင့်မရှိတဲ့ ခပ်နံနံကောင်တစ်ယောက်လား။

“ကိုမန်း”

မျက်နှာကြီးနီရဲကာ ကယောင်ခြောက်ခြားနှင့် ထိုင်ကျ သွားသောသူ့ကို ချယ်ရီမြိုက်က ခွဲခွဲခွဲခွဲခေါ်နေပေမယ့်လည်း ထို အသံတွေကို နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်တော့ချေ။

“ကိုမန်း...လို့”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် သူ ထိုအသံကို မကြားချင်တော့ပါ။ သူ့ကို အဲဒီလောက်ထိ အထင်သေးနေသော မိန်းမကို သူရင်မခုန်နိုင်ပါ။

“ချယ်ရီကလေး...”

ရေစတစ်ဖက် မီးတောက်တစ်ပုံနှင့် သူ့ပခုံးပေါ် နူးနူး ညံ့ညံ့လက်တစ်စုံက လာတင်ပေမယ့်လည်း ထိုလက်ကို သူပုတ် ချဖယ်ရှားလိုက်ပါသည်။

“ဒေါသဖြစ်ရင်တော့ ဘယ်စကားမဆို ပါးစပ်ကနေ ထွက်ဖို့က လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဒါကိုမှ သီးမခံနိုင်ရင်တော့ ချယ် ရီလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှ ခြေဆောင့်ထွက်သွားသော ချယ်

ရီရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲသို့ နောင်တတရားက ပထမ ဆုံး တိုးဝင်လာရပါသည်။

ယောက်ျားလုပ်သူက ယောက္ခမစကားကြောင့် နာကျင် ခံစားနေရတာကိုတောင် မိန်းမဖြစ်သူက မသိဟန်ဆောင် လျစ် လျူရှုနိုင်သည့်ဆက်ဆံရေးကို သူ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ခဲ့ဖူးပါ။

သုံးနှစ်ကြာမှ ယောက္ခမဖြစ်သူရဲ့သဘောထားကို ခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေ ရပါသည်။

ယောက္ခမက စကားနည်းသူ၊ အနေအေးသူမို့ သူ့ကို စကားမပြောတာပါဟု ယူဆထားခဲ့ပါသော်လည်း ဒီယူဆချက် က လုံးဝမှားနေကြောင်း ခုမှသိသိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

အဖော်ခွဲစွာပင် သူ့အခြေအနေကို အထီးကျန်စွာ ခံစား နေရပါသည်။ အကယ်၍ ဒီလိုအချိန်မှာသာ ချယ်ရီမြိုက်က သူ့ အတွက် ကလေးမွေးထားပေးခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ကလေးကို ကြည့်ပြီး အထီးကျန်ချင်မှကျန်ပေလိမ့်မည်။

အခုတော့ ဒီလိုခမ်းနားလှတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးကလည်း

၂၄၂ မယ်ခိုင်

သူ့အတွက် ထည်ဝါမှုကို မဆောင်ကျဉ်းပေးနိုင်တော့ပြီလေ။ သူ
မှားများမှားသွားပြီလားဟု မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသောအတွေးဆန်းက
ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်စပြုလာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၂)

မိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတိမရှိတဲ့သူက အခုလို အထီးကျန်
နေမိတော့လည်း သွားစရာနေရာမရှိ၍ ယခုအချိန်ထိ မှတ်မိနေ
သေးသော စောင်းအိုရဲ့တိုက်ခန်းရှိရာကိုသာ လာခဲ့ရပါသည်။

စောင်းအိုက သူ့ကိုကြိုဆိုမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပေ
မယ့် စောင်းအိုဆိုမှာက သူ့ရဲ့သွေးသားရင်းချာက ရှိနေခဲ့တယ်
လေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝင်ပေါက်၌ ထိုမီးခိုးရောင်ကားကလေး
ပြန်အလာကို စောင့်နေမိပါ၏။ ဆေးရုံကိုခွင့်တင်လိုက်ပြီး အချိန်

သုံးနာရီမျှ ပြုန်းတီးပြီးချိန်မှာတော့ ထိုကားလေးက မြင်ကွင်းထဲ ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သူပျော်ရွှင်သွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုကားလေး၏ နောက် မယောင်မလည်ပြေးလိုက်မိပါသည်။ ထိုကားလေးက ပါကင်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကားထဲမှ သမီးနှင့်အတူ စောင်းအိုတ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ ချက်ချင်းပြေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ပေမယ့် မရဲဖြစ်ရပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်တုန်းက စောင်းအို က သူ့ကို အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူက စောင်းအိုရဲ့အားနည်းချက်ကိုသာ ဖိနှင်းပြီး ပြောခဲ့ဖူးပဲ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ချက်ချင်းမျက်နှာပြဖို့ကို နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူရပါသည်။

သို့သော် ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါက သူ့သမီးပဲ။ သူက ကတော့ ရဲ့အဖေပဲဟု မာန်တင်းကာ မိမိကိုယ်ကိုအားပေးပြီး တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မဝံ့မရဲဖြစ်ရ

မယု သူပြုသမျှ နုရသောစောင်းအိုရဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့စိတ်ဓာတ် ကို ငယ်ပေါင်းမို့ သိထားနှင့်ပြီးသားပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် စောင်းအိုတို့သားအမိရှေ့တွင် ရဲရဲကြီး ရပ်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“စောင်းအို”

ထိုခေါ်သံကြောင့် သူမ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ ဒီလူ တကယ်သူလဲဟု ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ ပြီးတော့ မယုနိုင်ပါ။

အမှတ်မထင်တွေ့ထားကြတာ တစ်ပတ်မျှသာ ရှိပါ သေးသည်။ ယခုလို သူမနေအိမ်ရှိရာနေရာမှာ ထပ်တွေ့ပြန်တော့ ဒါတိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာကို သူမ မယုံကြည်နိုင်ပါ။

“လူမှားနေပြီလို့ ပြောဦးမလို့လား။ မင်း မလိမ်တတ် သေးဘူး စောင်းအိုရယ်”

ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောချလာသည်တွင် သူမရဲ့မျက်နှာမှာ တင်း တန်သွားရကာ...

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်
ကိုမန်း”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားတာ
လဲ စောင်းအို”

“ရှင်သိဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်မရှေ့က ဖယ်ပါ”

“ငါသိရမှကို ဖြစ်မယ်။ မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောင်း
လဲသွားရတာလဲ”

“ရှင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ရှင် မရှက်ဘူးလား
ကိုမန်း”

“ငါသိတဲ့စောင်းအိုက ခပ်ညံ့ညံ့ ညစ်ပေပေ ပဲပြုတ်
သည့်တစ်ယောက်ပါ။ ခုလိုနာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာဖြစ်စရာအကြောင်း
ကို မရှိတာ”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ ပို၍အံ့သြသွားရပါသည်။ ဒီပုံ
အတိုင်းဆို ကိုမန်းဟာ သူမဘဝအပိုင်းအစကို စုံစမ်းပြီးနေပြီဆို
တာ သူမ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ဒါဆို ဝေါင်းကိုရော သိနေပြီလား။ သူမ စိတ်ပူသွားမိ

ပါ၏။ အလုပ်များသောဝေါင်းကို ဘာလူမှုရေးကိစ္စနဲ့မှ ခေါင်းရှုပ်
မခံစေချင်ပါ။

“ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ ရိုင်းလှချည်လား ကိုမန်း”

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုမျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ တစ်ခါမှ
မပြောဖူးပါဘူး”

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုခုမလုပ်မီခင် ရှင်၊ ရှေ့က ဖယ်
လိုက်ပါ ကိုမန်း”

“မင်းရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေထဲမှာ ဒီလိုလေသံကလည်း ပါ
တာကိုး။ ဟုတ်ကဲ့လို့သာ ခပ်ညံ့ညံ့ခေါင်းငုံ့ခံနေတာထက်စာရင်
ဒီလိုပုံကို ငါကြိုက်တယ် စောင်းအို”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူမက သူ့ကိုမုန်းတီးစက်ဆုပ်
စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ၊ အပေါ်သွားစို့”

ပြဿနာဖြစ်နေသောသူမကို သမီးက မော့ကြည့်ပြီး
ပြောစဉ်တွင် ကိုမန်းက သမီးရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ...

“သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်တော့ ကလေးက စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်
နေခဲ့၍ ငါလိုလူကို ဒီလိုလက်တောက်လောက်ကလေးကများ
ဒီလိုကြည့်ရသလားဆိုပြီး သူ့စိတ်ဆိုးလိုက်မိပါသေးသည်။

“စောင်းမိမိဝေါင်းတဲ့ ရှင်သီချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဟုပြောပြီး ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား
သော ထိုသားအမိကို သူငေးပြီးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ
တွင် သီချင်တာတွေ သိပ်ကိုများနေခဲ့ပါသည်။

“စောင်းမိမိဝေါင်း”

ဒီလိုရှားပါးတဲ့နာမည်မျိုးကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ခန့်က သူ
ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။

သူ့ဦးနှောက်ထဲ ချာချာလည်နေချင်ပါ၏။

ထပ်၍လည်း သီချင်လာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လုံခြုံ
ရေးဦးလေးကြီးနားသွားကာ...

“ဒီတိုက်မှာ စောင်းအိုကို ဦးလေးသိလား”

“အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ”

“အခန်းနံပါတ်တော့ မသိဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကားတော့

သိတယ်။ မီးခိုးရောင်နံပါတ် ...”

“ဪ၊ သိပြီ၊ ဒါနဲ့...”

ဟုဆိုကာ သူ့ကို မယုံကြည်သလို အကဲခတ်တော့ သူ
က ဝန်ထမ်းကတ်ကို ထုတ်ပြကာ...

“ကျွန်တော် လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေပါ”

ဟုပြောတော့ ထိုလူက ပြုံးကာ...

“နာမည်တော့ မသိဘူး၊ အခန်း ...မှာ နေတယ်။

သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“နှစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“အင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ခပ်ချောချောလူတစ်ယောက်
မြင်တယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ ဒါဆို
စောင်းအိုက အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးပေါ့။ ဆိုတဲ့
အတွေးက သူ့ရင်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားစေရပါသည်။

သူ့စိတ်ကူးယဉ်လာမိပါသည်။ အဖေက ဆရာဝန်ကြီး၊
အမေက နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာကြီးပေါ့။

၂၅၀ ● ● ● ထိန်း

သို့သော် ထိုစောင်းမိမိဝေါင်း ဆိုတဲ့နာမည်ကြောင့် ရင်
ထဲမှာတော့ မတင်မကျခံစားနေရပါသည်။

အခန်း (၂၃)

“စောင်းအို”

ထိုအသံကြောင့် သူမ စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။ ကိုယ့်
အိမ်နဲ့ကိုယ်နေပြီး အပြင်သို့မထွက်ရဲလောက်အောင်ကို ဒုက္ခဖြစ်
နေရပါသည်။

မနေ့က ညနေကပဲ လူကိုမနေနိုင်အောင် လာနှောင့်
ယှက်သွားပြီးနေပြီ။ နုလည်း အလုပ်သွားရမှာမို့ အောက်သို့ဆင်း
ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလူက ဘာကိစ္စနဲ့ ထပ်ပေါ်လာရသလဲ။ သူမ စိတ်
ရှုပ်ရပါသည်။

သူမ တစ်ညလုံး စဉ်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူမက ပြတ်ပြတ် သားသားပြောရပေလိမ့်မည်။ သူမက မှန်တစ်ချပ်လို ဆက်ဆံရ ပေလိမ့်မည်။ သူ့ဘက်က သိက္ခာရှိရှိ ပြန်လာရင်လည်း သူမက ဣန္ဒြေရရငြင်းရပေလိမ့်မည်။

ရိုင်းရိုင်းပြပြပြောဆိုလာရင်လည်း သူမက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပဲ ငြင်းရပေလိမ့်မည်။ သူမရဲ့ဘဝကို နင်းချေသလို နင်းချေသွား ပြီးမှ ခုမှပြန်ကောက်ကိုင်ချင်နေသော ထိုမျက်လုံးတွေကို သူမ မနှစ်သက်ပါချေ။

သူ့သမီးလို့ အသိအမှတ်မပြုပါဘူးဆိုပြီး ခုမှ သမီးရှေ့ ခူးထောက်ထိုင်ချနေသည်ကိုလည်း သူမ မုန်းမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ထိုလူကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်ကာ...

“သမီး ကားထဲဝင်နေ၊ သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဟုဆိုကာ ကလေးက ထွက်သွားပြီးတော့မှ သူမက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒါတွေက တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိ

တယ် ကိုမန်း။ ရှင် အခုဘာအချိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ”

“ဆောရီး... စောင်းဒဏ်၊ ကိုယ် မင်းအပေါ် မှားသွားခဲ့ ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကသာ ရှင် အဲဒီစကားပြော ခဲ့မယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်ခဲ့မှာပေါ့”

“အခုကရော ဘာနောက်ကျနေသေးလို့လဲ”

“သိပ်ရှက်တတ်လွန်းတဲ့ သိက္ခာရှိလွန်းတဲ့ကိုမန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“စောင်းမီမီဝေါင်းရဲ့ ဖခင်နေရာက ကိုမန်းဆိုတဲ့ ငါ့ နာမည်နဲ့ပဲမဟုတ်လား”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက သူ့ကို ခနဲတဲ့တဲ့ကြည့် နေမိပါသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ စိတ်ပဲနာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က သိပ် ရွံစရာကောင်းနေပြီကိုမန်း။ ကျွန်မ သိပ်ညံ့ပါတယ်၊ နှစ်တွေ အကြာကြီး အတူနေခဲ့ပြီးမှ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး”

“မင်းစကားက ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကိုလာပြီး အထင်သေး
နေတာလား။ မင်းမှာ အဲဒီလောက်ကြီး အရည်အချင်းမရှိဘူး
စောင်းအို။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်က ပညာတတ်ပါတယ်၊ ဆရာဝန်
ကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့ ကျွန်မတို့သားအဖကို လာ
မပတ်သက်ပါနဲ့”

“ငါက မင်းတို့အဆင်ပြေကြရဲ့လားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“ကဲ၊ အခုအဆင်ပြေနေတာ ရှင်မြင်ပြီမဟုတ်လား”

“မင်းသာ အရင်ကတည်းက အဲဒီလိုနေရင် ငါ မင်း
ကို ပစ်သွားမိမှာမဟုတ်ဘူး စောင်းအို”

ဟုပြောသံကြားရချိန်မှာတော့ သူမနုလုံးသားမှာ အော်
ဂလီဆန်ချင်လာပါသည်။

ဘယ်သူ့ကိုကျောင်းစရိတ်ပေးနေရလို့ အဲဒီလိုစုတ်စုတ်
ပြတ်ပြတ်နေရတာလဲ။ ဘယ်သူ့အတွက် ငွေကို ကုန်းရှန်းပြီး
အသည်းအသန်ရှာနေရလို့ အဲဒီလိုနေခဲ့ရတာလဲ ဟုမေးပစ်ချင်
ပေမယ့် သူမ မမေးဖြစ်တော့ပါ။ အဲဒီလောက်ကို သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်

တွေက သူမအတွက် စိတ်ကုန်ဖို့ကောင်းနေလို့ပါ။

“ချယ်ရီခြံက ကျွန်မထက် အများကြီးလှပါတယ်။ မွေး
ကြိုင်ပါတယ်၊ သန့်ရှင်းပါတယ်၊ ချမ်းသာပါတယ်၊ ရှင့်အိမ်ထောင်
ရေးမှာပဲ ရှင့်ကလေးနဲ့ ရှင့်မိန်းမနဲ့ သာသာယာယာနေပါ။ ကျွန်မ
ကို လာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့. . . တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ့်မှာ စောင်းမီမီဝင်းကလွဲရင် တခြားကလေး
မရှိဘူး စောင်းအို”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ လန့်သွားရပါသည်။

“အပျော်အပါးကသာ ပထမဦးစားပေးဖြစ်နေတဲ့ချယ်ရီ
က ကိုယ်ဝန်မမြဲဘူး”

“အဲဒါ ရှင်တို့ကိစ္စပါ၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကို လာ
မနှောင့်ယှက်ရင် ကျေနပ်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်မည်ကြံတော့. . .

“အဲဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ စောင်းအို”

ဆိုသည့်အမေးစကားကြောင့် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေမှာ ပြန်
လည်ရပ်တန့်သွားရပါ၏။

“မင်း အခုချိန်ထိ လက်မထပ်ရသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်။ မင်းရဲ့ဘေးကကောင်ကို ရှင်းပါ။ မင်းနဲ့ကိုယ်က တရား ဝင်မကွာရှင်းရသေးဘူး။ ကိုယ်က စောင်းမီမီဝေါင်းရဲ့အခင်ပဲ”

သူမ ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

“ကျွန်မရဲ့ဘဝကို မြောင်းပုပ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မှိတ်ထားခဲ့ပြီးမှ တစ်ပါးသူ ကောက်ယူသန့်စင်ပြီးချိန်မှ ဒါ ငါ့ဟာမီ ဆိုရင် ရှင်က ဘယ်လိုလူမျိုးစားလဲ ကိုမန်း။ ရှင်လိုပညာတတ် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့အဆင့်က ဒီလောက်ပဲလား။ ရှင်မရှက်ဘူးလား၊ ဟမ်း... ကျွန်မတို့သားအမိရှေ့ကို အဲဒီလိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ပေါ်လာ တာ ရှင်မရှက်ဘူးလား”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပြောပစ်ချိန်မှာတော့ သူ ငြိမ်ကျသွား ရပါသည်။ သူမ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာကာ ကားတံခါးကို ဆွဲ ဖွင့်လိုက်တော့...

“မင်းကို ငါ ခုချိန်ထိချစ်နေသေးတယ် စောင်းအို”

“ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့စောင်းအိုကိုတော့ ရှင် အဲဒီလိုစကား မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဟိုဘဝတွေဘဝတွေက အကြွေးပါခဲ့ရင်တောင်

ရှင်ကို ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မအကျေဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ ကိုမန်း။ ရှင်ထပ် ပြီး ဘာမှမလိုချင်ပါနဲ့တော့။ ရှင်လိုအဖေမျိုးကိုလည်း သမီးကို မပေးချင်ဘူး။ ရှင်မှတ်ထားပါ... ဝေါင်းဆိုတာက သမီးရဲ့အဖေ နာမည်ပါ။ အခု ကျွန်မဘဝက ရှင်ဝင်လာချင်တိုင်း ဝင်လာလို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်မမှာ နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့အိမ်တစ်အိမ် ရှိနေပြီ။ ရှင် သဘောပေါက်ထားပါ”

ဟုသာဆိုပြီး ကားပေါ် ကျော့ကျော့လေးတက်ကာ မောင်းထွက်သွားသောစောင်းအိုကြောင့် သူ့နှလုံးတစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ခံပြင်းပါသည်။ မကျေနပ်ပါ။

တစ်သက်လုံးက သူ့မျက်နှာကို အရိုလိုက်ကြည့်ကာ နေ လာပြီး သူ့ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ရူးမတတ်မျှော်လင့်နေ ခဲ့သောစောင်းအိုက သူ့ရဲ့ချစ်စကားကို လျစ်လျူရှုချသွားခဲ့သော ကြောင့် သူခံပြင်းနေရပါ၏။

ပြောင်းလဲလာသောအခြေအနေနှင့်နည်းတူစွာပင် သူ့ အပေါ် ဆက်ဆံရေးပါပြောင်းလဲသွားသဖြင့် ငယ်နိုင်ဖြစ်သော စောင်းအိုကို သူ ပညာပေးမှုဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်

မိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်သို့ပြန်လာပြီး အပြင်ထွက်ရန်ပြင်ဆင်
နေသော ချယ်ရီခြံခံရဲ့ဘေးတွင် ငူငူကြီးထိုင်နေမိပါ၏။ ဘာလုပ်
ရမှန်း စဉ်းစားမရသေး၍ပါ။ ခုချိန်မှာ ချယ်ရီခြံခံကိုကွာရှင်းပြီး
သိပ်ကိုလှပ၍ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းရှိတဲ့ စောင်းအိုနှင့်
ပြန်လည်ပေါင်းဖက်ချင်လှပါသည်။

ချယ်ရီခြံခံက သူနှင့်လင်မယားပတ်သက်မှုကလွဲပြီး မိ
သားစုဆိုသည့် သားထောက်သမီးခံမရှိပါချေ။ စောင်းအိုမှာက
သူ၏သွေးသားရှိသည်။ စောင်းအိုက သူ့ရဲ့မိသားစုလေး။

ထို့ကြောင့် ယခုတော့ ချယ်ရီခြံခံကို ဟန်လုပ်ကာ ဖား
မနေချင်တော့၍ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ထိုင်နေဖြစ်ပါသည်။

“ကိုမန်း ဂျူတီမရှိဘူးလား”

ဟု နားကပ်ပန်ရင်း မေးနေသောချယ်ရီခြံခံကို သူတ
ပေစောင်းစောင်းစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်တုန်းက ငါ့ရဲ့အလုပ်ချိန်ကို စိတ်ဝင်စားဘူး
လို့လဲ”

“ပြီးရောလေ၊ စောစောစီးစီးစကားမများချင်လို့ ချယ်
ရီကပဲ သည်းခံလိုက်ပါမယ်”

ဟုဆိုသော ချယ်ရီခြံခံကို သူ စိုက်ကြည့်မိသွားပါသည်။
ချယ်ရီခြံခံက သူ့ငြင်းဆန်၍မရအောင်ပင် လှပါသည်။ အစဉ်အမြဲ
မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်နေသောခန္ဓာကိုယ်မွှေးမွှေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး
အချိန်ပြည့်ကာလာတွေအပြည့်နှင့် ထိုမျက်နှာမျိုးက သူ့ရဲ့အကြိုက်
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ယခုတော့ သူ့စတင်၍ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါ၏။
ဖက်ရှင်ကျကျဆိုပေမယ့် မိမိအသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်
ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြင်ဆင်ထားသည့်အလှမျိုးကိုသာ သူ နှစ်သက်စ
ပြုနေခဲ့ပါသည်။ စောင်းအိုက အဲဒီလောက်ထိလှမှန်း သူ့ဘာလို့
အစောကြီးကတည်းက သတိမထားမိပါလိမ့်။

သူ ချယ်ရီခြံခံကိုစိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုအတွေးရသွား
ကာ...

“ချယ်ရီ”

“အင်း”

၂၆၀ ● မယ်နိုင်

“ကိုယ်တို့တစ်ခါဆုံဖူးတဲ့ ဝေါင်းဆိုတဲ့ကောင်လေ”

ဟု ဝေါင်းရဲ့အကြောင်းကို သူက စတင်လိုက်တော့
ချယ်ရီနဲ့မြန်က သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသလို ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီကောင်ရဲ့သမီးနာမည်က”

“စောင်းမိမိဝေါင်းလေ”

“ဘာ!”

ဒါဆို သူတွေ့နေတာ မမှားနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

“နေပါဦး ကိုမန်းက ဘာလို့ ဝေါင်းရဲ့အကြောင်းပြော
နေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သတိထားမိလို့ပါ။ ဒီကောင်က
ဘာလုပ်တဲ့ကောင်လဲ”

“ခုတလော ဝေါင်းရဲ့အကြောင်းတွေချည်း ပြောနေရ
ပါလားနော်”

“ဘာလို့လဲ”

“မနေ့ကပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ ဝေါင်းရဲ့ခပ်ဆန်
ဆန်းအကြောင်းတွေ ပြောကြရသေးတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ● ၂၆၁

“ဘယ်လိုဆန်းဆန်းမျိုးလဲ”

“ဝေါင်းက အမြဲတမ်း သူများရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းခံရ
တယ်”

“ချယ်ရီနဲ့ဝေါင်းက...”

“ကိုမန်း စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော် ကိုမန်းမေးလို့ ချယ်ရီ
က ပြောနေရတာ”

“ပြောပါ ကိုယ်သိချင်နေတာပါ။ လုံးဝစိတ်မဆိုးဘူး။
ကတိပေးတယ်”

“ဆယ်တန်းတုန်းကတည်းက ဝေါင်းက ချယ်ရီရဲ့ခရေ
ဇီပါ။ ဝေါင်းက ချောတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်တယ်။ နောက်တော့ ကျောင်း
ပြီးချိန်မှ ချယ်ရီနဲ့ဝေါင်းက ကလပ်တစ်ခုမှာ ပြန်ဆုံရတယ်။ အဲဒီ
အချိန်က ဝေါင်းက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတွေ့သင်ပြီး ပြန်လာတာ”

“ဘာ! နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်တယ်”

“ဝေါင်းက ဘယ်လောက်ချမ်းသာမုန်းတော့ မသိဘူး။
ချယ်ရီနဲ့တွေ့နေတဲ့ကာလပတ်မှာ ကားသုံးမျိုးလောက် ပြောင်းစီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၂ ● မယ်ခိုင်

တယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားတဲ့။ နိက်ကလပ်မှာ မူးပြီးသောင်းကျန်းတာကတော့ ဝေါင်းရဲ့စတိုင်လ်ပေါ့”

“အပေအတေပေါ့”

“ဝေါင်းက ထူးဆန်းတာတစ်ခုရှိတယ်။ သူ မိန်းမတွေကို မချစ်တတ်ဘူး။ သူနဲ့သက်တမ်းကြာရှည်တဲ့မိန်းမက ချယ်ရီ ပထမဆုံးပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါသည်။ စောင်းအိုက ဒီလိုလူမျိုးနှင့်တွေ့နေရ၍ စောင်းအိုက သိပ်ယုံကြည်အားကိုးနေ၍ လှောင်ရယ်ချင်ပါသေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ မနေ့ကမှ ချယ်ရီသိလိုက်ရတယ်။ ဝေါင်းက Top Choice ပိုင်ရှင်ရဲ့သား... ပြီးတော့ ကာလာဂရိကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ရဲ့သားတဲ့”

“ဘာ!”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သိပ်ကိုအံ့သြသွားရပါသည်။ ကာလာဂရိဆိုတဲ့ကုမ္ပဏီရဲ့သတင်းက သိပ်ကိုနာမည်ကြီးလွန်းနေလို့ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမင်းနှင့်လမင်း တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာ ● ၂၆၃

“ချယ်ရီလည်း ကိုမန်းလိုပဲ သိပ်အံ့သြသွားတယ်။ မထင်ရဘူးနော်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် သောင်းကျန်းချင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ဝေါင်းကို အဲဒီလိုမထင်ရဘူး”

“အခုရော အလုပ်လက်မဲ့လား”

“အဲဒါပိုအံ့သြဖို့ကောင်းတာပေါ့။ အခု ဝေါင်းက ကာလာဂရိမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာရာထူးနဲ့တဲ့လေ”

“ဘယ်လို”

“ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ရက်နှစ်ဆယ်လောက်က တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဝေါင်းရဲ့ပုံက သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ထင်နေတာ။ စမတ်ကျပြီး လူကြီးဆန်နေတယ်လေ။ သူ့အမျိုးသမီးကိုလည်း သိပ်ချစ်ပုံရတယ်။ ဟိုကလည်း ကြည့်ကောင်းတာကိုး။ ဝေါင်းက အဲဒီလိုပုံစံနဲ့မိန်းမကို စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတယ်”

“ဘာလဲ”

“သူတို့ကလေးသာရှိတယ်... မင်္ဂလာပွဲမလုပ်ရသေးဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မသိလိုက်ကြတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား မင်္ဂလာပွဲကို မသိဘဲရှိပါ့မလား... မနေ့မှ မင်္ဂလာဖိတ်စာ ရလာတာ”

“ဘာ... မင်္ဂလာဖိတ်စာ”

“အင်း၊ ခုမှမင်္ဂလာပွဲလုပ်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ အလုပ်များတဲ့ လူတွေရဲ့စတိုင်လ်လေး၊ သတို့သားရော သတို့သမီးရော အနောက်မှာ အမြီးတွေအရှည်ကြီးပဲ၊ တကယ်မနာလိုချင်စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီဒီဇိုင်းနာက ပြင်သစ်မှာ ခြောက်လလောက် သင်တန်းသွားတက်ထားတာတဲ့”

“ဘာ!... ပြင်သစ်”

သူလိုဆရာဝန်တောင် မလေးရှားထိ မရောက်ဖူးသေးတာဘဲ။ လမ်းဘေးပဲပြုတ်သည်က ပြင်သစ်မှာ သင်တန်းသွားတက်တယ်ဆိုတော့ သူ့နားသူ မယုံချင်ပါ။

“အဲဒီ ဒီဇိုင်းနာက အင်္ဂလိပ်မှာ တော်တော်ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ပြောကြတယ်”

“ဘာ! သူက”

“ကျွမ်းကျင်မှာပေါ့လေ၊ Top Choice ကာလာဂရီတို့လိုလူမျိုးတွေပဲဟာ။ ကာလာဂရီကို အမွေဆက်ခံမယ့်သူကလည်း ဒီလောက်နာမည်ရှည်ရှည်ကိုပိုင်ရမှာပေါ့။ Top Choice ကလည်း သေးတဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီဒီဇိုင်းနာကပဲ အမွေဆက်ခံမယ်ထင်ပါရဲ့။ ယောက္ခမက သိပ်ကိုမြှောက်စားတယ်လို့ပြောနေကြတာ”

သူလက်ဖျားခါရလောက်အောင်ကို အံ့သြသွားရပါ၏။

“ဒါကြောင့် နာမည်သာတူတယ်၊ ကံမတူဘူးလို့ပြောတာပေါ့။ တချို့ကတော့လည်း တဲအိမ်စုတ်မှာ ပဲပြုတ်ရောင်းရတယ်လေ။ အဲ၊ အဲဒီအကြောင်းပြောနေတာနဲ့ နောက်ကျနေပြီ။ ချယ်ရီ သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဪ၊ ကိုမန်း၊ ရှင့်အိတ်ထဲက ပြားကပ်နေတဲ့ပိုက်ဆံကို ချယ်ရီအိတ်ထဲ ပြောင်းလိုက်ပြီနော်”

သွက်လက်စွာပြောပြီး ထွက်သွားသောမိန်းမဖြစ်သူကို သူစိတ်မတိုနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ကုန်သွားရပါသည်။

ဒီအသက်အရွယ် ဒီအလုပ်အကိုင်နှင့် ဘဝစာအုပ်လေး

၂၆၆ ● မယ်နိုင်

တောင် မလုပ်နိုင်သည့်သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို သူစိတ်ပျက်နေမိပါသည်။
မဝင်လာသေးသောငွေကို သုံးဖြုန်းဖို့သာ အဆင်သင့်စောင့်နေ
သော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်သည့်ချယ်ရီကို သူစိတ်ပျက်နေခဲ့
တာ ကြာပါပြီ။ သူ့ရဲ့နောင်ရေးကို သူစိုးရိမ်လာမိပါ၏။

ဒီလိုပုံစံအတိုင်းသာဆိုရင် ယောက္ခမကျွေးတဲ့ ဒီမသတာ
ရေစာထမင်းကို ဘယ်အချိန်ထိများ စားနေရမှာလဲ။ လက်ထဲမှာ
ငွေပိုတစ်ပြားမှမကပ်တဲ့သူ့ဘဝကို သူစိတ်ပျက်နေရပါသည်။

စောင်းအိုနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းကတော့ ချယ်ရီကို သည်းခံ
လို့ရပေမယ့် အခုတော့ တော်တော်ကို စိတ်ပျက်နေမိပါပြီလေ။
စောင်းအိုနှင့်ချယ်ရီက သိပ်ကိုကွာခြားလွန်းနေပါသည်။

စောင်းအိုက ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ရှိသည်။ ဝင်ငွေရှိပြီး စနစ်
တကျနေထိုင်သည်။ အထက်တန်းကျကျ လူကြီးလူကောင်းဆန်
ဆန် ဝတ်စားသည်လေ။ ယခုကျပြန်တော့လည်း သူ၏မျက်လုံး
ထဲတွင် စောင်းအိုသာလျှင် အကောင်းဆုံးမိန်းမပါပဲဟု မြင်သွားမိ
ပြန်ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၄)

“ဖေဖေ”

ဟုခေါ်လိုက်၍ သူ့နားသူမယုနိုင်အောင် ခြစ်သွားသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် လက်ထဲမှကိုင်ထားသောအထုပ်ကို သိပ်
ကာ ရှုမငြီးသောချစ်သမီးကို ပွေ့ချီလိုက်ပါ၏။

“သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း အဲဒီလိုပဲခေါ်တယ်။
သမီးရော အဲဒီလိုခေါ်လို့ရပြီမဟုတ်လား”

“ရတာပေါ့၊ သိပ်ရတာပေါ့။ ဦးဖေ... အဲ၊ ဖေဖေက
လည်း အဲဒီလိုအခေါ်ခံရတာကို ကြိုက်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဆိုရင် အဲဒီလိုပဲခေါ်တော့မယ်”

“သိပ်တော်တဲ့သမီးကို ဖေဖေက ဆုချရမယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးရဲ့ပါးပြင်ကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပါသည်။

“မနေ့က ဖေဖေ ဘာလို့မလာတာလဲ။ သမီးက ဖေဖေ လို့ ခေါ်မလို့ဟာကို။ ပြီးတော့ သမီးလွမ်းနေတာ”

“ဆောရီး... သမီးရယ်၊ ညစာစားဖွဲက မသွားမဖြစ် လို့ပါ”

“ဖေဖေ မလာတော့ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် လာတယ် သိလား။ မေမေ့ကို စကားတွေ အများကြီးပြောသွားတယ်။ မေမေ့ က သမီးကို စောင်းမီမီဝေါင်းတဲ့။ အဲဒီနာမည်ကို သမီးသိပ်ကြိုက် တာပဲ။ ဖေဖေနာမည်ရော မေမေ့နာမည်ရော မီးမီးနာမည်ရော ပါတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွား ရပါတယ်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖွေချိထားသောသမီးကိုချကာ သူ့အတွက် လိမ္မော်သီးဖျော်နေသောစောင်းအိုကို ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

“သမီး သွားဆော့ဦးနော်၊ မေမေနဲ့စကားပြောစရာရှိ

တယ်”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“စောင်းအို”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ သူ မနေ့က ဒီကိုလာသွားတယ်။ ဒီ မနက်ရောပဲ”

“ဘာ!”

“ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မပြောလိုက် တာပါ”

“ကိုယ်ခံစားရတယ် စောင်းအို၊ ကိုယ်က စောင်းအိုရှေ့ မှာ ကာကွယ်ပေးချင်ခဲ့တာပါ။ စောင်းအိုရဲ့ အားအကိုးခံ၊ လူတစ် ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

“ဆောရီး... ကို၊ ကျွန်မ အဲဒီလိုမတွေးမိလိုက်ဘူး။ ကို စိတ်ရှုပ်မှာစိုးရိမ်တာတစ်ခုတည်းပါပဲ”

“အိမ်ဦးနတ်ဆိုတာ အိမ်ရဲ့ဘယ်ကိစ္စမဆို သိရမယ်။ သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စကိုလည်း တာဝန်သိသိနဲ့ ဦးဆောင်ဖြေရှင်း ရမယ်။ ကိုယ်က စောင်းအိုရဲ့အိမ်ဦးနတ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုက ကျွန်မဘဝမှာ အကောင်းဆုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကိုကို ကျွန်မယုံကြည်အားကိုးတယ်၊ ချစ်ပါတယ်။ ကိုနဲ့ပဲ ရိုးမြေကျအတူတူနေချင်ပါတယ်။ ကိုနဲ့အတူ နေချိန်လောက် ကျွန်မဘဝမှာ လုံခြုံခွေးထွေးတဲ့အချိန်မျိုးမရှိ ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုက ကျွန်မဘဝကို မွေးဖွားပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကိုရယ်။ ကျွန်မခံစားရတယ်။ ကျွန်မက ကိုကို စိတ်မရှုပ်စေချင်ရုံသက်သက်ပါ”

ဟုဆိုနေသောချစ်သူရဲ့လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ၊

“စောင်းအိုနဲ့ သမီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ့်မှာ ဘာ စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စမှမရှိဘူးမို့ နောက်ဆို ဘယ်အရာမဆိုပြောလို့ ရတယ်... ဟုတ်လား။ ခုချိန်မှာ သမီးနဲ့စောင်းအိုက ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုပြုံးတုံ့တုံ့ကြည့်လာကာ၊

“လက်ကိုမလွှတ်သေးဘူးလား။ ကိုက အဲဒီလိုကိုင်တာ ရင် ဒီလိမ္မော်ရည်ကို ဘယ်လိုဖျော်ရမလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမလည်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကိုယ့်မှာ အဲဒီလောက်ထိ ချစ်ရတဲ့သူ ရှိလာလိမ့်မယ် လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး။ အချစ်ဆိုတာ တော်တော် ဆန်းကြယ်တယ်။ ချစ်မိသွားရင် သူသာ ပထမ၊ သူသာ ဒုတိယ ဖြစ်သွားရော”

“ဝန်ထမ်းတွေကြားရင်တော့ ကိုကို ရယ်တော့မှာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“အမြဲရုပ်တည်ကြီးနဲ့ကိုက အဲဒီလိုပြောတတ်လို့လေ”

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတိုင်း အဲဒီလိုဖြစ်သွားကြတာပဲ။ သူတို့နားလည်မှာပါ။ စောင်းအိုကိုတောင် အားကျနေကြဦးမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ်က အရမ်းချစ်လို့လေ”

ဟုဆိုတော့ သူမ ပြုံးမိသွားပါသည်။

“ကို၊ ကျွန်မတို့ ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးကြရအောင်လား”

“ဘာလို့လဲ”

“သမီးကို ကိုသမီးအဖြစ် အိမ်ထောင်စုစာရင်းထဲ သွင်း ချင်လို့ပါ”

“ဒါကြောင့်ပြောတယ်၊ အစကတည်းက ကိုယ့်နာမည် နဲ့လုပ်လိုက်ပါလို့”

“မေမေနဲ့ဖေဖေကို အားနာတယ်၊ မေမေက ကျွန်မနဲ့ ကိုကို သဘောမတူလောက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“အဲဒါ စောင်းအိုညံ့လို့ပေါ့၊ မေမေက ဘယ်လိုစိတ်မျိုး လဲလို့ ခန့်မှန်းနိုင်ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘာလို့လဲ... ကိုမန်းက ပြဿနာ ရှာချင်လို့လား”

“အဲဒီသဘောဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဒီကောင် တော်တော်မှိုက်ရှိုင်းတာပဲ၊ အရင်က မလို ချင်ပါဘူးပြောတာ သူပဲလေ”

“ကျွန်မလည်း သူဟာ ဒီလိုလူမျိုးမှန်းမသိခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မ ရဲ့အိမ်ကိုလည်း စုံစမ်းထားပုံရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့အလုပ် အကိုင်ကိုပါ သိနေတယ်”

“ဟင်!”

“ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်၊ ကျွန်မကြောင့် မေမေ့ကို စိတ် မရှုပ်စေချင်ဘူး”

“ဒီကောင် တော်တော်လေး လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ။ စောင်းအိုကို ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ချစ်တယ်တဲ့”

“ဘာ!”

“သမီးရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး တရားဝင်မကွာ ရှင်းရသေးဘူးလို့ ပြောသွားတယ်”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်မ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက သိပ် ကို ရှူးမှိုက်နေတယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ စောင်းအိုရယ်၊ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာရက်က လည်း မလိုတော့ပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ပဲ လက်မှတ်ထိုးပြီး သမီးကို ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်စုစာရင်းထဲထည့်ပြီး စောင်းအိုကိုပါ ဇနီးဆို ပြီး ထည့်လိုက်တော့မယ်။ မနက်ဖြန် ကိုယ်ခွင့်တင်လိုက်မယ်။ ကိစ္စတွေပြီးရင် ဘာဘဆီ သွားကြတာပေါ့။ အရမ်းကြီးလည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်ရှိတယ်”

“ကျွန်မ စိုးရိမ်တာက ကိုကိုပါ။ ကျွန်မလည်း ဘာဖြစ်

၂၇၄ မယ်ခိုင်

နေမှန်းမသိဘူး၊ တွေးပူပြီး စိုးရိမ်နေတော့တာပဲ။ ကျွန်မကြောင့်
သာ၊ ကိုရော မေမေရော ဖေဖေပါ သိက္ခာကျကုန်ရင် ကျွန်မ
အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး”

“စောင်းအိုရယ်၊ အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ။ သူက ပညာ
တတ်တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီလိုကြီးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ချစ်ရသူလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်
ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ရတက်မအေးရပါချေ။

လူ ကပ်ခိုလုပ်မှဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

“တစ်ချိန်ကတော့ ဒီလိုလူကို ပညာပေးချင်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ အခုလို သွေးအေးလို့ နေရာကျသွားမှ ဒီလိုအခြေအနေ
နဲ့ပြန်ဆုံရတော့ ကိုယ်စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“ကိုရယ်”

ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ကြားမှာ ခုလိုနွေးနွေးထွေးထွေးရှိပြန်
တော့လည်း သူမမှာ အင်အားသစ်တို့ ဖြစ်တည်နေရပါသည်။
သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဝေါင်းရဲရင်ခွင်ကသာ အနွေးထွေး
ဆုံးလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့

အခန်း (၂၅)

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးမှာမို့ ဝတ်စုံကို သစ်သစ်လွင်လွင်
ဖြစ်အောင်၊ အဝါရောင်ကိုရွေးချယ်ပြီး ဆံထုံးကို ခပ်မြင့်မြင့်ထုံး
ကာ ဖွဲ့လိုက်တော့ သူမရဲ့ဟန်ပန်က သိပ်ကိုကျော့ရှင်းသပ်ရပ်
သွားရပြီလေ။

သမီးကို ကျောင်းသို့အရင်ဝင်ပို့ကာ ကျောင်းထဲမှ ထွက်
လာခဲ့တော့ ကိုမန်းကို အံ့သြစွာပင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ရှင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်သမီးရှိတဲ့နေရာကို ကိုယ်လာတာ အဆန်းလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါ ရှင်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ ရှင်သတိရသင့်တယ်”

“မင်းရဲ့လေသံကို ပြင်ပြောလိုက်စမ်း စောင်းအို”

“ကျွန်မကို အဲဒီလိုအော်ပိုင်ခွင့် ရှင်မှာမရှိဘူးကိုမန်း”

“ဪ၊ ဆောရီး... နိုင်ငံခြားပြန် နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်း နာမကြီးရယ်... ဆောရီးပါ”

“ရှင် ကျွန်မဘဝကို ရှုပ်ထွေးအောင်မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမန်း”

“ကိုယ် တစ်ညလုံးစဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်တို့ပြန်ပေါင်း မယ် စောင်းအို”

“ဒီစကားပြောတာ ရှင်ရူးသွားလို့ပဲဖြစ်မယ်။ ကျွန်မက ရှင်ပစ်ချင်ပစ်၊ ကောက်ကိုင်လိုကိုင် လုပ်လို့ရတဲ့သက်မဲ့မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်နဲ့... သိလား။ ရှင် ဒီလိုလုပ်နေတာ တောင် လွန်နေပြီ”

“မင်းတို့လက်ထပ်ရသေးဘူးဆိုတာ ငါသိနေတယ် ဆိုရင်ရော”

“ဘာ!”

“မင်္ဂလာဖိတ်စာကို ငါရထားပြီးနေပြီ၊ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို

ဖျက်လိုက်ပါ”

“ဘာ!”

“မင်းမဖျက်ရင် ငါဖျက်ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးနေပါလား”

“မယုံရင် မင်းလုပ်လိုက်ပါ။ မင်းကောင်ကို မယားခိုးမှု နဲ့ တရားစွဲပြမယ်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့နော်၊ တောက်တဲ့လိုတွယ် ကပ်နေတဲ့မင်းကိုတောင် ငါက ရအောင်ခွာချခဲ့ဖူးသေးတာပဲ။ ငါ ဘာမှမလုပ်နိုင်စရာမရှိဘူး”

“ရှင်ဟာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား။ လောက မှာ ရှင်မပြောနိုင်တဲ့စကား မရှိဘူးဘဲ။ တော်တော်အောက်တန်း ကျပါလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းပြောသလိုမျိုးပဲ ငါက အောက် တန်းကျတဲ့နည်းပဲ သုံးရမှာပေါ့။ မင်းကိုထပ်သတိပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်လိုက်ပါ”

ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်မကိုက်ညီအောင်ကို ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြော ကာ ထွက်သွားသောသူ့ကို သူမ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူမရဲ့ဒူးများ ညွတ်ခွေယိုင်ကျချင်လာပါ၏။

သူမ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိပါ။

ကိုကို သူမ စိုးရိမ်မိပါ၏။

သူမ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ မသိပါ။

သို့သော် သူမရဲ့အားကိုးရာဖြစ်သော ကိုကိုသာ တိုင်ပင်ဖို့အတွက် သူမဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပါ၏။

“တု!...”

ဆိုသောအသံရှည်ကြီး ထွက်ပေါ်ပြီးချိန်မှာတော့...

“ဟဲလို”

“ကို”

“စောင်းအို၊ အသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကို သူလာသွားတယ်၊ ကိုကိုမယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမယ်တဲ့”

“ဟင်!”

“ကျွန်မသိပ်ကြောက်တာပဲ ကိုရယ်”

“စောင်းအို သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ကားမမောင်း

နဲ့နော်။ ကိုယ် ခုပဲလာခေါ်မယ်၊ အဲဒီမှာပဲစောင့်နေပါ”

ဟုဆိုပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကိုက ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုရဲ့ရင်ခွင်က သူမကိုလုံခြုံနွေးထွေးစေရသည်မို့ ကိုရဲ့ရင်ခွင်ကြားထဲတွင် သူမ နားခိုလိုက်ပါသည်။

“ကို၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကိုယ် မကြောက်ပါဘူး၊ အခု ဘာဘာဆီ သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဘာဘာဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဘာဘာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စာဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ဘာဘာကို အကြောင်းစုံရှင်းပြတော့ ဘာဘာက တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားကာ သက်ပြင်းချနေပါ၏။ ပြီးနောက် လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ပါဟုဆိုသဖြင့် သူရောသူမပါ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

ဘာဘာက သက်သေလိုက်ပေးသဖြင့် ထိုနေ့မှာပဲ သူမနှင့်ချစ်သူကိုတို့ တရားရုံးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ

၂၀၀ ● ဇယ်ခိုင်

ပါသည်။ ကိုရဲလက်ထဲတွင် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် သူမရဲ့ဘဝကို
အပ်နှံပါတော့မည်လေ။

အခန်း (၂၆)

“ဆရာ... ဧည့်သည်”

ဟုဆိုသဖြင့် လုပ်လက်စလူနာမှတ်တမ်းများကို ရပ်တန့်
ထားကာ ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့ လူကြီးတစ်ယောက်
ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သုံးနှစ်ကြာသွားပြီဆိုပေမယ့် သူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကောင်း
ကောင်းသိနေပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ခုံတွင်ဝင်ထိုင်သော
သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“မတွေ့တာ သုံးနှစ်လောက် ကြာသွားပေမယ့် မောင်

ရင်ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ သန့်တုန်း၊ ယုံတုန်း တစ်ယူသန့် တုန်းပဲ”

“စောင်းအို လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီထင်တယ်”

“ပြနေတဲ့အရာကို အပ်နဲ့ချုပ်ဖို့ပါ။ ချုပ်မရအောင် မပြ သေးခင် အချိန်မီလာတားတာလို့ ပြောရင်ရတယ်”

“ကျွန်တော်က တစ်ယူသန့်တယ်လို့ ရှေ့နေကြီးပြောခဲ့ တယ်နော်။ ဒါက အမှန်ပါ”

“အကန့်အသတ်ရှိတယ် မောင်ရင်၊ အကန့်အသတ်မဲ့ တစ်ယူသန့်မိရင် ဆိုးတာတွေပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“စစ်ကြေငြာပြီးပြီမို့ နောက်ဆုတ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့ဘူး။ ဆရာကြီးအချိန်ကုန်ပါတယ်၊ သက်တောင့်သက်သာပြန်နားနေ လိုက်ပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က မောင်ရင်ကို ကျုပ် ဘာ ပြောခဲ့သလဲ။ နောက်မကျသေးခင် ပြန်ပါ။ ရှေ့နေတစ်ယောက် မှာ အထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲနဲ့ မလာဘူးလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း ဒီနေရာကို ကျုပ် ဒုတိယအကြိမ်

ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ”

“အခြေအနေက ကွာခြားသွားပြီ ရှေ့နေကြီး။ ဒီတစ် ကြိမ်မှာ ကျွန်တော်က တရားလိုပါ”

“အချို့အမှုတွေမှာ တရားလိုက တရားခံဖြစ်သွားတတ် တယ်ဆိုတာ မောင်ရင် ကြားဖူးမှာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရင်၊ ကျုပ်က ပြေလည်အောင်လုပ် ဖို့ လာတာပါ။ ပြီးတော့ မောင်ရင်ကိုပြောပြချင်လို့ပါ။ မောင်ရင် ကတော့ မေ့နေပြီလားမသိဘူး။ မောင်ရင် ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ စောင်းအိုက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့မောင်ရင်ရဲ့ ပွဲတက်မယားမဖြစ် နိုင်ဘူးလို့။ ကလေးကလည်း သူ့ဘာသာ မွေးခဲ့လို့ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး။ အမြင့်ကိုတက်ချင်တဲ့လူက စောင်းအိုနဲ့မလိုက်ဖက် ပါဘူး... ဟုတ်တယ်နော်၊ မောင်ရင် အဲဒီလိုပြောခဲ့ဖူးတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ ထိုရှေ့နေကို အံ့သြစွာကြည့်မိသွားရ ပါသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ယူသန့်သောသူက...

“အခြေအနေက သိပ်ကိုခြားနားသွားပြီ၊ အခုချိန်မှာ

စောင်းအိုက ပွဲတက်မယားဖြစ်နိုင်နေပြီ။ လက်ရှိမိန်းမကို ကွာရှင်းပြီး ပြန်ပေါင်းနိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခုချိန်ထိ စောင်းအိုနဲ့ မကွာရှင်းရသေးလို့ပဲ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပြန်သိမ်းတယ်လို့ မှတ်ယူပါတယ်။ နောက်မယားဆိုတာ ရူးမိုက်တုန်း တစ်ခဏပါ။ မိန်းမကို မကြာခင် ကွာရှင်းမှာပါ။ ကိုယ့်သမီးနဲ့ကိုယ်မိန်းမရှိတဲ့ နေရာက ကိုယ့်အိမ်ပဲလေ။ ဒါကို ရှေ့နေကြီး သိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့နေကြီးပြောသလို လူတစ်ယောက်ပဲ။ အကျိုးမရှိတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမကိုကွာရှင်းဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ခုချိန်မှာ စောင်းအိုက ပါရမီပြည့်ဖက်လေ။ ဝင်းမှည့်နေတဲ့အသီးကိုခူးပြီး မြွေမစားချင်တဲ့သူ ရှိမလား။ ခုချိန်မှာတောင် စောင်းအိုက မှည့်ဝင်း ရွှမ်းစိုနေတဲ့အသီးတစ်လုံးလေ။ ရှေ့နေကြီးပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကိုပဲ ပြန်ပြောပါမယ်။ နောက်မှ တရားရုံးမှာ တွေ့တာပေါ့။

“ဘာအမှုမျိုး ခေါင်းစဉ်တပ်မလဲ၊ ဒါတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ လင်မယားအရာမမြောက်တာ သုံးနှစ်ကျော်သွားပြီဖြစ်တဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ယောက်ျားက ကလေးစရိတ်တစ်ပြားမှ မထောက်ပံ့ခဲ့ဘဲ တရားရုံးမှာ တွေ့မယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ

ပဲ။ ကဲ၊ မောင်ရင်က စိတ်ဆန္ဒရှိနေမှတော့လည်း တွေ့ကြတာပေါ့။”

ဟုဆိုကာ ထိုရှေ့နေကြီးမှာ ထပြန်သွားတော့ သူ ဝိုင်ကျသွားရပါသည်။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

“ရှင့်ရဲ့စိတ်ထားက အဲဒီလောက်ထိ အောက်တန်းကျ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မထားခဲ့ဘူး ကိုမန်း”

“ဟင်! မင်း... မင်း... ချယ်ရီ... ဘယ်က ဘယ်လို”

“ဒီအချိန် ဒီကိုလာခဲ့ပါလို့ ဖုန်းဝင်လာလို့ ထူးဆန်းတယ် မှတ်နေတာ။ တကယ်ပဲ ထူးဆန်းနေတယ်။ တကယ်တော့ ချယ်ရီက မြွေပွေးခါးပိုက်၊ ပိုက်ထားခဲ့တာပဲ”

သူ့ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိတော့အောင် ချာချာလည်နေရပါသည်။ ဒီရှေ့နေ ဆင်တဲ့အကွက်ထဲ မိသွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်မက အသုံးမကျတဲ့မိန်းမပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်မကိုတောင် ကွာရှင်းဖို့ ရှင်စဉ်းစားနေသေးတာပဲ။ ဒါကိုသာ မေမေ နဲ့ပန်း သိသွားရင် ရှင်တော့ မတွေးရဲစရာဘဲ။ နောက်မယားဆိုတာ ရူးမိုက်တုန်းခဏ၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီရူးမိုက်တဲ့ ရှင်ရဲ့ခဏက

ဘယ်လောက်ထိ မှားနေကြောင်း ရှင်ကိုသက်သေပြမယ် ကိုမန်း။
မိန်းမတွေကို လှေကားလို နင်းချေချင်တဲ့ရှင်ကို အဲဒီ နောက်
မယားကပဲ နားဖားကြိုးတပ်ပြီး နွားတစ်ကောင်လို ခိုင်းပြမယ်။
ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းပေးမှာမဟုတ်ဘူး ကိုမန်း။
ကျွန်မဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ ရှင်မမေ့ပါနဲ့။ ကျွန်မက
ချယ်ရီဒြိမ် . . . စောင်းအိုမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို တစ်သက်လုံး ဘေး
မှာထားပြီး အမိန့်တွေပေးနေမယ့် ရှင်ရဲ့အရှင်သခင်ဆိုတာ ချယ်
ရီဒြိမ်ပဲ။ ဒါကို ရှင်တွေ့ထားလိုက်ပါ။ ရှင်ဟာ ယောက်ျားလို၊
ခင်ပွန်းလို ဆက်ဆံတာနဲ့မတန်ဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မ ငွေခွဲဝယ်ထား
ရတဲ့ကျွန်လို့ပဲ သဘောထားတော့မယ် . . . ဟုတ်လား။”

ဟုဆိုကာ ကျော့ကျော့လေး ထွက်ခွာသွားပါသော ချယ်
ရီဒြိမ်ရဲ့ကျော့ပြင်ကို ကျန်းခြင်းအပြည့်နဲ့ သူ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါ
သည်။

စောင်းအိုရဲ့လက်နဲ့ရခဲ့တဲ့ ဒီဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဘွဲ့က ဒီလို
မိန်းမမျိုးရဲ့ အသုံးစားရိတ်ရှာဖွေအတွက်လား။ သူက ပင်ပန်းကြီး
စွာ ရှာထားရတဲ့ဒီလစာတွေက ဒီလိုမိန်းမ ကလပ်မှာ သုံးဖြုန်းဖို့

လား။ သူ့အပင်ပန်းခံခဲ့တာတွေက ဒီလိုမိန်းမရဲ့ဘီယာဖိုးတဲ့လား။

သူ ရင်နာရပါသည်။

ဒီနွဲ့ထဲက သူ တကယ်ပဲ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူးလား။

ဒီလိုလောင်းရိပ်က ရုန်းထွက်ဖို့ ခွန်အားရော သူ့မှာရှိလို့လား။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကလေးမရနိုင်တဲ့ ဒီလိုမိန်းမရှေ့မှာ ထာဝရ
ငွေဝယ်ကျွန်လို လုပ်ရတော့မှာလား။

သူ့ရဲ့အနာဂတ်ကို သူ မစဉ်းစားရဲပါချေ။ စဉ်းစားလေ
မှောင်မိုက်လေပါပဲ။

ဒါ သူ စောင်းအိုလို ဖြူစင်သူကို ရက်စက်ခဲ့တဲ့အပြစ်
တွေပေါ့။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၇)

“သမီးတို့က မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းကို သွားချင်တယ် ဆိုလို့သာ။ အမှန်က မေမေ့ရဲ့ဆန္ဒက ရွတ်ဇာလန်ကို သွားစေ ချင်တာ”

“အဲဒီဘက်ကို မရောက်ဖူးလို့ပါ”

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံကဆိုလျှင် ဒေါ်လမ်းမြိုင် မှာပြီး၍ ချွေးမချောကိုကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“သမီးလေးရော ပါမယ်ဆိုတော့ မြန်မာပြည်တွင်းက ကောင်းတယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သမီးက သူမကိုကြည့်ကာ...

“သမီး မလိုက်ဘူး”

“အဲတော့! နောက်တစ်နာရီဆိုရင်ပဲ လေယာဉ်စီးရတော့ မှာလေ”

“ဟင့်အင်း၊ သမီး ဘွားဘွားနဲ့ပဲ နေခဲ့မယ်”

သူ့အဘွားကိုသိပ်ချစ်သောသမီးကဆိုလျှင် သူမက ချစ်သူကို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကဲပါ၊ ကလေးမလိုက်ချင်မှတော့ ခေါ်မနေနဲ့တော့။ ဟန်းနီးမွန်းမှာ ပျော်ပျော်နေခဲ့ကြ။ မင်္ဂလာဦးပျော်မှ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာတာ။ ကဲကဲ၊ သွားကြတော့၊ လေယာဉ်နောက်ကျနေဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမရော သူပါ သမီးရဲ့ပါးကိုနမ်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတော့ သမီးက...

“မေမေနဲ့ဖေဖေ သမီးအတွက် မောင်လေး ခေါ်လာခဲ့နော်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူရော သူမပါ ပြုံးမိသွားကြပါသည်။

သမီးကိုလက်ပြကာ ကားထဲဝင်ထိုင်တော့ သူက သူမရဲ့ပခုံးစွန်းကိုဖက်ကာ...

“သမီးကတော့ မောင်လေးခေါ်ခိုင်းနေပြီ စောင်းအို။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုနော်... ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

“ကိုယ်တော့ သမီးစကားကိုနားထောင်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“သွား... ဘာမှန်းမသိဘူး”

အပျိုဖျန်းလေးလို မျက်နှာနီနီလေးနှင့်ပြောနေရှာသော စောင်းအိုကို သူသိပ်ချစ်ရပါသည်။

“စောင်းအိုကရော သမီးဖို့ မောင်လေး ခေါ်မပေးချင်ဘူးလား”

“ကိုက လိုချင်လို့လား”

“သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ဆိုရင် ပြည့်စုံပါပြီ စောင်းအိုကို အများကြီးမပင်ပန်းစေချင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ချ်သူကိုရဲ့ရင်ခွင်မှာ

၂၀၂ ဇူလိုင်

သူမ နားခိုရပါတော့မည်။

သူမ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပါသည်။

သူမလည်း ကိုကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်လေ။

အချစ်မရသောဘဝနှင့်စတင်ခဲ့ရပေမယ့် ခုတော့ ချစ်

ခြင်းတို့ပြည့်စုံနေသောဘဝမျိုးမှာ သူမ နေထိုင်ရပါတော့မည်။

ခုတော့ သူမရဲ့ကမ္ဘာက ပူလောင်တဲ့နေမင်းကို ကျော်

လွန်ပြီး အေးမြတဲ့လရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်ပါ

တော့မည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ...

မယ်ချစ်